

Dokter HARRY LAMERS

Leven en werk
van een bijzondere arts met een roeping

(auto)biografie opgetekend door Ruud Kerstens

Dokter HARRY LAMERS

Leven en werk
van een bijzondere arts met een roeping

(auto)biografie opgetekend door Ruud Kerstens

©2023

Dr. Harry Lamers, arts / Stichting Neuraal Therapie Roermond
www.harrylamers.nl / www.neuraaltherapie.nl

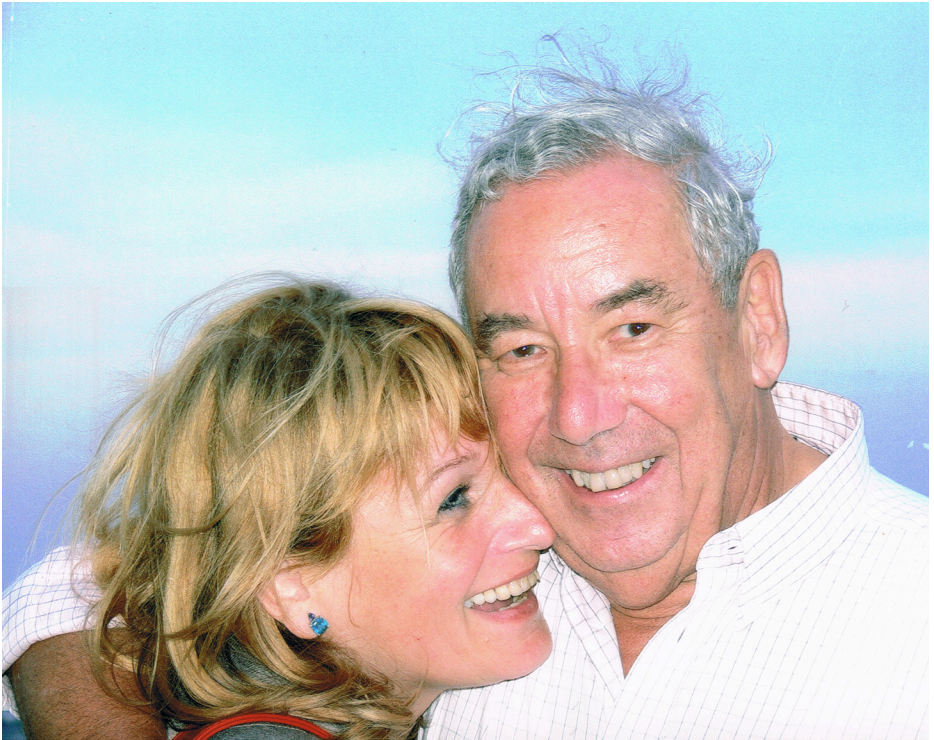
Tekst: Ruud Kerstens

Vormgeving en Cover: Jürgen Bücken

Coverfoto: Dokter Harry Lamers zoals zijn patiënten hem kennen in zijn spreekkamer,
omringd door foto's en herinneringen uit zijn bijna 60-jarige praktijk.
(Uit Dagblad De Limburger van 7 september 2016 (c) John Peters)

HART ∞ ZIEL

HARRY LAMERS

Voor mijn tweelingziel - mijn echtgenote Isabella Lamers-Nizet.
Ik dank je voor je onvoorwaardelijke liefde, je steun en je geloof.

Ruud Kerstens, ghostwriter: Behalve buurtgenoot van Harry Lamers ben ik journalist en schrijver van levensverhalen. Dat ik ooit opgeleid ben tot leraar en tolk-vertaler Duits komt nu goed van pas, zodat ik deze biografie meteen in het Nederlands en het Duits kan schrijven. Want het professionele leven van Harry Lamers, die van zichzelf zegt “ich bön eine halve Pruus”, heeft zich grotendeels in het Duitse taalgebied afgespeeld. Dus daar wil hij ook zijn verhaal kwijt.

In 2020 vroeg Harry mij of ik hem kon helpen met het schrijven van het verhaal van zijn leven. Dat heb ik geweten! Drie jaar lang hebben we vaak de hele vrijdagochtend samengezeten en alle facetten van Harry Lamers' leven en werk de revue laten passeren. Dat was niet alleen terugkijken op zijn jeugd als oorlogskind in de frontstad Roermond en op zijn werk als huisarts en zijn ontwikkeling binnen de Neuraaltherapie tot professor dr. dr. De laatste drie jaren waren ook een rollercoaster vol nieuwe gebeurtenissen, waardoor het begin van dit boek inmiddels al een paar keer helemaal opnieuw geschreven is.

Zoals ik dat altijd doe, voordat ik eraan begin om met woorden iemands portret te schetsen, heb ik ook met Harry Lamers afspraken gemaakt: “Ik moet alles van je weten, anders kan ik geen eerlijke biografie schrijven. Ik weet niks van jou en van de medische wereld. Je moet me alles vertellen op een manier dat ik het kan snappen, zodat ik het op mijn beurt de lezers kan uitleggen.”

Ik denk dat dat grotendeels gelukt is. Waar dat niet gelukt mocht zijn, daar ben ik zo vrij me te verschuilen achter de constatering, dat - ook al ben ik blijven schrijven in de derde persoon óver Harry Lamers - dit boek gaandeweg van een biografie ‘óver’ naar een ‘auto-biografie ‘ván’ Harry is geëvolueerd.

Wie Harry Lamers kent, die weet, dat de dokter altijd zelf de touwtjes in handen wil houden.

Des te mooier voor mij als biograaf vind ik het, dat Harry me onlangs toevertrouwde: “Ruud, jij bent al drie jaar mijn biechtvader”. Zo had ik het nog niet gezien, maar ik beschouw het als het grootste compliment dat een interviewer en schrijver van levensverhalen kan krijgen.”

INHOUD

VOORWOORD.....	5
Harry 85 jaar!.....	8
Harry 86 jaar, getroffen door een hartinfarct!.....	11
1 Oorlogskind in de frontstad Roermond.....	19
2 Van student tot dienstplichtige arts-officier bij de marine.....	35
3 Ontmoeting met Ferdinand Huneke en Joachim Varro	44
4 Een profeet wordt in eigen land niet geëerd!	50
5 Harry richt zich volledig op zijn praktijk voor 'Neuraaltherapie volgens Huneke'	64
6 Praktijkervaringen met Neuraaltherapie en BBRS	76
7 Zijn patiënten en zijn professionele omgeving over Harry Lamers.....	87
8 Dr. Roel van Wijk legt uit hoe Harry Lamers voorman werd binnen de Neuraaltherapie.....	107
9 Lothar Göring en het boek 'Das Phänomen Leben'	114
10 Hoe wordt iemand professor Dr. Dr. med in de Neuraaltherapie en nog wel in de Oekraïne?.....	128
11 Hoe lang blijft Neuraaltherapie nog op een laag pitje	137
12 De roeping van Harry Lamers als arts en als mens begint altijd met het Scheppingsverhaal	141
13 Het waakvlammetje aansteken is niet genoeg, daarna moet het levenslicht volop blijven branden	149
Wat betekent ONMR dan?	154
LITERATUURLIJST.....	157

VOORWOORD

Professor Dr. Dr. med. Harry Lamers gebruikt in zijn praktijk voor Neuraaltherapie voor de behandeling van zijn patiënten maar één middel. De naam is procaïne en het is voor hem een Godsgeschenk waar er geen tweede van is. Een wezenlijk bio-energetisch multi-inzetbaar geneesmiddel, dat hij jarenlang heeft mogen toepassen en waarvan hij de werking tientallen jarenlang wetenschappelijk en klinisch heeft kunnen bestuderen en aantonen. Hij spuit er vooral kleine bultjes van onder de huid en soms gaat de naald iets dieper het lichaam in. Wat procaïne daar dan doet? "Het werkt", zegt de dokter al meer dan vijftig jaar in navolging van de Duitse wetenschappers, die hem indertijd met hun ontdekking vertrouwd gemaakt hebben. Talloze patiënten zeggen ermee van hun klachten bevrijd te zijn. Vooral zogenaamde solk-patiënten, mensen met Somatisch Onvoldoende verklaarbare Lichamelijke Klachten. Ernstig zieken waar de reguliere medische wereld geen raad mee weet. En volgens dokter Harry Lamers niet in de laatste plaats ook patiënten met kanker, die door hun specialist al opgegeven waren en ten einde raad waren. Maar hoe dan? Wat is dat voor een wondermiddel en is Harry Lamers dan een soort wonderdokter?

Hij wil dat woord niet horen. Hij noemt het wel wonderbaarlijk en van God gegeven. Hijzelf is alleen maar tussenpersoon, niks geen wonderdokter. Wonderbaarlijk was het vooral de eerste keren, toen min of meer per ongeluk ontdekt werd, dat procaïne een heilzame werking heeft. En lange tijd bleef onduidelijk hoe dat nou kon. Wetenschappelijk onderzoek samen met collega's bracht voor Harry Lamers wezenlijke, nieuwe klaarheid.

Maar wat gebeurt er dan als hij zijn patiënt procaïne toedient? Daarvoor legt dokter Lamers eerst uit wat er mis is bij ziekte. De oorzaak van kanker (en vrijwel elke andere ziekte) ligt veelal in wat hij noemt "het zuurstofgebrek syndroom van cellen". In gewone mensentaal: de toevoer van zuurstof naar de lichaamscellen op de zieke plek is (door kankerwekkende chemische gifstoffen of andere oorzaken) afgesloten. Daardoor kunnen de cellen de via het bloed aangevoerde voedingsstoffen niet meer volledig verbranden. Dit leidt tot een toename van stoffen die zorgen voor ongeremde celwerking. Dan legt hij uit dat de lading van procaïne 13,6 elektronvolt bedraagt. En dan blijkt hij met enkele collega's, "geweldige artsen en wetenschappers", zegt hij, ontdekt te hebben, dat geblokkeerde celmembranen juist bij

een elektrische geleidingspotentiaal van 13,6 elektronvolt weer herstellen. Zodat die verbranding weer energie oplevert.

Om dat herstel te bewerkstelligen hoeft de stof zelf niet door het lichaam vanaf de huid naar de zieke plek getransporteerd te worden, maar volstaat het dat het stroompje met elektrische spanning van 13,6 elektronvolt vanaf de plek van inspuiting in een mum van tijd de bindweefselomloop bereikt, waarna op de aangedane plek de 'gedepolariseerde' cellen worden 'gerepolariseerd' en ze weer voedingsstoffen kunnen opnemen. Overigens tegelijkertijd herstelt ook de procaïne zelf de lading van de celmembranen weer (met name die van belangrijke bio-enzymen, tot +290 mV)

Het is het netwerk van meridianen, bekend uit de acupunctuur, dat de dokter bij zijn Neuraaltherapie benut, zodat de lading buiten de bloedsomloop om en letterlijk in een flits de zieke plek bereikt. Het vergt de deskundigheid van goed opgeleide therapeuten, die weten hoe en vooral ook waar ze procaïne kunnen inzetten, en het vergt ook een moderne geneeskunde, die hiernaar onderzoek doet. Het is daarom ook niet zomaar iedereen gegeven om Neuraaltherapie toe te passen.

En is na zo'n behandeling het probleem van de zieke blijvend opgelost? Nee, maar het begin is gemaakt. De behandeling met procaïne ontsteekt als het ware de waakvlam voor de verbranding in de cellen opnieuw. En vervolgens zijn er ook andere middelen nodig om ervoor te zorgen dat de verbranding in de cellen gaande blijft. Natuurlijke voedingsstoffen moeten het verbrandingsproces gaande houden. Zoals de Wolz gistcel-preparaten die vanaf 1969 ontwikkeld zijn door de Duitse onderzoeker Siegfried Wolz in samenwerking met Harry Lamers' collega en medeauteur van Harry's boek 'Het fenomeen leven' de Berlijnse professor Paul Gerhard Seeger. Sinds het begin van de Covid-19 aanval is de biologische wetenschappelijke verbinding tussen P.G. Seeger, Lamers, Göring en P.G. Seeger, Wolz, Oldhaver in een nieuw licht komen te staan. Dat nieuwe licht betreft de mitochondriële energievoorziening in de ademhalingsketen van levende wezens. Waarover later in dit boek meer.

Is het dan zo moeilijk om andere artsen massaal enthousiast te krijgen om zich ook in Neuraaltherapie te bekwamen? Ja dus, want zo eenvoudig als het lijkt, zo eenvoudig is ook de uitleg waarom het er alsmaar niet van komt en waarom de Neuraaltherapie in de alternatieve hoek gestopt wordt. Het is domweg vooral een kwestie van geld, zegt dokter Lamers. Als universitair opgeleide reguliere huisarts en wetenschapper weet hij maar al te goed, dat de medische wereld gedomineerd wordt door de farmaceutische industrie.

“En die is er natuurlijk niet blij mee, als allerlei ziektes met een ‘eenvoudig’ lokaalanestheticum, beter nog een biomoleculaire werkstof, zoals ik later nog zal uitleggen, kunnen worden geheeld.” Procaïne is een middel dat ook tandartsen gewoon elke dag gebruiken om hun patiënten plaatselijk in het gebit te verdoven. Daar valt niets aan te verdienen, dus wordt er ook geen geld ingestopt. En in de artsenopleiding wordt er al helemaal geen aandacht aan besteed. De miljarden die rondgaan in de gezondheidszorg worden besteed aan ontwikkeling van alsmaar nieuwe medicamenten. Zo lijkt het al dan niet toepassen van Neuraaltherapie vooral ook een strijd om de patiënt tussen de reguliere universitaire geneeskunde en de ‘alternatieve’ natuurgeneeswijzen. Tot verdriet van dokter Lamers die allebei is, reguliere arts én natuurgenezer en die niet voor niets professor is met name aan het instituut voor traditionele (dus reguliere) en niet-traditionele (dus alternatieve) geneeskunde van de universiteit van Dnipro (Oekraïne).

Zijn leven lang probeert professor Lamers al duidelijk te maken dat het samengaan van regulier en alternatief op diep wetenschappelijk en klinisch geneeskundig niveau juist een rijkdom voor de mensheid is. Dit boek is niet alleen zijn levensverhaal maar vooral ook zijn finale oproep aan de wereld om Neuraaltherapie als volwaardige geneeswijze te omarmen en massaal toe te passen.

Harry 85 jaar!

17 juli 2021 is een historische datum voor de stad Roermond. Het is de dag waarop Harry Lamers 85 jaar wordt. Harry en zijn vrouw Isabella hebben het mooie kasteeltje Hattem uitgekozen om de verjaardag te vieren samen met zijn broers en zus, die met hun partners vanuit hun woonplaatsen verspreid door het land speciaal hiervoor naar Roermond komen. Het wordt meteen sinds lange tijd weer een familiereünie.

Maar hoe gedenkwaardig deze zonovergoten dag ook wordt, het is niet Harry's verjaardag die met grote letters in de annalen van Roermond wordt opgetekend. Wel het feit waarom zijn feest in het kasteeltje moet worden afgeblazen. De inwoners van het zuidelijke deel van de stad aan de Maas en de Roer worden 's morgens al om 6 uur met een indringend alarm op hun mobiele telefoons massaal uit hun bed gejaagd en opgeroepen onmiddellijk hun woningen te verlaten. In de afgelopen dagen is de waterstand in Maas en Roer weer eens tot historische records gestegen. In België en Duitsland zijn al tientallen mensen om het leven gekomen, in het zuiden van Limburg is het centrum van toeristenstadje Valkenburg helemaal ondergelopen en vandaag is mogelijk Roermond aan de beurt. Alle veiligheidsdiensten en het leger zijn opgetrommeld om ervoor te zorgen dat de schade zoveel mogelijk beperkt wordt. Ook de uitvalsweg in de richting Maastricht waaraan kasteeltje Hattem ligt, wordt voor alle verkeer afgesloten. Niemand mag door, ook verjaardagsgasten niet. Het water van de Roer jaagt met enorme snelheid onder de bruggen door. Uiteindelijk houden de meeste Roermondse enaren dankzij de inspanningen van de hulpdiensten en de voorzienigheid droge voeten. Ook Harry en zijn familie, die ver van Maas en Roer in de Kastelenbuurt op de Donderberg in Harry's eigen huis en tuin een in allerijl geïmproviseerd verjaardagsfeest vieren. De zon schijnt, het gezelschap komt niets te kort en blijft tot in de late uurtjes.

Er wordt natuurlijk ook een beetje officieel teruggekeken op het leven van de 85-jarige Harry. Zijn broer Karel Lamers neemt het woord om de twee-en-een-half jaar oudere broer te bewieroken. Zelf is hij als klinisch chemicus vooral gespecialiseerd in hersenvochtdiagnostiek, en in de medische wereld door velen gekend. Karel is gepromoveerd aan de universiteit van Nijmegen, waar hij het hoofd is geweest van het laboratorium voor neurologie en pediatrie.

In de tuin achter het praktijkpand aan de Kasteel Aldenghoostraat zit Harry (midden) omringd door zijn broers Theo (links), Karel (rechts) en zus Dolly (staand).

Dus heeft Karel 's morgens al samen met Harry met een kennersoog rondgekeken in de praktijkruimte en ook in Harry's agenda zitten neuzen. Zelf geniet de 82-jarige Karel al jaren van zijn welverdiende pensioen en hij heeft met stijgende verbazing Harry's agenda doorgebladerd. Elke maandag en dinsdag en de halve woensdag staan tot het eind van het jaar al volgepland. Als het moet – en maar al te vaak moet het – is Harry ook de rest van de week nog volgeboekt. Karel steekt in een korte tafelrede zijn bewondering voor zijn broer niet onder stoelen of banken: *“Ik kan me niet voorstellen dat je dat volhoudt. Dat een man van 85 nog altijd 15 patiënten per dag ziet en dan nog naar congressen gaat en lezingen houdt en boeken schrijft. Ik zou zeggen ‘stop’, maar jij stopt niet.”* Karel kent ook mensen uit zijn eigen omgeving, die een beroep op Harry hebben gedaan. *“Ik heb altijd gezegd: die Neuraaltherapie en dat BBRS en die biofotonen van jou, ik begrijp nog steeds niet hoe het in elkaar zit, maar de patiënten zijn ongelooflijk blij met jou. Ik heb nog nooit van iemand gehoord die zegt ‘het helpt niet’. Dat vind ik verbazingwekkend.”* En dan vertelt hij hoe hij met eigen ogen gezien heeft hoe Harry als een vis in het water is, in de omgeving van zijn vakgenoten. *“Hij zei kom eens mee naar een congres in Baden-Baden, dan ervaar je in*

verbinding met alle geneeskundige ontwikkelingen de voortgang van de integrale geneeskunde. Ik loop heel wat congressen af. Dus ik kom daar goed tien jaar geleden. Ik zag het programma, hij was de president. Daar stond een broer van mij op de kathedraal, die sprak in het Duits en het Engels. Er zaten 800 man in de zaal en hij sprak over Neuraaltherapie. Ik denk wat krijgen we nou? Ik ken die man niet zo. Ik had het contact met Harry verloren, in de geneeskunde ging hij een andere kant op. Ik denk verrek het zal toch niet waar zijn dat de hele wereld aan zijn voeten ligt. En ze lagen aan zijn voeten! Ik heb het zelf meegemaakt. Daar waren professoren, die spraken over mijn vakgebied immunologie. We zaten 's avonds aan een diner met 40 man, allemaal professoren en artsen en wetenschappers. En trouwens niet alleen ikzelf, maar ook onze jongere broer Jos zat naast me aan tafel. Als hoogleraar en klinisch-biologische experimentele onderzoeker aan de Erasmus universiteit in Rotterdam was hij ook uitermate geïnteresseerd in het doen en laten van Harry in Baden-Baden. Dus zo zaten we daar bij elkaar in dat illustere gezelschap. En Harry regelde het allemaal.

Dat is onze broer Harry!"

Harry 86 jaar, getroffen door een hartinfarct!

"Ik zou zeggen 'stop', maar jij stopt niet". Dat waren de woorden van broer Karel op Harry's 85ste verjaardag. En inderdaad Harry Lamers neemt ook na zijn 85ste verjaardag geen gas terug.

Tot ruim een jaar later, als ook zijn 86ste verjaardag al gevierd is, want dan gebeurt er iets, dat dokter Harry Lamers uiteindelijk noodzaakt om te besluiten geen nieuwe patiënten meer aan te nemen.

18 augustus 2022 is een bijzondere dag voor de afdeling cardiologie van het St. Laurentiusziekenhuis in Roermond. Het overkomt de dienstdoende cardiologen niet elke dag, dat er een collega binnengebracht wordt. Hij komt niet als arts, maar als patiënt bij wie in het bloed extreem hoge waarden zijn gemeten, die aantonen dat meneer niet zo lang geleden een zwaar hartinfarct doorgemaakt heeft. En het komt al helemaal nooit voor dat zo'n arts/patiënt drie uur later besluit de elektroden voor de hartbewaking te laten ontkoppelen, waarna hij vriendelijk afscheid neemt om zijn behandeling thuis zelf op zijn eigen manier aan te pakken.

Eigenwijs natuurlijk!? Maar in dit geval betekent dat woord niet zozeer eigengereid, maar eerder letterlijk 'ingegeven door zijn eigen wetenschappelijke ervaring en wijsheid'. Want deze patiënt weet wat hij doet. Hij is professor Dr. Dr. Harry Lamers (86) regulier huisarts uit Roermond én voorman en boodschapper van de Neuraaltherapie in combinatie met reguliere geneeskunde in de rest van de wereld.

Hij behandelt zichzelf, op dezelfde manier als hij in zijn praktijk aan huis zijn patiënten behandelt. Én zoals hij de dag van tevoren nog zijn eigen broer Theo heeft behandeld. Een behandeling, die min of meer zijn eigen hartinfarct inluidde, nadat hij zich rot geschrokken was, toen Theo 's morgens om 9 uur ineens voor zijn deur stond. Harry Lamers verlaat het ziekenhuis zonder door een van de dienstdoende cardiologen gezien te zijn. Een coassistente, die wel aan zijn bed komt, onderhoudt het contact met de cardiologen, die zich elders ophouden. Harry gaat naar huis, behandelt zich daar zelf zoals het hem goeddunkt en schrijft, zoals hij dagelijks gewend is zijn

ervaringen in zijn aantekeningenschrift. Hij noteert hoe het hem de afgelopen dagen is vergaan en hoe hij er op dit moment voorstaat. Hij kan veel, alleen niet in de toekomst kijken, maar op het moment van afsluiten van zijn dagboek gaat het goed met de hartpatiënt, zegt hijzelf én hij vertrouwt op God de Vader, want die regelt sowieso alles.

Welkom in de wereld van Professor Dr. Dr. med. Harry Lamers.
Professor (honorair aan de universiteit van Dnipro, Oekraïne)
Dr. (in de wetenschappen in het algemeen)
Dr. med. (in de medische wetenschap)
Getrouwd met Isabella Nizet

Roermondenaar en wereldburger, huisarts, orthomoleculair Neuraaltherapeutisch arts met kennis en kunde van Haard- Stoorveld- BBRS- en Biofotonen-Regulatie en vooral: arts en wetenschapper met een boodschap voor de wereld!

Het is in augustus 2022 wanneer Harry door een hartinfarct getroffen wordt, en het is dan al ruim anderhalf jaar geleden dat we de wekelijkse gesprekken begonnen zijn, die moeten leiden tot een boek van en over hem. Zijn (auto)biografie inclusief de boodschap, die hij de hele wereld te verkondigen heeft. *“Een boodschap, die vooral ook bedoeld is voor de toekomstige medische en biologische mensheid”*, zegt hij. Zijn hele leven moet erin, van de kleine Harry van vier in de oorlog in Roermond tot de 86-jarige arts van nu, ‘still going strong’. Hij houdt een dagelijks agenda/dagboek/plakboek/aantekeningenboek bij, waarin hij steeds zijn ervaringen en overdenkingen opschrijft. En al die schriften met aantekeningen van jaren her, bewaart hij in chronologische volgorde. En hij vertelt bij elke sessie honderduit over zijn leven en zijn werk in Roermond en ver daarbuiten.

Maar nu is het even alle hens aan dek. Wat hij nu aan zijn dagboek toevertrouwt is echt serieuze kost over hemzelf. Hij schrijft het op, alsof hij voor iemand anders een verslag bijhoudt. Ik citeer met zijn goedkeuring:

“Op woensdag 17 augustus 2022, om 9.00 uur, kwam mijn broer Theo Lamers (geboren 13 juni 1940) naar mijn spreekuur. Toen hij binnenkwam, zag ik zijn gezicht en ik schrok hevig, zijn aanblik raakte me letterlijk diep vanbinnen. Zijn ogen waren gezwollen en het bindvlies van het rechter- en linker oog was ernstig ontstoken en bedekt met een dikke hoop gel. Ik ontdekte al snel door mijn persoonlijke ondervraging dat dit niet in de eerste plaats te wijten was aan zijn ernstige ziekte (M. Kahler), maar aan een medicijn (Ameodoron) dat hem onlangs was voorgeschreven door een hartspecialist. Ik

boog me over hem heen en behandelde hem met mijn individuele reeks behandelingen op de plaats van Neuraaltherapeutische regulatiepunten respectievelijk regulatievelden. Ook heb ik hem en zijn vrouw, die erbij was, uitdrukkelijk gezegd dat ze dit middel nooit meer mochten gebruiken en dat het ook geen zin had om dit de komende dagen met de hartspecialist te bespreken. Dat kon wachten!

Tijdens mijn Neuraaltherapiebehandeling veranderden niet alleen zijn klinische symptomen al binnen enkele seconden, maar ook zijn klinische VNS-meting volgens Rilling/Engler toonde meteen verbetering. Ik zette mijn spreekuur voort, en dat duurde tot 12.30 uur. Tussen de middag sprak ik met mijn vrouw Isabella en wees ik vooral op mijn eigen mentale en geestelijke toestand na de behandeling van mijn broer. En ook dat ik na afloop van het consult onverwacht mogelijke symptomen van angina pectoris op de borst en in het linker kaakgebied opmerkte. Toen die symptomen tegen 16.00 uur nog niet weg waren, belde mijn vrouw naar mijn broer Theo en beschreef hem de fenomenologie van mijn symptomen.

Theo bevestigde toen nogmaals hoe blij hij was dat ik als arts op mijn manier 'ganzheitlich' ten opzichte van hem had gehandeld en dat hij zich al veel beter voelde, terwijl hij de hele nacht ervoor nauwelijks had geslapen van de pijn. Toen eindigde het gesprek. Daarna besloot ik mezelf thuis uitgebreid te behandelen, omdat ik me tijdens de behandeling van mijn broer bewust was geweest, dat ik zo nauw bij hem in zijn ademtocht verbleef, dat er als het ware letterlijk een besmetting oversloeg en ik tegelijkertijd zelf tevens een lichamelijke-ziels-geestelijke beschadiging opliep.

Ik behandelde mij dus na mijn hartinfarct zelf én volgens het behandelconcept van de reguliere geneeskunde én met mijn individuele Neuraaltherapie, zoals ik dat uren eerder bij mijn broer ook had gedaan. Een dergelijke individuele behandeling krijgt elke (ernstig) zieke persoon die bij mij komt, en het heeft bijna altijd zowel een objectief als een bijzonder individueel subjectief resultaat.

Op dit punt aangekomen terwijl ik dit schrijf, zeg ik tegen mezelf en tegen jullie allemaal dat volgens mijn opvatting en ervaringen deze intensieve individuele Neuraaltherapeutische behandeling door mijzelf mijn leven heeft gered. Ik heb overigens inmiddels contact gehad met drie medische collega's, die dit 'én én' behandelconcept bovengenoemd kennen en onderwijzen. Zij bevestigden spontaan mijn opvatting. Dat ik dit hier voor de eerste keer in mijn leven opschrijf, is iets wat ik uitspreek in mijn eigen arts/pati-

ententaal en is iets dat ik misschien nooit meer zo zal uitspreken, zoals ik dit nu daadwerkelijk doe.”

Harry beseft dat hij een kritieke fase doormaakt en hij weet natuurlijk ook dat overal ter wereld ziekenauto's met loeiende sirenes zouden komen aanstormen om de patiënt zo snel mogelijk aan de hartbewaking te krijgen. Hij schrijft achteraf hoe kalm hij is gebleven en wat hij in die eerste twee dagen gedaan heeft:

“Op die allereerste dag van mijn hartklachten, 17 augustus 2022 - een hete zomerdag - om 16.00 uur, zei ik tegen Isabella dat ik in mijn eentje mijn dagelijkse wandeling van een uur rond de Maasnielder beek wilde maken. Ik voelde dat mijn angina-klachten, druk op mijn borst en pijn in de linker kaak waren afgenomen, maar niet verdwenen. Ik maakte mijn wandeling af en Isabella en ik gingen slapen. Ik sliep die nacht goed zonder wakker te worden, nadat ik Isabella had verteld dat ik geen druk meer op de borst had na mijn eerste behandeling en na mijn eerste wandeling. In de ochtend bevestigde ik datzelfde opnieuw, het was zelfs nog beter. Die donderdag de 18e augustus 2022 om 9 uur belde mijn broer Theo op Isabella's telefoon.

Zelf voelde hij zich veel beter dan de dag ervoor, maar hij vond wel dat ik als arts mijzelf te kort zou doen als ik niet ook een ECG-onderzoek zou ondergaan. Dat vond ik aardig van hem, maar ik maakte eerst mijn wandeling om zuurstof in te ademen en besprak thuis weer met Isabella wat we vervolgens zouden gaan doen.”

Samen besluiten ze alsnog een electrocardiogram te laten maken. Zijn bevriende vaste huisarts Gerrit ten Oever blijkt niet meer over de benodigde apparatuur te beschikken, maar in diens voormalige huisartsenpraktijk 't Zand, die nu geleid wordt door zijn opvolger Gideon Den Ouden, kan wel een cardiogram gemaakt worden. De uitslag laat iets verdachts op het ECG zien, waarop besloten wordt snel een bloedtest op hartinfarct in het laboratorium van het St. Laurentiusziekenhuis in Roermond te laten doen. Na het bloedprikken gaat Harry naar huis en belt opnieuw met zijn collega Gerrit ten Oever.

“Ik vertelde hem dat ik me goed voelde en dat alles nu in orde leek, maar ook dat het goed was, dat we verder onderzoek van ECG en bloedtest hadden laten doen. Mogelijk was er toch iets recents of al van oudere datum op het gemaakte ECG te zien. Terwijl ik dat met Gerrit besprak, kwam Isabella met haar telefoon aangelopen. Ze had de spoeddienst van het ziekenhuis aan de lijn. De uitslag van mijn bloedtest was alarmerend en ze stonden op het

punt een ambulance te sturen om mij op te halen. Ik brak het gesprek met Gerrit af en hoorde dat de ambulance klaar stond om naar mij toe te komen. Isabella en ik zeiden daarop tegen de spoeddienst dat Isabella me met onze eigen auto naar het ziekenhuis zou brengen (2 straten verderop).

Dus rond 19.00 uur waren we op de intensive care van de hartafdeling. Zonder veel woorden werd ik aangesloten aan de intensive care apparatuur. Er werden metingen gedaan, weer bloed afgenomen en om 19:11 was de tweede uitslag al bekend. Stel je voor! Ik lig daar helemaal vastgesnoerd aan slangetjes op het ziekenhuisbed in mijn korte gele zomerbroek, en ik zie de monitor aan de linkerkant boven me en ik sta versteld van de goede bloeddruk en de rustige ademhaling en goede zuurstofverzadiging die deze 'patiënt' vertoont.

Dan komt de verantwoordelijke arts (ze is nog in opleiding) naar het bed. De jongedame vraagt me naar mijn medische geschiedenis, zoals de huisarts me al heeft gevraagd, en ik vertel haar rustig samen met Isabella - zodat ze een onafhankelijk oordeel kan vellen - over wat er met mij sinds twee dagen aan de hand is."

De coassistente houdt vervolgens contact met de cardioloog, die zich elders bevindt en deelt Harry mee, dat er bij de eerste bloedafname zeer hoge waarden in zijn bloed gevonden zijn van troponine-T (902, terwijl minder dan 15 normaal is) en van creatine kinase (CK 510, terwijl minder dan 171 normaal is). Ze zegt al een half jaar op de intensive care afdeling werkzaam te zijn en dat ze deze waarden nog niet meegemaakt heeft. Daarom vindt zij, dat Harry ook goed moet begrijpen waarom iedereen op de afdeling en daarbuiten hiervan schrikt en hem goedbedoeld toespreekt om toch uiterste zorgvuldigheid te betrachten. Harry constateert dat hij een zeer ernstig onderwandinfarct heeft gehad. Hij heeft zich ook op deze tweede dag 's middags thuis inmiddels al zelf Neuraaltherapeutisch behandeld en is nu benieuwd wat de tweede bloedafname voor resultaten zal opleveren. *"Dan blijkt dat mijn klinische enzymatische beschadigingsparameters al de top hebben bereikt en dat de ommekeer naar genezing en heling al is begonnen. De waarden van de tweede meting in het ziekenhuis (19.11u) zijn namelijk respectievelijk troponine T 869 en CK 473."*

Maar natuurlijk beseft Harry Lamers als arts maar al te goed, dat hij een ernstige hartspierschade heeft opgelopen (gezien de CK-waarde) en ook een ernstige atriumweefselschade (gezien de troponine-T-waarde).

“Dus ik was stil en overwoog op het ziekenhuisbed in mezelf hoe ik hier geestelijk en lichamelijk mee moest omgaan. Wel kan ik zeggen, dat ik me zelfs niet onrustig of onzeker voelde. Integendeel, in innerlijke rust en vrede was ik heel dankbaar voor het concrete artsengesprek, waarbij ik kreeg te horen, dat ik een ernstig letsel had in mijn hartspier en in de daarmee verbonden weefselorganen. Toen kwam ik vanuit mijn Christelijke geloof en ervaringskennis als arts tot de keuze om de behandeling van mezelf thuis regulier medisch en Neuraaltherapeutisch dagelijks voort te zetten.”

Harry vraagt de coassistente of ze hem de uitdraai van de klinische waarden mee wil geven. Dat is akkoord. Vervolgens komt om 21.30 uur de verpleegster van de intensive care alle bedradingen voor het digitale scherm afkoppelen. Het afscheid is beiderzijds respectvol. Anders is dat misschien toch wat betreft de houding van de hartspecialisten van het ziekenhuis, die zich aan zijn bed niet hebben laten zien. Maar wie iets van wrok naar de reguliere artsen toe zou verwachten bij Harry Lamers, die heeft het mis. Harry is dan wel als Neuraaltherapeutisch arts een ‘alternatieve’ arts, maar hij is zelf opgeleid tot huisarts en klinisch arts en snapt wel dat zijn ziekenhuiscollega’s hem voor wat betreft zijn Neuraaltherapeutische behandeling niet volgen: *“Ik neem hen niets kwalijk. Ik begrijp hun houding wel. Zo zijn artsen in het algemeen nu eenmaal universitair opgeleid. Het betekent voor mij alleen dat ik beseft, dat ik moet veranderen. Tijdens het opschrijven van dit verhaal spiegel ik mij gewetensvol. Ik beseft dat ik mijn boodschap nog nadrukkelijker zou willen brengen.”*

Eenmaal thuis beseft Harry maar al te goed de ernst van zijn situatie. Dat hij een grote wond in de hartspier heeft en tegelijkertijd in het atrium plus tegelijk in meerdere aangedane integrale orgaanstelsels. In zijn aantekeningenschrift legt hij uit wat er met hem aan de hand is.

“Het allereerste wat ik zie is dat het niet alleen over de hartspier gaat, maar over meerdere orgaanstelsels. Het hele systeem reageert en stoot zijn afbraakproducten uit en laat zijn verstoorde regulatie zien in de bloedwaarden van meerdere orgaanssystemen. Ik ben nu zonder klachten, omdat ik me behandeld heb en mijn godsgeloof en vertrouwen behouden heb. Voor mijzelf geldt dat de integrale attaque niet alleen op het hart betrekking heeft, maar op meerdere orgaanstelsels, op de hele mens. En juist dat feit heeft mij al vanaf mijn vestiging als huisarts gemaakt tot integraal natuurgeneeskundige arts, maar in het bijzonder tot Neuraaltherapeutisch arts naar mijn eigen ontdekkingen, die ik al meer dan 40 jaar verkondig.”

Er gaat ruim een week voorbij waarin Harry vooral niets over zijn infarct aan de buitenwereld wil laten weten, maar wel gewoon dagelijks een aantal van zijn patiënten op afspraak behandelt. En tussendoor behandelt hij ook gewoon zichzelf dagelijks op zijn eigen intensieve manier. En dat blijft niet zonder resultaat, zo wijzen metingen vervolgens uit. Harry noteert het allemaal: *“Ik voor mezelf zie nu al vandaag (zaterdag 27-08-2022 om 11.20 uur) op de elfde dag na de hartbeschadiging van 17-08-2022, dat mijn zelf-heling van het onmiskenbare infarct-proces alreeds ver gevorderd is. Inmiddels heb ik met Verena Hulsen, van de huisartsenpraktijk ‘t Zand die mij met spoed naar het ziekenhuis verwees, gesproken. Samen hebben we een nieuwe bepaling van mijn laboratoriumwaarden ingezet en om 17 uur kwam daaruit dat de troponine-T-waarde al gezakt was van 902 naar 409! En de CK-waarde van 370 naar 60, dus die was al normaal geworden. Voor mij een wonderlijke bevestiging van het genezingsproces hetgeen in mij aflopende en voortgaande is.” Overigens bespreek ik op 6-9-2022 met huisarts Gideon Den Ouden om nieuwe metingen te doen. De troponine-T-waarde is nu van 406 naar 28 gegaan en de CK-waarde is nu 32, dus normaal.”*

En voor het overige lijkt het ook alsof het leven vier weken na het hartinfarct weer zijn normale loop neemt. In de agenda van Harry staan de normale spreken gepland en op 17 september is er in Driebergen het symposium ‘Leven, licht en liefde’ van de Nederlandse vereniging tot bevordering van Bio-energetische tandheelkunde (NVBT), waar professor Lamers gewoon een gehoor van artsen en tandartsen uit het hele land toespreekt. Hartinfarct of niet, Harry Lamers is aanwezig op de bijeenkomst en voert het woord, alsof er niks met hem gebeurd is. En in november ligt de volgende mijlpaal voor hem. Dan vindt in het Duitse Baden-Baden de jaarlijkse Medizijnische Woche plaats, waarvan een congres deel uitmaakt van de Deutsche Medizinische Arbeitsgemeinschaft für Herd- und Regulationsforschung e.V. (DAH), waarbij Harry Lamers als president van die DAH natuurlijk niet mag ontbreken. Dat vergt nog het een en ander aan voorbereiding.

En ondertussen moet er verder gewerkt worden aan zijn (auto)biografie, dit boek dus. Die nadert ook zijn voltooiing. Na het congres van Baden-Baden moet deze biografie zowel in het Nederlands als in het Duits verschijnen.

Dit boek is voor het grootste deel tot stand gekomen middels gesprekken in twee jaar tijd voor zijn hartinfarct en wordt voltooid tijdens Harry’s herstelperiode. Het wordt geschreven in opdracht van Harry Lamers zelf. Niets kan hem van zijn missie weerhouden. Hij wil zijn boodschap aan de wereld brengen. Dus niet voor niets wordt het leven van dokter Lamers hier voor-

namelijk geschetst aan de hand van citaten uit zijn eigen mond of uit de mond van mensen, die hij daartoe geselecteerd heeft. Hij noemt dit boek daarom ook gewoon zijn 'auto'-biografie. Alle hier geventileerde meningen zijn inderdaad zijn meningen en alle beschreven gebeurtenissen worden onversneden opgediept uit zijn geheugen en weergegeven zonder verdere opsmuk, waar mogelijk ingebed in de bekende loop van de geschiedenis vanaf de tweede Wereldoorlog. En inhoudelijk medisch natuurlijk voor rekening van de dokter zelf.

De hiernavolgende tekst is opgebouwd als een chronologische reis door het leven van dokter Harry Lamers. Het begint in de oorlogsjaren met Harry als kind van vijf in de frontstad Roermond en loopt via zijn artsenopleiding, tot aan de opbouw van zijn bloeiende huisartsenpraktijk. Dan wordt het serieuzer. Dan gaat het over zijn streven naar het inpassen van de bijzondere geneeswijze Neuraaltherapie in het dokter-zijn van alledag, en vervolgens over zijn carrière als professor en gangmaker van internationale artsenorganisaties waarin hij tot grote leidsman uitgroeit. Het verhaal loopt in moeilijkheidsgraad op vanaf een boeiend levensverhaal tot de zware kost van medisch-technische en vooral ook religieus-Bijbelse overwegingen in het gedeelte 'Harry Lamers level 2.0'.

Dit is Harry's levensverhaal. Zijn verhaal als wetenschapper vertelt hij overigens in zijn speciale lijvige boeken voor zijn collegae. In deze (auto)biografie licht hij voor de leek een tipje van de sluier op, hoewel het allemaal niet zo geheimzinnig hoeft te zijn: Neuraaltherapie begrijpen is zo moeilijk niet voor wie er zoals een biograaf moeite voor doet: "Procaïne op de juiste manier toegepast, laadt als het ware de batterij van het leven weer op." Maar voor Harry Lamers komt er uiteindelijk ook nog een hogere dimensie bij: Gods woord van de Bijbel. Daar kan en wil hij niet meer omheen. En al helemaal niet in zijn biografie.

Hoofdstuk 1

Oorlogskind in de frontstad Roermond.

Harry Lamers weet al vroeg wat hij wil worden: dokter, dokter en nog eens dokter. En dat zal zijn hele leven lang zo blijven, zeker ook nu hij op zijn 86ste een hele rits titels voor zijn naam heeft staan: professor Dr. Dr. med.

Als huisarts, of integraal Neuraaltherapeutische arts, in welke rol dan ook, als hij maar dokter kan zijn. Alles in dienst van de mensheid, om dat te doen waar 'Hij' van daarboven Harry Lamers voor in de wieg heeft gelegd. Zieke mensen beter maken!

Die wieg stond 86 jaar geleden in Roermond. En als Harry Lamers zich ergens mee verbonden voelt op deze aarde, dan is het wel met zijn geliefde stad Roermond. Én de bijbehorende taal. Vader Jo Lamers was leraar, op school, maar ook thuis. *"Mijn vader heeft mijn moeder Nederlands geleerd. Daarom hebben wij in ons gezin altijd Nederlands gesproken en niet Remunjs plat. Dat leerden we natuurlijk wel vanzelf door onze vriendjes. Nog altijd als ik contact heb met een van mijn broers of zussen, dan gaat dat in het Nederlands. Terwijl we allemaal het beste Remunjs kunnen spreken dat er bestaat. Nederlands is mijn moedertaal, ook al was mijn moeder Duitse. Ze sprak goed Nederlands. Behalve als ze kwaad was omdat je de deur had laten openstaan. 'Tür zu!' hoorde je dan. Ze was het nog niet verleerd."*

Harry is de zoon van Elisabeth (Lizzy) Drießen afkomstig uit Düsseldorf en Jo Lamers, geboren in Meerssen. Opa Lamers was in 1900 als stationschef overgeplaatst van Meerssen naar Roermond, dus was het hele gezin verkast naar de bisschopsstad. Hier begint Harry's vader Jo als achttienjarige al voor de oorlog als onderwijzer aan de Laurentius lagere school in Maasniel, dan nog een zelfstandig dorp. Al gauw haalt hij onderwijsakten in allerlei vakken en wordt hij leraar Duits en Engels aan de Lindanus mulo in de stad.

Jo en Lizzy trouwen in 1935. Ze gaan wonen in de Bisschop Boermansstraat nummer 56 in de statige Roermondse wijk Roerzicht. Daar wordt op 17 juli 1936 Harry geboren. Hij zal zeker niet het enige kind blijven. Na hem volgt tot de oorlog elk jaar weer een broer of zus: Dolly, Karel en Theo. In

de oorlog komen er geen broertjes of zusjes meer bij, tot een week voor de bevrijding, als broertje Louis op 22 februari geboren wordt. Na de oorlog volgen er nog zes kinderen. Tot 1952 elk jaar weer een: Jos, Marie-Yvonne, Margret, Johannes, Paul en Wim. Margret en Johannes leven maar kort. De vroege dood van de baby's maakt diepe indruk op Harry, die zich als een soort plaatsvervangende ouder jarenlang mee ontfermt over de opvoeding en verzorging van de jongere broertjes en zusjes. *"Ik zorgde voor alles in huis. Ik was altijd de laatste aan tafel, degene die de boel opruimde en schoonmaakte. De rest was dan al nergens meer te bekennen. Iedereen vond het normaal dat ik zorgde dat alles in orde kwam."*

Harry gaat naar de Paredis lagere school in de Begijnhofstraat, een flinke tippel vanaf thuis dwars door de historische binnenstad van Roermond waarvan hij elke vierkante meter leert kennen. En hij speelt met de vele kinderen in de buurt. Meestal op het pleintje met de wat oudere jeugd, zo zegt hij. *"Om de een of andere reden werd ik altijd geaccepteerd door kinderen die een paar jaar ouder waren dan ik. Dan was het altijd "Harry moet ook meedoen". Ik vond dat wel prettig en ik voelde me ook nooit de mindere."* Voor die speelkameraadjes is het ook niet zo'n probleem, dat Harry na zijn vierde astmatisch is en soms even aan de kant moet blijven. *"Ik was niet in een optimale conditie. Ik moest soms naar het ziekenhuis naar de kinderarts dokter Bartels. Die zei toen al dat ik er wel overheen zou groeien. Er was nog geen penicilline beschikbaar. De dokters hadden wel eens gekeken of ik overgevoelig was of zoiets, maar ze konden er ook niets aan doen. Ik had altijd een speciaal middeltje bij de hand. Mijn moeder had Boom's astmapoeder gevonden. Dat was een mengsel van kruiden van een familie Boom uit Haarlem. Ik had altijd zo'n potje bij me."*

De toediening van het medicijn gebeurt op een bijzondere manier. Daarvoor heeft Harry in zijn zak altijd een doosje lucifers. Want waar hij ook is, als hij het te benauwd krijgt, steekt hij wat van het goedje aan. *"Als ik met de fiets weg was, zocht ik er een plekje voor, als ik thuis was, ging ik ermee naar de wc. Dan stak ik dat poeder aan. Het stonk geweldig. Ik snoof het op en dan kreeg ik weer lucht."*

Als Harry acht jaar is, duurt de Tweede Wereldoorlog al bijna vijf jaar zonder dat er in Roermond veel rechtstreeks oorlogsgeweld van tegenover elkaar staande legers plaatsvindt. Maar dat gaat veranderen en de oorlog zal een diepe indruk bij Harry Lamers achterlaten. De geschiedenisboeken over de Roermondse oorlogsjaren gaan voor het grootste deel over gebeurtenissen in het laatste halve jaar van de oorlog. Van 1 september 1944 tot de bevrij-

ding van Roermond op 1 maart 1945. En kleine Harry Lamers van 8 is erbij en kijkt ernaar. Een echt oorlogskind.

Het is begin september 1944. D-Day (6 juni) is al drie maanden geleden. Zuid-Limburg is al bevrijd, de geallieerden rukken op naar Midden-Limburg. De Duitsers vluchten de grens over en ook de Roermondse NSB-burgemeester Lensing kiest het hazenpad richting Duitsland. Nu kan het niet lang meer duren voordat de Amerikanen er zijn, zo denkt iedereen. De Roermondse denaren, groot en klein, kijken geamuseerd toe als de Duitse soldaten niet weten hoe snel ze terug de grens over moeten vluchten. Jammer dat dat in veel gevallen met een gestolen Roermondse fiets, kar, of paard en wagen gebeurt. Zo gaat dat een paar dagen letterlijk de goede kant op, maar dan ineens verandert alles. De uittocht stagneert, in omgekeerde richting komt een stroom voertuigen en soldaten vanuit Duitsland op gang en die zwelt alleen maar aan. Roermond ziet duizenden Duitse soldaten vanuit Duitsland door de stad en over de Maasbrug richting België trekken. En meer dan tweeduizend Duitsers blijven in Roermond zelf achter. Het Fallschirmjäger-batallion van majoor Ulrich Matthaeas neemt op 7 september 1944 de stad als het ware opnieuw in. Er wordt een nieuwe Duitse burgemeester benoemd en het hele Nederlandse gebied ten oosten van de Maas wordt zomaar ineens officieel ingelijfd bij Duitsland. Dus ook Harry heeft ineens de Duitse nationaliteit. De Roermondse denaren moeten er eerst nog om lachen, als blijkt dat ze van de ene op de andere dag Duitser geworden zijn. Maar dat lachen vergaat hen de weken en maanden daarna. Vooral als de Duitsers besluiten de burgerbevolking aan het werk te zetten. Eerst gebeurt dat om langs de Maas verdedigingswerken op te zetten tegen de aanstormende Engelsen en Amerikanen. Later om naar Duitsland getransporteerd te worden om – net zoals ook de echte Duitse burgers – ingezet te worden via de Arbeitseinsatz. Werken in Duitsland, iedereen vreest grote ontberingen.

Het besef dat er een groot gevaar dreigt, dringt snel door tot de inwoners van de stad, ook tot Harry Lamers, al is hij nog zo jong. De Duitsers maken zijn Roermond tot een frontstad. Steeds meer zwaar geschut wordt in Roermond en omgeving opgesteld. Naar school gaan is er ook niet meer bij. Op de speelplaats van Harry's Paredisschool staat Duits afweergeschut. Er staan ook drie geschutstukken bij Harry in de straat, waar ook de marchausseekazerne ligt. Samen met wat oudere vriendjes maakt Harry er een spelletje van om stenen in de loop van de kanonnen te stoppen. Geen fijn vooruitzicht dat de geallieerden op die kanonnen zullen gaan richten. Hoe zal dat gaan als de Amerikanen en Engelsen straks aan de andere kant

van de Maas en de Roer arriveren en vanaf daar zullen proberen de Duitsers de stad uit te schieten? Duitsers spreken al van een aanstaande 'Kesselschlacht', een moordende slag om de omsingelde stad. Kan de bevolking nog vluchten? En waarnaartoe? En hoe zal dat gaan met de voedselvoorziening? Hoe lang gaat het duren en krijgen ze nog wel genoeg te eten? Er zijn veel monden te voeden, ook zes in huize Lamers.

De Duitsers laten er geen gras over groeien. Het grootste deel van de wijk Roerzicht waar Harry in de Bisschop Boermansstraat woont, wordt half september ontruimd. De bewoners moeten maar zien dat ze bij vrienden of bekenden onderdak vinden. Vader en de na jaren weer zwangere moeder Lamers kunnen samen met hun vier kinderen aanvankelijk terecht bij de familie Geraedts aan de Robert Regoutstraat. Maar ze verhuizen alweer snel terug naar het centrum waar ze door de bevriende familie Van Kessel aan de Willem II Singel worden opgevangen. Die hebben een groot huis met een enorme onderkeldering. En achter het huis een hele grote bloemisterij tot aan de Maria Gardestraat.

Harry is als achtjarige slim genoeg om te snappen waar de Duitsers mee bezig zijn, maar jong genoeg om niet op te vallen of gevaar te lopen opgepakt te worden om te gaan werken. Grote jongens en volwassen mannen zijn nergens te bekennen. Als ze al niet verplicht voor de Duitsers aan het werk zijn, zitten ze verstopt in een van de talloze schuilplaatsen, te wachten tot het weer veilig is om tevoorschijn te komen. Harry hoeft niet naar school, dus is hij veel in de stad te vinden. Daar is van alles te zien. Samen met zijn vriendjes ziet hij hoe de Duitsers met ijzeren balken en prikkeldraad in de straten van de stad versperringen oprichten. Harry gaat stiekem ook in zijn eigen straat kijken hoe het met hun huis is. Veel huizen zijn ingenomen door de Duitse soldaten. *"Alle voordeuren stonden open. Overal liepen Duitse soldaten in en uit en in een huis van de burens zag ik zelfs een paard in de huiskamer staan"*.

Het gevaar waar Roermond op afstevent wordt angstig duidelijk als de Duitsers haast maken met het te werk stellen van de mannen van Roermond. Ze moeten 'schanzen' zoals de Duitsers het noemen. Een schop en eten en drinken moeten ze zelf meebrengen om dan de hele dag te helpen met het graven van tankgrachten en loopgraven en het maken van versperringen langs Maas en Roer.

Ook vader Lamers moet zich net als alle andere jongens en mannen van 14 tot 65 jaar melden. Maar daar heeft natuurlijk niemand zin in. Ook Harry's vader niet. Logisch dat er in no time een lange rij voor het gemeentehuis

staat van mannen die menen in aanmerking te komen voor een vrijstelling. De Roermondse artsen hebben het nog nooit zo druk gehad met het schrijven van doktersverklaringen vanwege de vele kwalen waar de Roermondse burgerij - al dan niet ingebeeld - aan zegt te lijden. De nieuwe Duitse burgemeester is gelukkig nogal scheutig met vrijstellingen, al zal hem dat na een paar weken z'n baan kosten, omdat zijn 'Vorgesetzter' het niet pikt dat er zo weinig Roermondse mannen voor de werkzaamheden komen opdagen. Vader Lamers ontkomt er in het begin niet aan om mee te werken. Maar dan lukt het hem toch ook om zo'n 'Ausweis' te bemachtigen, waarmee hij vrijgesteld wordt. Als arts kijkt Harry nu met professionele ogen naar de situatie van zijn vader in die dagen. *"Bij hem was het geen aanstel. Hij moet echt ziek geweest zijn. Hij had een schildklieraandoening. Dat zal ook de oorzaak zijn voor het feit dat er in de oorlogsjaren geen broertjes of zusjes meer bij zijn gekomen."*

Het graafwerk waaraan de Roermondse gemeenschap verplicht moet meewerken, vordert sowieso niet erg. En zelfs al zouden alle Roermondse mannen nog zo goed hun best doen, het is veel te veel werk. En dus verzinnen de Duitsers een andere oplossing. Ze brengen een paar duizend Russische en Poolse krijgsgevangenen mannen en vrouwen naar Roermond en verplichten ze om het graafwerk te doen. Harry ziet de haveloze groepen mannen en vooral vrouwen met hun schoppen door de stad lopen vanuit hun onderkomen in het Bisschoppelijk college aan de Christoffelstraat op weg naar hun slavenwerk. En ze worden ook zijn overburen aan de Willem II-singel. Daar aan de overkant van de straat staat de kweekschool en de Duitsers vinden dat gebouw wel geschikt om duizend Russische krijgsgevangenen onder te brengen.

De vele verstopplaatsen in en rond de huizen voor de mannen van Roermond die geen zin hebben om te "schanzen", zullen een paar maanden later in verhevigde mate in gebruik genomen worden. Alle Duitse mannen vanaf zestien jaar die niet in het leger zitten, worden in december 1944 opgetrommeld voor de Arbeitseinsatz. Ze moeten werken in fabrieken en andere bedrijven in Duitsland. Dat geldt ook voor de eigenlijk Nederlandse mannen van de plotseling Duits geworden stad Roermond. En de vrijstellingen voor het schanzen gelden hier niet voor. Iedereen moet mee. Maar niemand heeft er zin in, dus wordt het weer verstoppen.

Harry: *"Vader had aan de Maria Gardestraat in de tuin van de bloemisterij een paar kweekkassen en wat konijnen, waar ook Duitsers wel eens wat spullen*

kwamen 'halen'. Als de Duitsers weer eens een razzia hielden op zoek naar verstopte mannen, hield hij zich schuil in de mestkuil bij de kassen."

Niet alleen Harry, maar ook zijn jongere broer Theo weet zich uit die tijd nog een spannend voorval te herinneren dat op de vierjarige Theo zoveel indruk gemaakt moet hebben, dat hij het zich altijd is blijven herinneren. Theo Lamers: *"Er was een razzia op de Willem II Singel en bij ons kwam Ortskommandant Matthaëas binnen. Moeder droeg mij op haar arm en we stonden recht tegenover hem. Toen vroeg hij aan mij waar mijn vader was. Ik zei maar dat hij op de zolder zat. Maar daar vonden ze hem natuurlijk niet. Vader zat in de put bij de kweekkassen en dat heb ik niet verklapt."*

Maar moeder Lamers vindt dat verstoppen toch te gek worden en besluit persoonlijk een woordje te gaan spreken met Ortskommandant Matthaëas. Het staat Harry nog helder voor de geest, hoe hij samen met zijn moeder vanuit de stad naar het kantoor van de Ortskommandant Matthaëas gelopen is aan de Nassaustraat in de wijk Het Veld. *"Om de een of andere reden nam moeder me altijd mee, als ze ergens naartoe ging. Alleen mij, de andere kinderen nooit"*. Terwijl Harry op de gang blijft wachten, praat zijn moeder op Matthaëas in om haar man vrijgesteld te krijgen van de Arbeitseinsatz in Duitsland. Vader Lamers is ziek en heeft niet voor niets al een vrijstelling voor de schanzenarbeit in Roermond gekregen, dus wat kan hij nou van nut zijn om te werken in Duitsland? Matthaëas ziet dat na het gesprek ook in en bepaalt dat vader Lamers niet hoeft te gaan werken in Duitsland, wat nu dus vooral betekent dat hij zich ook niet meer hoeft te verstoppen als er razzia's zijn.

Harry beseft later, dat hij op die dag in december 1944 als kind deze majoor Ulrich Matthaëas gezien heeft. Dat is historisch gezien een opmerkelijke gebeurtenis. Het is rond die tijd dat Matthaëas veertien gearresteerde Roermondse onderduikers ter dood veroordeelt. Ze zijn verraden door een paar Roermondse nazi's. De veroordeelden moeten met Kerstmis 1944 in de bossen aan de Luzenkamp, even over de grens bij Maalbroek, hun eigen graf graven en worden doodgeschoten. Alleen om tot afschrikwekkend voorbeeld te dienen voor de Roermondse mannen die zich niet gemeld hebben voor de Arbeitseinsatz.

Die gebeurtenis maakt het nog specialer, dat de jonge Harry samen met zijn moeder Kommandant Matthaëas bezocht heeft. Want wat Matthaëas en moeder Lamers niet weten, maar Harry wél, dat is dat hij, dat jongetje dat daar op de gang staat te wachten niet zo onschuldig is als hij eruitziet. Een kleine smokkelaar is het! Óf een grote verzetsheld? Want wat niemand

weet, behalve zijn vader en een paar mensen in Roermond, is dat dat jochie regelmatig met briefjes in zijn sokken in zijn eentje door de stad wandelt. Vader Lamers is lid van een geheime groep Roermondse, die informatie uitwisselen over de opmars van de geallieerden, maar ook specifieke gevaarlijke informatie over onderduikers, zoals neergeschoten piloten, die ergens ondergebracht moeten worden. Zo komt Harry op speciale adresjes zoals café Schlicher op het Gebroek en de familie Van Buren aan de Kapel in 't Zand en bij Le Haen in de Bisschop Drehmansstraat en bij Remko Roosjen die zelf dan eens hier en dan eens daar ondergedoken zit. *"Ik belde aan en vroeg dan naar degene wiens naam op het briefje stond. Dan mocht ik binnen en trok ik mijn sokken uit. 'Met de complimenten van mijn vader', moest ik dan zeggen. En dan weer snel weg."*

Moeder Lamers heeft dat nooit geweten. *"Er kwamen ook wel eens mensen aan de deur, maar die werden dan snel de kamer naast de voordeur ingesliisd. Ik weet zeker dat als moeder het geweten had, zij een einde aan mijn wandelingen met briefjes door Roermond gemaakt zou hebben."* En maar goed dat Ortskommandant Mattheas er nooit achtergekomen is. Want die was tot alles in staat. Harry Lamers kan er met zijn verstand trouwens nog steeds niet bij, dat de Nederlandse justitie er nooit werk van heeft gemaakt om na de oorlog deze overduidelijke oorlogsmisdadiger voor het gerecht te slepen en te veroordelen.

Tegen de jaarwisseling '44/'45 heeft Roermond er al meer dan drie zware maanden op zitten vol oorlogsgeweld. De geallieerden ondernemen in september al pogingen om vanuit het zuiden naar Roermond op te trekken, maar worden gestuit door de Duitsers. Het zijn drie angstige maanden, waarin de familie Lamers ondergebracht is bij bloemisterij Van Kessel aan de Willem II Singel. Harry leert er vooral goed bidden. *"Vaak zaten we daar met nog meer families urenlang op de begane grond te bidden. Daaronder was een grote gewelfde kelder. Daar was ook plaats voor de burens uit de verdere omgeving. Die kelder zat bij luchtalarm stampvol."* Ze bidden er als het ware Jezus van het kruis, de hele dag door. Tot en met de hele litanie van Loreto. Harry kan de regels nog opdreunen: *"Iedereen bad alles hardop mee. Ivoren toren, Gouden kruis, Ark van het verbond, deur van de hemel, morgenster. Om nog maar te zwijgen van de ontelbare Onzevaders en Weesgegroetjes"*.

Ze maken het allemaal mee. Het bombardement van het nabijgelegen treinstation op 6 oktober 1944. Het station wordt niet getroffen, maar wel gebouwen aan de Godswaardersingel en aan hun Willem II Singel. Er val-

len daarbij acht doden en evenveel gewonden. Drie weken later is er weer een enorm bombardement. Nu moet de Maasbrug eraan geloven, maar er vallen ook bommen in de wijk het Veld, waarbij 7 doden vallen. In november neemt het aantal bombardementen vanuit de lucht nog toe. Op 4 november wordt het afweergeschut gebombardeerd dat op de speelplaats van Harry's school staat. Het zwaarste bombardement is op 11 november als een bommenregen een groot deel van de binnenstad in puin verandert. De lijst met doden en zwaargewonden telt 33 namen, waaronder ook die van Harry's oom Karel (Blietgen). En ondertussen wordt met al die oorlogshandelingen de voedselvoorziening steeds nijpender. Heel Roermond leeft in de kelder. Dat is wel te zien aan de kachelpijpen die overal uit de keldergaten steken als afvoer van de fornuizen. De gezinnen moeten het eten bij elkaar zien te sprokkelen. Ook Harry doet daaraan mee: *"We gingen een paar keer per week naar boerderijen richting Melick en Lerop. De kinderen van die boeren kregen les van mijn vader, dus wij konden daar wel voedsel kopen."* Voor wie zelf niet in staat is te koken, is er een gaarkeuken in de Maria Gardestraat, waar eten te krijgen is voor 25 cent per portie.

Begin januari is de opmars van de geallieerden zo dreigend, dat de Duitsers besluiten de bevolking van de oostkant van de Maas te evacueren. Iedereen moet de stad verlaten. Er volgt voor duizenden mensen een barre voettocht met sleeën en met kinderwagens en alles wat maar rijden wil naar Brüggén, even over de grens. Daar zullen de Roermondse in veewagens geladen worden om naar Friesland vervoerd te worden.

Maar ook nu zijn er weer die niet mee willen. Ook het gezin Lamers, vader ziek, moeder zwanger, vraagt toestemming om te blijven. De inwoners van de binnenstad verzamelen zich met hun spullen bij het gebouw van de eiermijn net buiten het centrum. Het gezin Lamers staat er ook bij, bepakt en bezakt om geëvacueerd te worden. Dan gaat tandarts Kleine als kennis van de familie Lamers het kantoor binnen om een vergunning voor het gezin Lamers te bepleiten. Harry ziet hem even later naar buiten komen: *"de familie Lamers blijft!"*

En dus maken ze rechtsomkeert richting binnenstad. Nu niet meer naar hun plek bij Van Kessel, maar ze worden ondergebracht in het noodlazaret bij de zusters van Het Salvatorklooster aan de Zwartbroekstraat. Dit is de plek, waar Harry Lamers intensief kennis zal maken met de medische wereld. Het gezin krijgt een kamer op de begane grond, maar als het gevaarlijk wordt, leven ze in de kelder. Daar kan geslapen worden, maar daar worden ook de gewonden uit de stad binnengebracht en behandeld. *"Het was een*

soort eerstehulp post, dus daar ging het er regelmatig heftig aan toe. Hier werden de gewonden opgevangen, patiënten bleven er niet dagenlang. Dan werden ze naar het echte ziekenhuis gebracht. Ik was een kind en kon gemakkelijk overal bij komen. Er werd niet erg streng op mij gelet.”

Zo maakt Harry van januari tot mei 1945 van nabij mee hoe het eraan toe gaat op de Eerste Hulp in oorlogstijd. Geen indrukken bestemd voor een willekeurig jongetje van acht, tenzij dat jochie de rest van zijn leven niks anders zal willen dan mensen beter maken. Er worden acute gevallen behandeld in een hoekje van de gewelfde kelder waar slapende patiënten liggen, en waar ook wijn en andere spullen liggen. *“Ik heb wel dingen gezien daar. Dat er iemand verwond en bloederig was, waar de artsen hun hechtingen deden, die ik jaren later als marine arts op het schip ook zou doen. Ik kon in Het Salvator overal binnensluipen en dan weer maken dat ik weg kwam. Dan was er bij iemand een arm afgescheurd en hoorde ik welke dokter er was. Dat kon een huisarts zijn zoals dokter Bär, of Wiggelendam of ook een specialist uit het ziekenhuis. Zoals dokter Kentjes, die dan net zo goed bij zo’n operatie kon helpen ook al was hij oogarts. Dan dacht ik, dat wil ik ook, alles kunnen. Ik ben vijftien jaar eerstehulp arts geweest dag en nacht. De basis daarvoor lag daar in Het Salvator in 1945.”*

Er valt veel te zien. Niet alleen in Het Salvator, maar in de hele stad, die grotendeels verlaten is. Als de familie Lamers net in Het Salvator is neergestreken, wordt ook werk gemaakt van de beveiliging van het noodlazaret. Een buurman uit de Bisschop Boermansstraat schildert een groot rood kruis op een enorm wit vlak op het dak van Het Salvator, om piloten van bommenwerpers en gevechtsvliegtuigen te attenderen op het ziekenhuis. Harry staat er op straat met z’n neus bovenop, niet wetend dat het Rode Kruis een aanzienlijke rol in zijn leven zal gaan spelen, omdat hij twintig jaar later commandant van de BB en van het Rode Kruis in Midden-Limburg wordt.

Als Harry het door zijn astma te kwaad krijgt in de kelder, mag hij van zijn moeder samen met haar boven blijven slapen, ook al slapen de meeste mensen veiligheidshalve in de kelder. *“Ik hoorde ’s nachts de granaten fluiten, maar om de een of andere reden was ik nooit bang, misschien wel door dat Rode kruis boven mij op het dak.”*

Het oorlogsgeweld in Roermond duurt nog een paar maanden. Dan is het 1 maart 1945, ’s morgens 7 uur. Het zal weer zo’n dag worden waarvan de beelden voor eeuwig in Harry’s geheugen gegrift staan. Er wordt gebeld aan de voordeur van Het Salvator. Iemand opent de deur en ziet een man in militair

uniform. Hij spreekt Engels en vraagt of hij binnen mag komen. Er wordt snel gezocht naar iemand die de gast in het Engels te woord kan staan en dus wordt Harry's vader, de leraar Engels Jo Lamers, naar de deur geroepen. En Harry staat er natuurlijk weer bij. Dan wordt heel snel alles duidelijk. De militair stelt zich voor als Vincent von Henke. De naam klinkt Duits, maar niet als je het op z'n Amerikaans uitspreekt. Want dat is hij, Amerikaan, en de eerste bevrijder die Roermond bereikt heeft. Samen met zijn groepje kameraden is hij 's nachts onder de Roerbrug aan de Maastrichterweg door gekropen en nu staat hij hier pal voor Harry's neus in de stad, waar ineens geen Duitse soldaat meer te bekennen is. Vader Lamers leidt de bevrijder door de stad. Het bevrijdingsfeest kan beginnen.

Begin juni komt ook generaal-majoor John B. Anderson naar Roermond, de bevelhebber van het 16e korps van het Amerikaanse leger, dat Roermond bevrijd heeft. Hij wordt op het stadhuis toegesproken door de nieuwe burgemeester Joosten van Roermond, die samen met hem bij de Roerbrug het straatnaambord van de Andersonweg onthult. Dat staat in de geschiedenisboeken van Roermond te lezen. Maar dat de eerste bevrijder van de stad, Vincent von Henke en de andere leden van het 16e Korps van generaal Anderson al in maart ook Maasniel bezochten, waar Harry's vader hem en zijn manschappen bij de Laurentiuschool namens de bevolking van Maasniel heeft toegesproken, dat lezen we nergens. Harry vindt het jammer, dat de autoriteiten en de geschiedschrijvers nooit gewag gemaakt hebben van deze voor zijn vader zo belangrijke gebeurtenis, waar hij zelf ook bij was. *"Mijn vader heeft altijd de vele brieven en kaarten bewaard van zijn jarenlange correspondentie met Vincent von Henke. En ook was vader betrokken bij de herdenkingsbijeenkomsten voor de bevrijders die vanaf de jaren '80 werden gehouden. Als puntje bij paaltje komt vergeten ze de eer die mijn vader toekomt vanwege zijn rol als eerste tolk bij het Salvator en ook vanwege de emotionele danktoespraak in Maasniel voor de Amerikanen om de moed erin te houden op weg naar de brug over de Rijn in Keulen."*

De bevrijding wordt hartstochtelijk gevierd, maar eerst worden behoedzaam alle achtergelaten versperringen en explosieven opgeruimd. En dat heeft nog veel voeten in de aarde.

Soms heb je ook in oorlogsfilms van die scènes waarbij je denkt: 'Dit kan niet waar zijn, dat hebben ze verzonnen'. De volgende scène met de achtjarige hoofdrolspeler Harry Lamers speelt zich af een paar dagen na de aftocht van de Duitsers uit Roermond. En ze is niet verzonnen, zo bezweert hij. De Duitsers hebben in de hele stad nog wat verrassingen achtergelaten

in de vorm van boobytraps. Er zijn al verschrikkelijke ongelukken gebeurd met op geniepigge plaatsen verstopte springladingen. Harry weet al van zo'n geval met zijn klasgenootje Pietje Corbey die zwaargewond is geraakt aan zijn gezicht en die zelfs een oog moet missen. Iedereen in Roermond krijgt ingeprent om super voorzichtig te zijn, bij het betreden van de eigen woning. Elk deurscharnier, elke klink, elke plek in huis kan via een draadje verbonden zijn met een explosief.

Harry vindt ook zo'n verrassing. Zoals het nieuwsgierige jongens betaamt, kan hij het niet laten om zijn eigen huis aan de Bisschop Boermansstraat te gaan bekijken. Alle huizen staan toch leeg, de voordeuren staan uitnodigend open. Dus Harry gaat stiekem in z'n eentje naar binnen. En jawel hoor. Op het toilet vindt hij een grote verrassing. *"In de pot lag een grote drol. Had een Duitser gewoon niet doorgespoeld. De wc-bril stond omhoog en ik had eerst nog het idee om de wc door te spoelen."* Maar iets zegt hem, dat hij beter niet aan het koord kan trekken, dat van de stortbak omlaag bungelt. En zoals jongens van zijn leeftijd wel vaker rare streken uithalen, maakt hij van de hoge nood een deugd en plast hij met een ferme straal gaten in de drol in de wc. *"Ik ben de volgende dagen nog een paar keer terug geweest en telkens plaste ik er weer wat gaten in."*

Een paar dagen later komen mannen van de stoottroepen het huis controleren. Goede bekenden Remko Roosjen en Jan Thijssen zijn specialist in het onschadelijk maken van de vele soorten boobytraps die de Duitsers op geniepigge wijze in de Roermondse huizen hebben achtergelaten. Ook de wc in huize Lamers is eerder gecontroleerd door de vader van Harry. Hij gaat met beide voeten op de rand van de pot staan en controleert de stortbak. Conclusie: niets aan de hand. Totdat zijn blik valt op een plek achter de nog altijd omhoog staande wc-bril. Daar ligt, een vierkant pakketje, dat met een draadje aan de wc-bril is verbonden. Het ding wordt onschadelijk gemaakt door de deskundige vrienden Roosjen en Thijssen. Harry beseft, dat hij ongelooflijk veel geluk heeft gehad. En voor Harry is het meer dan zomaar geluk. Voor de Harry van nu is het werk van 'hogerhand', zoals er nog talloze dingen in zijn leven zijn voorgevallen, waar 'Hij' de hand in heeft gehad. *"Dit is een van de grootste gebeurtenissen uit mijn leven geweest. Waarom ben ik daar niet om het leven gekomen? Als ik die wc-bril omlaag geklapt had, was het explosief beslist afgegaan."*

Maar het explosief is niet afgegaan, dus mag Harry verder met zijn leven. Alleen moet hij eerst nog flink aansterken, want oorlogskinderen in Roermond zijn maar een stelletje magere bleekneusjes. *"Het was vlak nadat*

prins Bernard Roermond had bezocht. We stonden langs de kant van de weg met vlaggetjes te zwaaien. We vierden nog steeds de bevrijding. Een dag later kregen we zomaar te horen, dat we met de trein weg moesten."

'We', dat zijn Harry en zijn zusje Dolly. Ze zijn geselecteerd om naar Zwitserland te gaan, samen met nog meer kinderen uit Roermond om aan te sterken, telkens twee kinderen uit een gezin. "We waren broodmager. We kwamen in een cabine te staan en daar werden we met DDT bespoten. We zijn met de trein gegaan, niet door Duitsland maar veiliger via Frankrijk." Katholieke Zwitserse gezinnen hebben zich aangemeld om kinderen uit oorlogsgebieden op te vangen. Harry wordt naar het dorp Sedrun gebracht, in de streek waar de Rijn ontspringt. Dolly wordt van hem gescheiden en gaat door naar Thun. Harry herinnert zich het aardige gezin met acht zussen en een broer waar hij bij wordt ondergebracht en vooral dat hij geen woord verstond van het Reto-Romaans dat ze spraken. "Het was een totaal nieuwe omgeving met goed eten en drinken, lieve mensen en gezonde lucht. Ik heb in al die tijd in Zwitserland geen last meer gehad van astma. Ik ging mee de koeien melken en ze hadden ook een pension waar ik meehielp."

Tientallen jaren later, als Harry al in de 70 is, gaat hij tijdens een vakantie samen met zijn vrouw Isabella op bezoek in Sedrun en hij treft er nog enkele van de zussen uit zijn opvanggezin van toen aan. Die zijn benieuwd wat er van die Nederlandse Harry geworden is. Een van de zussen weet nog goed wat zijn ambities waren: *"Ach Harry, du hast dich überhaupt nicht verändert. Du wolltest doch Priester werden?"*

Dat is er niet van gekomen, weten we nu. Maar in 1945 is dat nog niet helemaal duidelijk. Na een paar maanden op krachten komen, ziet Harry zijn zus Dolly pas weer in de trein naar huis. Wat had Dolly een heimwee gehad naar huis. Harry zelf zegt die heimwee natuurlijk ook wel gevoeld te hebben, *"maar ergens diep in me, wist ik toen al, dat dit Zwitserland-gebeuren later voor mij zin en betekenis zou krijgen"*. Daar in Roermond is de school al begonnen, zodat ze meteen in een nieuwe regelmaat terechtkomen. Het leven van alledag herneemt zijn gang. Een week voor de bevrijding is broertje Louis geboren. In de komende jaren komt er elk jaar een broertje of zusje bij. In 1948 wordt zusje Margret geboren, een jaar later broertje Johannes. Ze worden allebei maar een paar dagen oud. Harry, die zich als oudste broer voor al zijn broertjes en zusjes verantwoordelijk voelt, heeft het er maar moeilijk mee. Margret en Johannes worden begraven op het oude kerkhof aan de Kapel in 't Zand in Roermond. Harry neemt de overige broertjes en zusjes in de komende jaren geregeld mee op sleeptouw voor een bezoekje

aan de grafjes. Er wordt gebeden, zoals bidden onderdeel is van het dagelijks leven. Niet vreemd, dat Harry als hij ouder is ook misdienaar wordt. Eerst in een noodkerk ingericht in de stallen van de voormalige kazerne in de binnenstad, daarna in de grote kerken van de stad, de Munsterkerk en de kathedraal. Hij dient onder meer de mis met kapelaan Jansen, deken Rhoen en bisschop Lemmens.

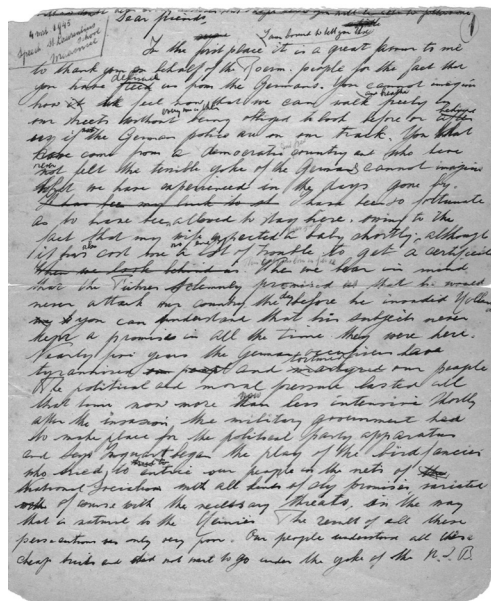

De trouwfoto uit 1935 van Harry's ouders, hier geflankeerd door hun ouders Lamers (Roermond, links) en Driessen (Düsseldorf, rechts) voor Harry's geboortehuis aan de Bisschop Boermansstraat in Roermond.

Het 50-jarig huwelijksfeest van vader en moeder Lamers in 1985 werd gevierd in de tuin van broer Theo Lamers. Op deze foto alle aanwezigen, de kinderen met verloofden, echtgenoten, kinderen en kleinkinderen en enkele familieleden. Mijn zoon Roland ('65) met vriendin Marlies Huyskens en Robby ('67) met vriendin Karin van de Beek en mijn echtgenote destijds Sytske Sierksma.

Fragment uit de speech voor de groep soldaten van de Amerikaanse Major General John B. Anderson, die vader Jo Lamers twee dagen na de bevrijding (1 maart 1945) heeft gehouden op het plein van de St. Laurentiuschool aan de Wilhelminalaan in Maasniel.

Major General John B. Anderson, bevelhebber van het XVI Corps, U.S. Army, de bevrijders van Roermond.

Op 1 maart 2020 bij de 75-jarige herdenking van Roermonds bevrijding kwam de kleinzoon van generaal Anderson Michael M. Van Ness (hier in vrolijke pose met Harry Lamers) op uitnodiging van het gemeentebestuur naar Roermond voor de onthulling van een gedenkteken bij de Roerbrug in de Andersonweg. Daarbij was ook familie van de eerste bevrijder Vincent von Henke aanwezig, die op 1 maart 1945 onder de brug door geklommen was om als eerste bevrijder Roermond binnen te komen, waarna hij tien minuten later door de Engelse tolk van Roermond, Harry's vader Jo Lamers, in het Salvator noodhospitaal aan de Zwartbroekstraat werd opgevangen.

Foto uit mei 1945 van de Roermondse jongens en meisjes die in het Zwitserse Sedrun (Graubünden) gedurende vier maanden waren opgenomen in pleeggezinnen, met vijfde van rechts Harry Lamers.

Rechtsonder zittend Harry Lamers met andere Roermondse jongens in Sedrun.

Hoofdstuk 2

Van student tot dienstplichtige arts-officier bij de marine.

Van de lagere school gaat Harry naar het Bisschoppelijk College aan het Munsterplein in Roermond. Leergierige Harry heeft het naar zijn zin op het gymnasium, waar hij om een of andere reden altijd door zijn klasgenoten tot klassenvertegenwoordiger wordt gebombardeerd. In de vrije tijd geniet hij vooral van het varen op de Maas samen met zijn vriend Jos Tummers, met wie hij nog steeds diepe kameraadschapsbanden onderhoudt. Diens vader heeft een zeilboot, waar ze de Maas mee op mogen. Daar op de Maas zal de kiem gelegd worden voor een volgende grote stap in het leven van Harry Lamers. Uitgerekend in de buurt waar Harry woont staat een grote keet van het leger, waar jongemannen uit heel Midden-Limburg gekeurd worden voor militaire dienst. Harry heeft er al vaak verlangend naar gekeken. Als hij bijna 18 is, is hij aan de beurt. Hij wil maar wát graag. Eerst medische keuring, daarna een gesprek. *“Zaten daar een paar van die mannen op een rij achter een tafel. Vroeg er een of ik een voorkeur had. MARINE, zei ik, ik wil graag bij de marine.”* Van deze voor Limburgse dienstplichtigen niet zomaar gebruikelijke keuze wordt notitie genomen. Dit beschouwt hij zelf nog steeds als een wonderbaarlijke invulling van zijn diepe inhoudelijke toenmalige wensen. Maar er zal nog heel wat water door de Maas naar de zee vloeien, voordat het echt zover is. Eerst zal Harry nog het gymnasium af moeten maken en dan wordt hij nog student. Dat gymnasium is geen probleem, het student worden heeft wat organisatorische voeten in de aarde.

Het is een kwestie van avonturieren voor de achttienjarige jongeman als hij met de trein op het station van Nijmegen arriveert. *“Ik had een afspraak bij professor H. Lammers. Bijna dezelfde achternaam en hij heette toevallig ook nog eens Harry. Mijn vader stuurde mij. Ik kwam daar op het station, maar ik wist niets van bussen en trolleybussen in die voor mij onbekende stad. En dan moest je helemaal naar Canisius en Radboud lopen. En eigenlijk wist ik ook niet wat ik nou precies bij de professor kwam doen. Dus ik daar naartoe gelopen en met hem gepraat. Daar zat ik dan, niet wetende*

wat ik moest vragen, want vader had eigenlijk alleen maar de vraag geoperd of de professor iets voor mij kon regelen."

De reden van vaders verzoek is natuurlijk dat er niet veel geld is in huize Lamers. Aankomend student Harry krijgt wat spulletjes mee naar Nijmegen. Zoals een bijzondere deken, die nog van oom Karel geweest is, die bij het zware bombardement van de binnenstad van Roermond om het leven is gekomen. En verder moet hij maar gewoon zelf de schouders eronder zetten. Dus ook voor zijn eigen centen zorgen. *"In het eerste jaar ging ik naar Unox in Oss naar de worstfabriek. Vaak al om 4 uur 's morgens met het busje vol arbeiders en daar meewerken tussen de varkenspoten en de blikjes. Ik had professor Lammers verteld dat ik dat deed en dat kon hij wel waarderen. Hij zei: 'Maar je moet dat niet doen als je hier iets te leren krijgt. Want ik wil dat je daar bij bent.' En dat werd allemaal zo, als van een lieve vader tegen mij gezegd. Hij was leraar anatomie en embryologie en mijn voorbeeld, want hij was een geweldenaar."*

Nadat hij in het eerste jaar de chemievakken al gehad heeft, wordt Harry in het tweede jaar door de universiteit aangesteld als leraar, als hulp in het onderricht aan de eerstejaars. *"Ik heb mijn broer Karel, die twee jaar later kwam, daar nog lesgegeven. Hij wilde vanaf het gymnasium elektrotechniek doen in Eindhoven, maar hij was er een maand bezig, toen stuurde hij een brief met 'ik hou het niet meer uit, ik wil liever biologie doen, kun jij er niet voor zorgen dat ik daar bij jou kan studeren?' Hij had ook geen geld, dus toen heb ik hem een slaapplek bezorgd. Voor een tientje per maand kon hij in een zolderkamer slapen. Helemaal in de kou en daar is hij die studie mee begonnen. Hij is ook professor Dr. geworden. Hij in de klinische chemie in Nijmegen."*

In het tweede jaar verdient Harry zijn geld op de universiteit als assistent bij de practica van de chemie.

In het derde jaar wordt hij naast zijn studie ook medewerker van de chemie- en fysica-profs in de laboratoria. Met name noemt hij professor Tesser van de afdeling organische chemie. *"Hij en zijn hele team waren in die tijd grote pioniers van onder andere aminozuur-onderzoek. Hij nam het aminozuur Lysine als bio-molecuul. Hij veranderde een atoom stikstof (n) binnen dit molecuul en hij zette er een zuurstofatoom (o) voor in de plaats. En toen beproefde hij klinisch de werking van dit nieuwe 'Fop-Lysine' (zoals hij het noemde) op proefdieren. Het boeide me, dat ik als kleine wetenschapper en arts in opleiding deze wetenschappelijke, klinische en menselijke holistische vraagstellingen mee mocht doen en beleven. En ook de antwoorden*

boeiden me. Het was ook waarlijk (nu achteraf) een eerste duidelijke vingerwijzing voor mezelf. Want mijn biologische Neuraaltherapeutische regulatiegeneeskunde tezamen met andere wetenschappers en artsen heeft me ver gebracht. Daar, bij professor Tesser, heb ik drie jaar wetenschappelijk werk gedaan.

Tegen het einde van mijn klinische artsenopleiding werd ik universitair medewerker voor huisartsgeneeskunde bij professor Mertens. Ik moest voor hem boeken lezen en recenseren en ging met hem overal mee naartoe als hij beroepshalve ergens moest zijn. Dus ik kreeg toen al van alles mee over de huisartsenpraktijk en de relatie met de maatschappelijke omgeving.”

En wat in die studententijd vooral handig is, het is een betaalde functie. Daarmee kan Harry dus ook af en toe de reis van Nijmegen naar Roermond bekostigen, hoewel er in die tijd ook nog veel gelift wordt. Maar een gevulde beurs is ook handig bij het uitgaan met vrienden in Roermond. En dansen, dat kan bij De Sjmeed in Maasniel. Daar ontmoet hij Sietske Sierksma. Ze krijgen verkering. Vader Sierksma is in die tijd overste in het leger. Na een krijgsgevangenschap in de oorlog en na een commandantplaats in Sumatra na de Tweede Wereldoorlog, wordt hij commandant van de kazerne in Vught. Hij is de hele week weg. Bij Lamers thuis is qua ruimte niet meer echt plaats voor Harry. Daar hebben ze een gezin van elf man en daar slapen ook wel eens vriendjes. Dus als Harry uit Nijmegen naar Roermond komt, is het wel zo gemakkelijk dat hij bij zijn verloofde kan blijven.

Naarmate de studie vordert, wordt Harry allengs betrokken bij het echte werk als huisarts in Roermond. Harry springt geregeld bij in de praktijken van de huisartsen Mol (voor Maasniel en verre omtrek) en De Jong (voor een deel van Roermond en de hele Roerstreek). Het wachten is op zijn afstuderen. Professor Majoor in Nijmegen wil hem daarna graag bij zijn groep hebben om hem op te leiden tot internist.

Maar de professor moet geduld hebben. Eerst roept de dienstplicht. Bij de marine moet Harry zijn! Hij heeft al afgesproken dat hij meteen na zijn afstuderen in dienst kan. Op vrijdag 6 maart 1964 studeert Harry af als huisarts. Er is net tijd genoeg om er een paar biertjes op te drinken. De volgende dag al worden er kleren gepakt en nog wat praktische doktersboekjes mee gegrist en vervolgens gaat het op naar Den Helder. Er volgt nog snel een keuring waarbij Harry zijn astma-verhaal weet te omzeilen en voordat hij er erg in heeft zit hij op het marineopleidingsschip ‘De Neptunus’. Dit ligt in de zeehaven van Den Helder recht tegenover het Koninklijke-Mari-

ne-Adelborsten-Opleidings-Instituut. De acht weken durende cursus voor aspirant-marineofficieren is al een paar weken aan de gang. De volgende dag gaat het de sloepen in. *"Het was steenkoud en ik was blij dat ik mijn astmaspullen bij me had. Ik was dokter Lamers, arts-officier zeiden ze al. Dat was iets groots bij de marine, zelfs in de opleiding. In de 6e week kreeg ik te horen "arts Lamers, jij gaat nu naar huis, komt over drie dagen terug en meld je op het smaldeel." Dat was een eskader met het vlaggenschip De Ruyter en verschillende onderzeebootjagers, mijnnevigers, en onderzeeërs, de grote vloot van vier- tot vijftuizend man. En ik moest mee. Er waren twee artsen. De enige echte aangestelde arts zat op de De Ruyter, de andere was ik op een van de onderzeebootjagers, de Holland. Ik koester nog steeds het wapenschild van dit schip, waarop een rode leeuw staat, als afbeelding en waarop een tekst staat: 'Deo Confidentes' (op God vertrouwend)."*

Luitenant ter Zee arts H.J. Lamers is een hele Piet, maar eigenlijk wordt de net-ex-student gewoon voor de leeuwen geworpen. *"Toen heb ik gevoeld dat God me altijd wel zal helpen. Dat je steun krijgt als dingen moeilijk worden, Maar je moet natuurlijk zelf toch je chirurgieboekje meenemen voor het geval je moet hechten of wanneer er botten worden gebroken. In de laatste tijd voor mijn afstuderen had ik nog een dergelijk boekje gekocht voor als ik echt serieus aan de slag zou moeten. Dat ik nog snel wat dingen kon nalezen. En dat kwam goed van pas."*

Nog voordat hij aan zijn eerste zeereis begint, trouwt Harry met Sietske. Vader Sierksma is inmiddels overleden. Het paar blijft inwonen bij zijn schoonmoeder in het huis aan de Wilhelminalaan. Zodra Harry definitief naar Roermond komt, zal hij daar zijn eerste praktijk aan huis beginnen.

Maar nu is hij nog steeds bezig aan de vervulling van zijn dienstplicht. Die krijgt bij hem op zijn zevenentwintigste een heel andere invulling dan bij al die andere jongens die rond hun twintigste als zandhaas door het leven gaan.

Van Den Helder uit vertrekt de vloot naar Zuid-Engeland, vervolgens omhoog langs de Faeröereilanden naar Noorwegen en Zweden. Het is een driemaandse reis. Ook Noord-Ierland, Londonderry wordt aangedaan.

"Tijdje gelegen in Belfast. Ook meegemaakt hoe die oorlog zich daar afspeelde. Ik kwam daar op dat schip, en kreeg een plaatsje met drie, vier hangmatten. Op zo'n schip was het ontzettend spannend. Op zee werden de kanonnen uitgetoet. Torpedo's werden afgeschoten en vanuit de hut werd gezocht naar het stoorveld, de vijand. Pingen heet dat. Ik had in

mijn jeugd in de oorlog al veel meegemaakt, maar dit sloeg alles. Op zo'n onderzeebootjager zaten meer dan 200 man, er waren mijnenvegers bij en ook onderzeeboten en bevoorradingsschepen. Er was altijd wel ergens iets te doen voor mij als de enige arts, die steeds inzetbaar was. En als je nodig was in een onderzeeër, dan was je nog niet zomaar binnen. Er werd dan een katrolletje aan een lijn overgeschoten vanuit zo'n naar boven gekomen onderzeeboot. Dan werd ik eraan gehangen en dan vloog ik aan zo'n kabelbaan van het schip naar de onderzeeër. Werd ik daar opgevangen en dan moest ik naar beneden toe, naar een gewonde. Ik had mijn spulletjes natuurlijk bij me. Die patiënt kwam niet even op visite. De arts moest ernaartoe."

De arts Lamers krijgt meer dan alleen de rol van dokter. Hij is niet alleen de officier van gezondheid, maar tevens de arts voor 'OS en O', ontwikkeling sport en ontspanning. *"Ik moest zorgen dat er films waren zowel voor de gewone bemanning als voor de officieren. Maar ik gaf die klus gedeeltelijk weer aan iemand anders. Dat was voor technici. Ik was de showman. Als de groep naar het binnenland moest, moest ik organiseren. Dan moest ik met die hoge officieren spreken. Ik heb me altijd verstaanbaar kunnen maken onder alle rangen en standen. Eigenlijk was ik niet alleen arts maar een soort facilitair manager. Ik had het grootste plezier, met de bemanning, de onderofficieren, de officieren. We hadden altijd veel lol samen. De meesten waren ouder dan ik. Natuurlijk moest ik als arts ook de commandant van het schip van tijd tot tijd onderzoeken. Dan moest ik tijdens elke reis weer beoordelen of hij gezond was en dat noteren in zijn zakboekje. Dat leidde natuurlijk tot opmerkingen vanuit de bemanning: 'Je weet toch, dokter, dat je hem af en toe eens op je vinger moet nemen (prostaat controleren) en dan kietel maar eens goed. En dat je niks vindt hè!' Dat was binnen dat clubje heel normaal. We speelden dat spel. 'Hé dok, kom er eventjes bij.' Dan moest ik mee bridgen of schaken. Een eigen cultuur met een eigen marinetaal. Als je een been af had, dan had je het aan je kakken, maar ook als je een wondje of een uitslag ergens aan je been had. Indonesische taal, die verder niemand kent."*

Na de noordelijke reis volgt er nog een tweede tocht, nu naar het zuiden. Over Frankrijk, Gibraltar de Middellandse Zee op. Op die tweede reis doet zich op De Holland een explosie van tuberculose voor. Terwijl zijn hele schip besmet is, moet Harry roeien met de riemen die hij heeft.

"Ik moest al die proeven doen en laten doen. En toen in Florence moest ik naar het ziekenhuis met handen en voeten communiceren." Met zijn Latijn van het gymnasium als basis komt hij in Italië redelijk ver. Hij is overal op zijn eigen improvisatietalent aangewezen. Ook al omdat er nauwelijks mogelijkheden zijn om zieken of gewonden van boord te laten halen. Er kan alleen een helikopter landen op het meereizend vrachtschip De Poolster en op de De Ruyter. Verder moeten zieken en gewonden wachten tot er een haven wordt aangedaan. En er gebeurt natuurlijk van alles waar een paar duizend mannen op elkaars lip zitten. "Dus ik moest alles acuut doen. Die kerels zaten gezellig bij elkaar. Ze dronken wat te veel. In Nice bijvoorbeeld, daar lagen we voor anker, daar heb ik pas echt geleerd om volwassen te zijn en rechtvaardig. Een onderofficier werd vastgezet omdat hij te dronken geweest was en zich misdragen had. Hadden ze hem daar opgesloten in zo'n celletje met dikke tralies en met dik glas, waar hij uit woede zijn hele arm op kapot geslagen had. De pezen van de rechteronderarm doorgesneden. Zou je normaal naar een ziekenhuis laten brengen. Maar daar zat ik dus acht uur lang te opereren, die pezen loshalen en alles weer in orde brengen. Ik had geen andere keuze, vond ik zelf."

Komt hij terug van de zuidelijke reis, kan hij meteen weer zijn ransel pakken om naar Overveen te verkassen. Daar is het marinehospitaal waar hij prompt wordt aangesteld allereerst als hoofd van de marine gezondheidsdienst. Bovendien krijgt hij een plaats op de afdeling interne geneeskunde, die tevens een academische opleidingsplaats is tot arts/internist voor professor Majoor in Nijmegen. Maar hij is niet de enige in die bevoorrechte positie. *"Behalve ik was er ook collega in de opleiding, Frits Quanjer uit Groningen."*

De twee jaren in de marine hebben achteraf gezien van de Roermonds/Nijmeegse student een volwassen man gemaakt, zo vindt hij zelf: *"Ik was in het marinehospitaal meteen ook opleider, lesgever voor de geneeskunde aan het verplegend personeel. Ik sliep er en was er de hele dag. Trok op met al die specialisten daar. Dat was hard werken maar ook samen voetballen, kletsen, zuipen. Daar zit zo'n verhaal achter, dat me mijn kracht heeft gegeven, die mijn vader me niet had kunnen geven omdat ik toen nog te jeugdig en onrijp was. Maar hier werd je ingewijd in de geheimen van het artsenvak en in het bestuur ervan en ten tweede als volwassen mens. Op zo'n schip zat zowel een dominee die mijn vriend was als een katholieke priester. Zulke geweldige mensen. Helemaal niet dogmatisch maar met zo'n vrijheid wat de godsdienst betreft, geweldig!"*

In het marinehospitaal komen zulke gesprekken los, dat Harry definitief hét besluit neemt dat zijn hele verdere leven en werken zal bepalen. *“In Nijmegen wachtte professor Majoor al twee jaar op mij. ‘Wanneer kom je nou eindelijk? Ik ben van plan jou allereerst bij de pathologische anatomie binnen te halen’. De jaren bij de marine telden alvast mee voor mijn verdere opleiding tot internist. Maar toen heb ik besloten de knoop door te hakken. Ik wilde nu eerst gewoon arts worden, ik was zo gewend aan de praktijk. En professor Majoor heeft dat begrepen en niet verder aangedrongen. Hij voelde goed aan, dat ik zelf moest beslissen. Hij snapte heel goed wat een roeping was. Ik had daar in de universiteit in Nijmegen binnen kunnen treden en dan had ik mogelijk het grote geld gehad en ook aanzien als specialist.*

Maar ik wilde niets liever dan naar mijn geboortegrond terug, dokter zijn in Roermond.”

Deze foto is gemaakt kort voor Harry's afstuderen (6 maart 1964) aan de universiteit van Nijmegen. Voor de deur van zijn geboortehuis in Roermond poseert Harry Lamers met vier vrienden en aanstaande collega-huisartsen met hun verloofden, die net als hij in 1956 student werden aan de medische faculteit te Nijmegen. Rob Reintjes, Wim Gerritsen, Herman Burger, Harrie Knops, Harry Lamers. De laatste drie uit dezelfde klas afgestudeerd op het gymnasium van het Bisschoppelijk College aan het Munsterplein in Roermond.

Harry Lamers op zijn voorlaatste semi-arts stageplek in december 1963 in de neurologisch psychiatrische kliniek van de grote professor Prick sr. in Nijmegen-Brakkesteijn als zwartepiet. De hoofddocent neuroloog-psychiater Dr. Wong-Chung in de rol van Sinterklaas ten teken van de onderlinge samenwerking! Overigens praktiseert dokter Wong-Chung nog steeds als wetenschappelijk gezaghebbend acupuncturist en is er nog geregeld contact met Harry Lamers.

Student Harry Lamers in 1959 aan de stamtafel van café De Paerssijal aan de Zwartbroekstraat in Roermond. Andere vaste klant aan de stamtafel was onder meer Jan Leijendeckers, kastelein en later (op aanraden van Harry Lamers) artsenbezoeker met grote faam. Verder maakten deel uit van het illustere gezelschap schoolkameraden aan deze tafel de advocaat Mr. Nederveen en de kunstenaars Dolf en René Wong en ook broer Karel Lamers frequenteerde het bekende Roermondse etablissement.

Juni 1964, luitenant ter zee arts dokter Harry Lamers op de onderzeebootjager 'Holland' met 260 manschappen aan boord onder de wapenspreuk die hem zijn leven lang lief gebleven is 'Vigilate Deo Confidentes' (wees waakzaam en vertrouw op God). Dit schip maakte onderdeel uit van een smaldeel waaronder de kruiser 'De Ruyter' en het bevoorradingsschip 'De Poolster', enkele onderzeeboten en bevoorradingsschepen met in totaal ruim 4.000 man.

Juni 1964, aesculaap op de revers ten teken van zijn dokterstatus.

Hoofdstuk 3

Ontmoeting met Ferdinand Huneke en Joachim Varro.

Harry Lamers heeft Nederlandse en Duitse wortels. *“Ich bön eine halve Pruus”,* zegt hij zelf. Maar pas in zijn studententijd krijgt Harry voor het eerst serieus contact met de familie van zijn moeder in Duitsland. *“Ik kan me niet herinneren in de oorlog iemand van die Duitse familie gezien te hebben. Ook wel logisch, omdat Duitsland nu eenmaal in oorlog was met Nederland. Na de oorlog leerde ik ze beetje bij beetje kennen.”* Even over de grens bij Roermond in het plaatsje Brüggen hebben een oom en een neef een tandartsenpraktijk. Zij weten dan al, dat er in Düsseldorf een arts is, genaamd Ferdinand Huneke, die mensen voor allerlei ziektes behandelt met het middel procaine, dat zij zelf als tandarts alleen gebruiken voor het plaatselijk verdoven van hun patiënten. *“Ze waren enthousiast over die dokter en adviseerden mij om eerst mijn studie af te maken en dan contact op te nemen met Huneke.”*

Nu Harry bijna afzwaait bij de marine is het zover. Via bemiddeling door zijn jongste zus Yvonne, die in Düsseldorf werkt, krijgt Harry contact met een andere arts in Düsseldorf, ene dokter Joachim Varro, volgens Harry een groot oncoloog en vriend van die dokter Huneke waarmee Harry in contact wil komen. *“Huneke was getuige geweest bij het huwelijk van Varro en had met zijn vriend al zijn kennis van de Neuraaltherapie gedeeld. Ik mocht op bezoek komen bij dokter Varro in Düsseldorf. Hij heeft me meteen meegenomen naar Huneke en we hebben hem van aangezicht tot aangezicht gesproken.”* Het is een historische ontmoeting voor Harry. Het zal de eerste en enige keer zijn, dat hij Ferdinand Huneke spreekt. Maar dat weet Harry dan nog niet. De man wiens ontdekking de verdere rest van Harry's leven zal bepalen, sterft een half jaar na deze bijzondere ontmoeting.

Ferdinand Huneke had in 1940 een belangwekkende ontdekking gedaan. Hij ontdekte het secondenfenomeen in de Neuraaltherapie, de genezing van een zieke letterlijk in een flits, van het ene op het andere moment. Het verhaal van het secondenfenomeen wordt sindsdien in tal van publicaties

verteld. Vooral omdat het zo wonderbaarlijk is, bijna zoals het Bijbelse verhaal waarin Jezus tegen een al jaren verlamde man zegt *“neem uw bed op en wandel”*. Wat wil een zieke liever horen, dan *“het leed is geleden, je bent weer gezond”*.

Harry Lamers heeft het verhaal uit de eerste hand, van Ferdinand Huneke zelf. Harry schreef in 1988 het boek ‘Neuraaltherapie en het basisbioreguleratiesysteem’. Daarin legt hij uit wat ‘Neuraaltherapie volgens Huneke’ behelst en hoe belangrijk hij het vindt, dat de gevestigde orde binnen de medische wereld de Neuraaltherapie omarmt en op grote schaal gaat toepassen.

In zijn boek vertelt hij wat er in de praktijk van dokter Ferdinand Huneke gebeurde:

“In 1940 behandelde Ferdinand Huneke een vrouw met een pijnlijk, verstijfd schoudergewricht rechts, dat reeds gedurende vele maanden door verscheidene bekwame artsen was behandeld, maar steeds zonder succes. Op grond van toen nog volop geldende inzichten nam men aan dat er bij deze patiënte nog iets anders aan de hand was. Men ging er namelijk in die tijd van uit dat bij bepaalde chronische ziekten een bron in het lichaam aanwezig moest zijn, die bacteriën en/of toxinen (gifstoffen) in de bloedbaan zou brengen en aldus pijn en ziekteprocessen zou kunnen veroorzaken. Men had daarom bij deze patiënte reeds haar amandelen en ook de meeste tanden verwijderd. ... Dat had echter bij deze arme vrouw uit Dresden niet veel gebaat. Men overwoog nu haar linkerbeen te amputeren, daar men hier een bron van ziekte vermoedde vanwege een vroeger doorgemaakte beenmergontsteking. Ferdinand Huneke spoot nu procaïne in een bloedvat in en bracht kwaddels (kleine injecties met procaïne in de huid, die lijken op muggenbulten) aan rond het schoudergewricht. Hij spoot eveneens in de schoudergewrichtsspleet en elders in het schoudergewricht. Alhoewel dit tot op dat moment vaak resultaat had opgeleverd bij andere patiënten met dit soort ziektebeelden, werkte de therapie in dit geval niet. Hij vertelde de vrouw na zes behandelingen onomwonden, dat zijns inziens de Neuraaltherapie, zoals hij die tot op dat moment hanteerde, bij dit ziektegeval niet kon helpen. Na enkele weken kwam de vrouw echter terug omdat het oude litteken in het linkeronderbeen sterk was gaan ontsteken. Ze vroeg hem of hij, als hij die schouderontsteking niet tot genezing kon brengen, toch in ieder geval kon proberen haar te helpen aan deze pijnlijke, steeds opvlammende ontsteking van het beenmerg aan haar linker onderbeen. Huneke behandelde dit laatste nu door enkele kwaddels met procaïne te injecteren rond de ontstekingsplaats aan het been. Met één klap waren de schouderklachten

verdwenen. De patiënte kon meteen haar schouder, zonder pijn, bewegen. Wonder boven wonder hield dit resultaat naderhand ook aan. Huneke had een secondenfenomeen beleefd. Het zou niet het laatste zijn en het is nog steeds het mooiste, dat iedere arts en neuuraaltherapeut kan overkomen en bewerkstelligen. Ferdinand Huneke was in die tijd zo ondersteboven van die waarneming, dat hij in zijn dikke leerboek (*Testament eines Arztes*) dat hij nadien heeft gepubliceerd schrijft: *‘Ik begreep direct hier een fundamentele ontdekking te hebben gedaan ... Het is inderdaad onvoorstelbaar, dat een eenvoudige procaïne-injectie alle bacteriën of toxines uit het lichaam zou kunnen doen verdwijnen. De werking kan enkel en alleen tot stand gebracht worden via het zenuwstelsel dat alleen maar zo snel zijn informatie kan doorgeven en niet via de bloedvaten.’*”

Met andere woorden: bloed stroomt niet zo snel door het lichaam dat het in een mum van tijd de geïnjecteerde stof naar de plaats van bestemming kan brengen. Er moest iets anders aan de hand zijn. Wat dat andere dan was, dat was voor Huneke ook nog een raadsel, al hield hij het in elk geval op de werking van het zenuwstelsel. Onderzoek driekwart eeuw later heeft veel duidelijk gemaakt, al is verder onderzoek nog steeds gaande. Maar, zo schreef Harry Lamers al in 1988 ter vergelijking: *“van aspirine weten we misschien pas sinds een tiental jaren iets beter hoe het werkt, en toch was aspirine al gedurende 75 jaar eigenlijk het meest gebruikte medicijn ter wereld.”*

Het voorval in 1940 was al de derde keer dat Ferdinand Huneke een belangrijke ontdekking deed voor de ontwikkeling van de Neuuraaltherapie, maar nu pas werd de term ‘secondenfenomeen’ geïntroduceerd. Sindsdien hebben talloze wetenschappers zich op het fenomeen gestort. Niet alleen om het toe te passen, maar vooral ook om te onderzoeken wat Neuuraaltherapie nou eigenlijk doet in het lichaam, de ziel en de geest van de mens. Dát Neuuraaltherapie succesvol is, is voor Harry duidelijk, maar hóe het werkt, dat moest nog uitgezocht worden en is in de afgelopen decennia onderwerp van vele onderzoeken geweest. Onderzoeken waarbij wetenschapper Harry Lamers menigmaal het voortouw heeft genomen. Nu nog.

Maar eerst nog even terug naar Ferdinand Huneke. In 1940 was er met de definitieve ontdekking van het secondenfenomeen de zekerheid, dat de werking van procaïne niet langzaam wordt doorgegeven via de bloedvaten, maar bliksemsnel via het zenuwstelsel. Maar eigenlijk was er al een aantal jaren naar deze ontdekking toegewerkt. Ferdinand Huneke en zijn broer Walter waren al jarenlang samen bezig met de ontwikkeling van de Neu-

raaltherapie door het injecteren met het middel bestemd voor plaatselijke verdoving, genaamd procaïne. Het middel werd vooral gebruikt door tandartsen bij locale verdoving in de mond. De broers behandelden al vanaf 1925 op een heel andere manier patiënten met procaïne. Ze waren er eigenlijk bij toeval achter gekomen, dat deze stof niet alleen een verdovende, maar ook een heilzame werking had. Het was toeval en eigenlijk was het gewoon een fout. Die werd gemaakt toen de broers hun zus Katharina behandelden, die weer eens hevige migraine had. Ze hadden twee versies van het geneesmiddel atofanyl tot hun beschikking, dat erom bekend stond soms ook te helpen bij behandeling van migraine. De ene versie moest intraveneus (in een ader) worden toegediend, de andere was bestemd voor intramusculaire inspuiting (in een spier) en bevatte het plaatselijke verdovingsmiddel procaïne. De fout die Ferdinand Huneke maakte, bestond erin, dat hij bij zijn zus de versie mét procaïne in een ader spoot, wat dus niet de bedoeling was. Het resultaat was verbluffend. Harry Lamers beschrijft in zijn boek wat er gebeurde. *“Hij spoot het middel in de ader in, en terwijl hij daar nog mee bezig was verdwenen op slag alle symptomen van de migraine: de boren-de hoofdpijn, de zwarte sneeuw voor de ogen, de enorme misselijkheid en braakneigingen en tevens de depressieve stemming. Het van pijn vertrokken gelaat van Kathe Huneke klaarde direct op. De zoëven nog wanhopige patiënte veranderde plotseling in een dankbaar lachende gezonde vrouw. Dat, zo stelde Ferdinand Huneke later, was geen gewone pijnstilling van een migraine meer, maar een ingrijpende genezing, die de hele mens, fysiek en psychisch, had veranderd.”*

Deze eerste ontdekking van Huneke van wat eigenlijk al een secondenfenomeen was, bestond uit de constatering dat een in een ader ingespoten lokaal verdovend middel niet via de bloedbaan, maar via de zenuwen in de vaatwand elders in het lichaam als bij toverslag voor totale genezing kan zorgen.

In de jaren erna bleven de gebroeders Huneke zoeken naar een antwoord op de vraag waar 'm dan wel de genezende kracht van procaïne in zat. Drie jaar na de wonderbaarlijke genezing van zus Katharina was het weer een fout van dokter Ferdinand Huneke, die zorgde voor een nieuwe ontdekking. Bij een patiënte met hoofdpijn met moeilijk inspuitbare aders spoot de dokter de procaïne per ongeluk naast het bloedvat. En ook nu verdween plotseling de hoofdpijn, terwijl de procaïne toch niet door de bloedbaan opgenomen kon zijn. Alweer een bevestiging dat het signaal van de procaïne wel via de zenuwen moest zijn doorgegeven.

Deze tweede ontdekking van Huneke leidde tot de constatering dat ook als het lokale verdovend middel procaïne buiten de bloedbaan ingespoten wordt, er sprake kan zijn van een onmiddellijke helende werking elders in het lichaam.

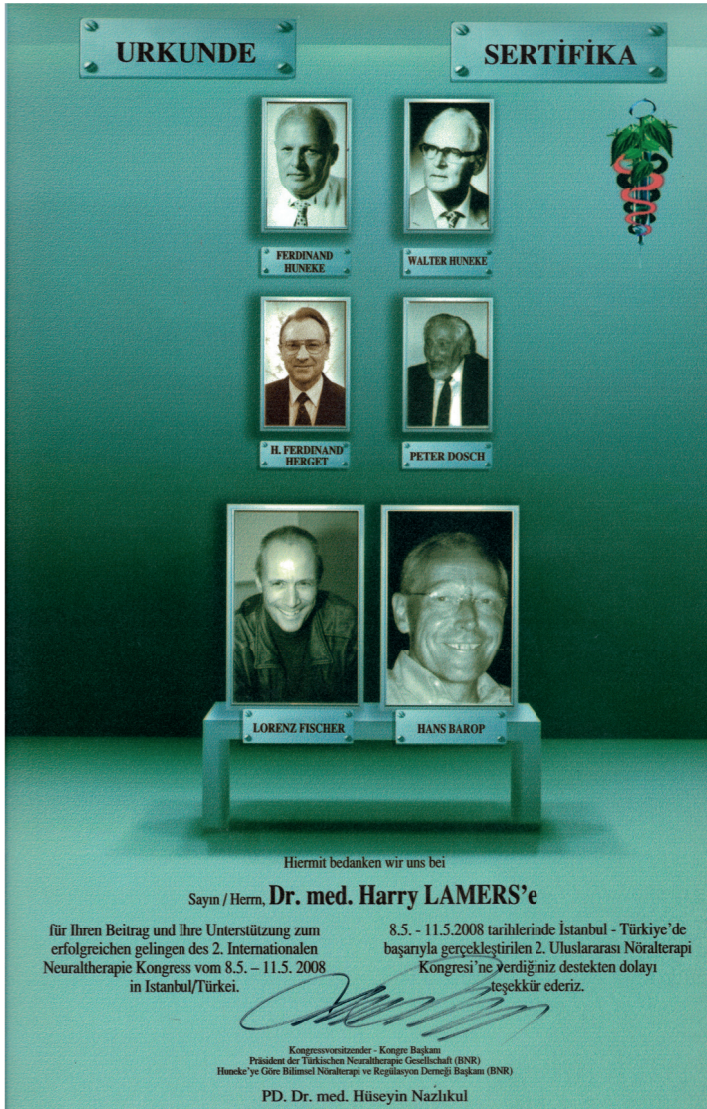
En dan was er dus in 1940 de derde ontdekking, namelijk die van het secondenfenomeen, en de constatering dat de helende werking van het lokale verdovingsmiddel procaïne na inspuiting in een litteken in de huid via het zenuwstelsel doorgegeven wordt naar een met dat litteken corresponderende zieke plek elders in het lichaam.

Bij alle ontdekkingen van de gebroeders Huneke in de loop van de jaren werd duidelijk, dat inspuiting van de stof procaïne op een of andere manier en soms zelfs ogenblikkelijk een genezende werking kan hebben. Net zoals bij het aloude aspirientje, was duidelijk dat het werkte. Alleen was nog de vraag: hoe dan wel?

Harry Lamers (met zonnebril) naast zijn vriend en leermeester dr. Joachim Varro uit Düsseldorf, beiden als sprekers en als toehoorders aanwezig op het DAH-congres in 1983 in Bad Nauheim. Startpunt voor Harry Lamers als lid van de wissenschaftliche Beirat DAH en vanaf 1986 lid van het DAH-bestuur en vervolgens vanaf 2001 president van de DAH.

Oorkonde ter gelegenheid van het 2e internationale Neuraaltherapie Congres van 8.5 - 11.5.2008 in Istanboel. Congresvoorzitter PD. Dr. med. Hüseyin Nazlıkul, president en oprichter van de Turkse Neuraaltherapievereniging. Thans is hij hoofd van de IFMANT (International Federation of Medical Associations of Neuraltherapy), de wereldwijde koepel van tientallen universitair actieve landelijke organisaties op het gebied van Neuraaltherapie.

Hoofdstuk 4

Een profeet wordt in eigen land niet geëerd!
Of
Hoe Harry buitenspel wordt gezet als huisarts in
Roermond.

Het is in 2023 inmiddels 35 jaar geleden, dat Harry Lamers het boek schreef, waarin hij de ontwikkelingen binnen de Neuraaltherapie tot dan toe (1988) beschrijft. Het boek heet 'Neuraaltherapie en het Basis-Bio-Regulatie-Systeem BBRS'. Nu, ruim 30 jaar later, vindt Harry het tijd worden voor een update of liever een remake van dit vakspecialistische boek voor artsen, wetenschappers en geïnteresseerde leken. Harry: *"Ik heb indertijd dit boek geschreven op aandringen van mijn leerlingen en van de psycholoog Bert van Lamoen, die de cursussen van mij en Mark Bottu in Nederland organiseerde."* Bijna 40 jaren van overleg met wetenschappers in heel Europa en werken in een bomvolle eigen praktijk hebben geleid tot extra verhelderende inzichten, die Harry in het jaar waarin hij 59 jaar arts is aan de medische wereld wil verkondigen. De inhoud en ook de titel worden uitgebreider. Het vernieuwde boek heet: 'Neuraaltherapie, het Basis-Bio-Regulatie-Systeem en biofotonen regulatietherapie'.

Tegelijkertijd wil hij hier in deze persoonlijke biografie ook alle andere geïnteresseerden deelgenoot maken van datgene wat hij als gewone 'Remunjse jóng', als gewone huisarts, als een van de pioniers van de Neuraaltherapie en BBRS en als wetenschapper aan kennis, kunde en diepe inzichten vergaard heeft.

Eerst gaan we met zevenmijlslaarzen door het 'oude' boek en de wederwaardigheden van Harry Lamers, sinds zijn kennismaking met Ferdinand Huneke.

De eerste ontwikkelingen van de Neuraaltherapie zijn te danken aan dokter Ferdinand Huneke in Düsseldorf. Aan zijn opvolgers onder wie dokter Harry Lamers de taak om het werk voort te zetten en verder onderzoek te doen. Dat stuitte 40 jaar geleden al op onbegrip, en nu nog steeds, aanvankelijk

tot verdriet en ongenoegen van Harry Lamers. Maar in de laatste jaren kijkt hij er anders tegenaan, steeds meer voelt hij de noodzaak om zijn eigen diepere verkondiging uit te spreken en op schrift te stellen. Hij is overtuigd van de heilwerking van zijn geneeswijze en weet zeker dat de hele wereld veel profijt kan hebben van de Neuraaltherapie en het BBRS. Of het nou gaat om het secondenfenomeen of om positief resultaat na herhaalde Neuraaltherapeutische combinatiebehandelingen op een langere termijn. Harry Lamers heeft het allemaal meegemaakt en wetenschappelijk getoetst. En hij zal niet rusten voordat zijn boodschap aan de hele mensheid verteld is. Tegenwind of niet! En tegenwind is er genoeg geweest de afgelopen 59 jaar.

Daar heeft hij nog geen last van als hij in '66 afzwaait bij de marine en definitief terugkeert op zijn nest Roermond. Integendeel, in het begin heeft hij juist volop de wind in de zeilen. Hij helpt nog steeds mee in de huisartsenpraktijk van dokter Mol en die van dokter De Jong. Maar hij zet nu toch ook al een bordje met 'H.J. Lamers, huisarts' in de voortuin van het huis van zijn schoonmoeder aan de Wilhelminalaan, waar hij en zijn vrouw inwonen. En hij ontvangt hier zijn eerste patiënten, die zich op zijn naam laten inschrijven.

“Daardoor bestond de kans dat er patiënten van dokter Mol naar mij zouden komen. Dat wist deze collega natuurlijk ook. Juist vanwege een concurrentiebeding hadden we netjes afgesproken, dat ik het ziekenfondshonorarium, dat ik voor een patiënt ontving, aan dokter Mol zou afdragen als die patiënt van hem afkomstig was. Dat was in contracten vastgelegd, die ik overigens steeds zelf had opgesteld en daarna samen met hem ondertekend. Op die manier heb ik altijd braaf gehandeld, dus daar is nooit onenigheid uit ontstaan.”

Harry bouwt zijn eigen praktijk snel uit en vervangt kriskras in het hele land huisartsen als die eens een weekend naar een congres moeten of als die eens een middag en avond ongestoord willen bridgen. En hij verdient er ook nog wat bij met klussen zoals het bloedprikken van alcoholzondaars voor politieonderzoek. En tevens heeft hij een contractuele overeenkomst met het GAK (gemeenschappelijk administratiekantoor) maar ook met andere verzekeringsgeneeskundige diensten als controlearts voor de ziekwet. Vanwege zijn deskundigheid op dit gebied (inmiddels noemt men die functie verzekeringsgeneeskundige) krijgt hij landelijke bekendheid. Per januari '67 wordt hij officieel aangesteld als GAK-arts in Weert en omstreken in een parttime functie. Ook wordt hij vanuit het gouvernement Limburg in Maastricht aangesteld als verzekeringsarts waarbij het gaat om beroeps-

zaken met betrekking tot de bijstandswet. Dat doet hij enkele jaren lang. Op die manier krijgt hij alle facetten van verzekeringskwesties onder ogen. Niet alleen wat betreft ziekte en arbeidsongeschiktheid van kostwinners in gezinnen, maar ook de psychosociale gezinsproblematiek die daarbij komt kijken. Hij bezoekt de verzekerden aan huis en maakt een uitgebreid dossier van alle punten, die ter sprake zullen komen in de eindconclusie, die hij vervolgens voor het gouvernement uitbrengt. Harry Lamers is er nog altijd trots op, dat hij altijd rechtvaardig en vanuit zijn gevoel recht gedaan heeft aan de belangen van de verzekerden. Zo herinnert hij zich ook met genoegen de gesprekken die hij met de belangenbehartiger van woonwaggenbewoners Dirk de Vroome (alias De Rooie Reus) gevoerd heeft. *“Er is veel onrecht gebeurd in die omgeving. Maar aan mij heeft het niet gelegen”*, zegt hij over die tijd.

Halverwege de jaren '60 krijgt de stad Roermond een groeistuijp. De huidige wijk Donderberg met z'n meer dan 10.000 bewoners bestaat nog niet. Maar de eerste huizen van de nieuwbouwwijk worden al gebouwd, en flexwerkend huisarts Harry Lamers beseft dat dit zijn kans is. In de Ravelstraat, een van de eerste straten van de componistenbuurt, betreft hij in 1965 met zijn gezin - zoon Roland is inmiddels geboren - een huis met garage. De garage wordt omgebouwd tot praktijkruimte, de eerste patiënten wandelen binnen en de praktijk begint te bloeien. Lang verhaal kort. De praktijk barst uit zijn voegen, er komen in de wijk steeds meer huizen (lees patiënten) bij en Harry vat het plan op om meer centraal in de wijk en dichterbij het Laurentius ziekenhuis te gaan wonen. In 1970 verhuist het gezin met inmiddels ook de in 1967 geboren tweede zoon Rob naar de Kasteel Aldenghoorstraat. Naar een nieuw huis, dat hij zelf met de architect en de uitvoerder ingedeeld heeft, dat wil zeggen mét praktijk aan huis. Daar, in een apart deel van het gebouw met aparte ingang, wachtkamer en drie behandelkamers, wordt het al gauw zo druk, dat Harry besluit er een collega bij te betrekken. Dat biedt hem meteen ook de gelegenheid om een deel van zijn aandacht steeds intensiever op zijn praktijk voor Neuraaltherapie te richten. Met name de verdieping in de bestudering van de zuurstofverzorging in de mitochondriën (eenvoudig gezegd: de energiefabrieken binnen de lichaamscellen) heeft hij diep in zijn hart gesloten.

Hij heeft het contact met de grote oncoloog en neuraaltherapeutisch arts dokter Varro uit Düsseldorf na hun gezamenlijke bezoek aan Ferdinand Huneke warm gehouden. Dokter Varro heeft dan een instituut voor gecombineerde regulatietherapie waaronder neuraal- en ozontherapie in

Düsseldorf, waar Harry regelmatig gaat uithelpen. En omgekeerd is Varro geregeld in Roermond te vinden. En hier geeft ook Harry ozon-infusen en intramusculaire ozoninjecties in de bovenbil op een speciale manier voor wat betreft dosering van de hoeveelheid.

Dokter Varro heeft zelfs zijn plezierjacht vanuit Düsseldorf naar de jachthaven van Maas- en Roer overgebracht en ondergebracht bij de familie Grumels in de Voorstad. Hij is bijna elk weekend in het gezelschap van Harry Lamers in Roermond te vinden. Niet alleen voor de ontspanning, maar vooral om het de hele dag over Neuraaltherapie te kunnen hebben en patiënten te ontvangen om ze samen te behandelen. Geen patiënten met alledaagse kwaaltjes, maar de ernstigste gevallen, wier aandoening schuilgaat achter een afkorting om het misschien minder ernstig te laten lijken. Individuele SOLK-patiënten zijn het, patiënten met Somatisch Onvoldoende verklaarde Lichamelijke Klachten. Oftewel uitbehandelde zieken waar de reguliere medische wereld totaal geen raad meer mee weet.

Harry: *“In die tijd van Varro was het zo dat in de stad gezegd werd: ‘Zijn grote collega uit Düsseldorf is hier en ze behandelen je samen’. Er kwamen mensen die bijna dood waren en die nu toch weer opknaptten.” Het waren met name deze SOLK-patiënten, die hun toevlucht tot dokter Lamers zochten. Of misschien beter gezegd, het waren de vele collega-artsen in binnen- en buitenland, die hun hopeloze patiënten ten einde raad maar naar dokter Lamers stuurden. “Varro en ik hadden ook verschillende pensions en hotels in de stad gecontacteerd, waar de patiënten konden overnachten.”*

Niet alleen om er zichzelf in te bekwamen, maar ook om samen met collega-artsen en specialisten onderzoek te doen naar de manier waarop Neuraaltherapie het meest doeltreffend werkt, verdiepen Varro en Lamers zich in de bevindingen van andere wetenschappers en doen ze hun eigen onderzoeken. Tevens gebruiken ze allerlei meetmethoden om het effect van de ‘ganzheitliche’ werking op hun elektroapparatuur en op andere bio-energetische apparatuur objectief te kunnen vaststellen. Waarbij Harry Lamers opmerkt: *“overigens zul je wel tevens de werkingsmechanismen van die apparatuur vooraf eigenlijk ook wetenschappelijk klinisch moeten leren begrijpen!”*

Want de essentie van Neuraaltherapie is nog niet zomaar aan iedereen uitgelegd. En als het al uitgelegd wordt, dan stuiten de beweringen maar al te vaak op een muur van onbegrip, ongeloof en zelfs hoongelach. Niet eens zozeer afkomstig van patiënten – die vinden het allang prima, dat hun

huisarts meer doet, dan zomaar een pilletje voorschrijven - maar vooral van vakbroeders, in Roermond maar ook soms daarbuiten.

Tijd voor Harry om duidelijk te maken dat er helemaal niks geheimzinnigs zit aan wat hij doet. Opzienbarend is in die vroege tijd (de jaren '70) de audiovisuele dia-show in zijn eigen wachtkamer. De Roermondse leraar Nederlands Jacques Tacx en zijn zonen Hans en Jacques jr. regisseren de diareeksen waarin dokter Lamers als een ware vlogger avant la lettre zijn verhaal vertelt over zijn dagelijkse bezigheden. Hij wordt rondom de klok gevolgd *"want dokter ben je 24 uur per dag"*, en met name is het oog van de camera gericht op zijn nieuwe geneeskunde, de Neuraaltherapie. De diapresentatie met achtergrondmuziek van onder andere Pink Floyd wordt voortdurend in de wachtkamer van zijn praktijk afgespeeld. Hij sleept de speciaal voor hem gebouwde grote koffer met daarin de projectieapparatuur zelfs mee naar lezingen. Harry Lamers is daarmee de tijd van voorlichtingsfilms, van kabelkranten en van Youtube filmpjes ver vooruit. En hij is er nog steeds trots op: *"die diacassettes heb ik nog steeds en ik ga ze te zijner tijd weer gebruiken. Dit is ook eigenlijk de echte aanzet geweest voor mij om naast dokter ook leraar/huisarts te worden."* In maart '72 haalt zijn unieke Roermondse wachtkamer-diashow niet alleen de kolommen van de plaatselijke Maas- en Roerbode. Ook vrijwel alle landelijke kranten, De Telegraaf voorop, melden zich, vervolgens gevolgd door kranten uit het buitenland. De Telegraaf schreef *"in Roermond woont een dokter en die legt zijn leven bloot."* Harry Lamers: *"Ik heb die knipsels altijd bewaard en ze nog in 2012 gebruikt bij een interview over de diashow van 40 jaar geleden in het programma "Theater van het sentiment" op de KRO-radio."*

En zoals dat bij uitstek in nieuwbouwwijken gebeurt, groeit ondertussen de huisartsenpraktijk ook in de Kasteel Aldenghoorstraat uit zijn voegen. De tijd is rijp om een groepspraktijk in het midden van de wijk op te richten. Dan verrijst in 1975 pal naast het winkelcentrum samen met een nieuwe apotheek de groepspraktijk 'Het Roosendael' In de loop van de bouw van de nieuwe praktijk sluit apotheker Leon Kisters er zich bij aan. Initiatiefnemer Harry Lamers en zijn twee jongere associés van dat moment verdelen de patiënten onder elkaar zodat Harry meer lucht krijgt om zich met zijn specialistische Neuraaltherapie bezig te houden, terwijl hij tegelijkertijd de oude huisarts kan blijven.

Terwijl er hard gewerkt wordt aan de opbouw van de groepspraktijk, probeert Harry zijn aandacht tegelijkertijd steeds meer te richten op zijn eigen specialisme: Neuraaltherapie en BBRS en Biofotonenleer. Harry: *"ik bood*

mijn collega's de kans om gelijkwaardig mee te streven naar de meerwaarde van mijn wetenschapspraktijk voor Neuraaltherapie en biologische geneeskunde". Maar daar krijgt hij de handen niet voor op elkaar.

Uiteindelijk is het zijn bedoeling dat hijzelf enigszins op de achtergrond gaat werken en dat de associés zich vervolgens richten op het gewone huisartsenwerk in de groepspraktijk. Harry heeft in gedachten dat ze in de loop van de tijd de moeilijkere gevallen van niet-reguleerbare patiënten gaan doorschuiven naar hem. Zo ziet Harry het allemaal voor zich, maar het loopt totaal anders. Er wordt door hemzelf een overeenkomst op papier gezet, waarin de nieuwe samenwerking netjes geregeld moet worden. De opdracht om de definitieve overeenkomst op te stellen gaat vervolgens naar Harry's accountant. Maar naarmate er meer door anderen aan mee-geschreven wordt, verwordt de overeenkomst die door Harry juist bedoeld was als een nieuwe samenwerkingsovereenkomst allengs tot het tegenovergestelde, een dissociatie-overeenkomst. *"Ik heb te goeder trouw nogal wat niet goed doordachte dingen in mijn leven gedaan, maar dit is het stomste wat ik ooit gedaan heb",* zegt Harry Lamers daar nu over.

Het belangrijkste element van deze dissociatie-overeenkomst is dat er een concurrentiebeding in opgenomen is. Collega Lamers, de oprichter van de groepspraktijk zelf, mag zich niet langer als huisarts laten gelden binnen een straal van 15 kilometer en hij mag er ook geen recepten meer uitschrijven voor ziekenfondspatiënten.

"Met dat concurrentiebeding had ik natuurlijk nooit akkoord moeten gaan. Maar ik was helemaal niet zakelijk genoeg ingesteld. Ik wilde gewoon het beste voor iedereen. Nu stond er notabene dat ik hier wel mocht blijven zitten als geneesheer, maar dat ik geen enkele patiënt meer farmacologische middelen mocht geven. Het kwam erop neer, dat ik de reguliere geneeskunde hier in Roermond en omstreken niet meer mocht doen."

De rest van zijn leven zal Harry Lamers zich verbijten, dat hij zijn handtekening onder deze overeenkomst gezet heeft. Hij kan nu niets anders meer, dan zich op het integraalgeneeskundige en alternatieve werk concentreren. Dat is natuurlijk wel precies waar zijn hart ligt, maar nu lijkt het of hij alleen nog maar voor die alternatieve hoek kiest en dat hij uit zichzelf het reguliere artsenvak en dus zijn eigen patiënten de rug toekeert. Terwijl dat nou net helemaal niet de bedoeling is. Dan in 1980 al, en nu nog steeds, beschouwt Harry Lamers de Neuraaltherapie niet als een concurrent van de reguliere medische zorg, maar als een integraal onderdeel daarvan. Gewoon een van de manieren waarop elke dokter datgene kan doen waarvoor

artsen sinds Hippocrates zieke mensen behandelen. Hippocrates zei 2500 jaar geleden al: *“De geneesheer heeft maar één opgave: genezen en helen, en als hij daarin slaagt is het onverschillig op welke wijze hij dat doet”*. Hippocrates maakte in zijn tijd geen verschil tussen reguliere en alternatieve geneeswijzen. En ook niet tussen ziekenfonds- en particuliere patiënten.

Het feit dat Harry niet meer kan functioneren als gewone huisarts heeft enorme consequenties. Niet alleen in de dagelijkse artspraktijk, maar ook in het sociale leven. De klap dreunt tientallen jaren later nog na. En Harry's lotgevallen openen de ogen van collega's die zich ook met 'alternatieve' geneesmethoden bezighouden. Zijn Roermondse vriend en collega dokter Gerrit Ten Oever vertrouwt Harry jaren later toe: *“door jouw voorbeeld heb ik geleerd anders om te gaan met het medische veld”*.

Nadat Harry in 1979 vrijwillig uit de groepspraktijk is gestapt en zijn nieuwe weg is ingeslagen, is het voor de vele patiënten van dokter Lamers ook zomaar ineens afgelopen, dat ze gemakkelijk bij hún dokter binnen kunnen stappen. Die komt niet meer in de groepspraktijk. Die zit thuis in zijn prachtige praktijk annex woning dingen te doen, die zich aan het oog van de buitenwereld onttrekken. In zijn voortuin verrijst een groot houten handgesneden bord met als opschrift:

- Dr. Ferdinand Huneke Centrum
- Biologische Geneeskunde
- Neuraal Therapie
- Regulatie Therapie
- Harry Lamers Arts

De Donderbergbewoner met een loopneus of een ingegroeide teennagel krijgt niet de indruk, dat hij hier nog maar eens in de wachtkamer moet gaan zitten. Particuliere patiënten komen nog wel in groten getale, maar ziekenfondspatiënten haken zeker vanaf 2000 af, omdat ze weten dat zo'n bezoek aan dokter Lamers meestal niet meer vergoed wordt.

Veel van zijn eigen patiënten uit de groepspraktijk vragen zich af waarom ze niet meer bij hún huisarts terecht kunnen. En Harry zelf die heeft het er ook maar moeilijk mee.

In Nederland en in het buitenland is zijn bekendheid meer en meer toegenomen. Hij geeft beginnerscursussen Neuraaltherapie en verdere Neuraaltherapeutische vervolgcursussen aan collegae in het hele land en ver daarbuiten.

En ondertussen loopt de agenda van de integrale arts en Neuraaltherapeutische arts Harry Lamers over. Die staat dag na dag vol met afspraken voor patiënten van heinde en verre, die hun toevlucht zoeken tot de Roermondse dokter in zijn praktijk aan huis, juist vanwege zijn bekendheid als bijzondere biologische natuurarts en zijn toepassing van Neuraaltherapie. Hij maakt geen reclame, maar het helpt wel als hij zo nu en dan eens op televisie of in de geschreven pers geïnterviewd wordt over wat hij zoal doet in zijn praktijk in de Kasteel Aldenghoorstraat.

In de dokterspraktijk achter het grote uit hout gesneden bord gebeurt niks geheims, wel iets bijzonders. Met tranen in hun ogen komen patiënten daar soms naar buiten. Niet huilend van de pijn, maar overmand door een hemels geluk. Omdat ze ineens daarbinnen in de praktijk van de dokter van een jarenlange pijn bevrijd zijn. Zomaar ineens als gevolg van het secondenfenomeen.

De dokter zelf staat er ook nog elke keer van te kijken. Toen en nu nog steeds: *“Het is een heel gebeuren en het doet zich echt niet zomaar altijd voor. Maar ik heb het vaak genoeg meegemaakt en het is telkens weer ontroerend om te zien hoe emotioneel mensen reageren, als ze uit hun lijden verlost zijn.”* Het is dan ook een echte bevrijding voor de vele zieken, die in de loop van de jaren ten einde raad hun toevlucht zoeken bij de voormalige ‘gewone’ huisarts die tot in de wijde omtrek bekend staat als de laatste strohalm.

De Bijbelse scene van de zieke die te horen krijgt ‘neem uw bed op en wandel’ heeft zich in de Roermondse praktijk van Harry Lamers meer dan eens afgespeeld. Het is dat, waar iedereen op hoopt, die ziek is, die in de reguliere gezondheidszorg te horen heeft gekregen dat er ‘niets meer aan te doen is’ en die een onbeheersbare pijn lijdt. Maar het is niet voor iedereen weggelegd. Het is niet iets vanzelfsprekends. Niet elke Neuraaltherapeutische behandeling van dokter Lamers leidt tot het zogenaamde secondenfenomeen. Vaker is de behandeling een kwestie van langere adem. En natuurlijk zijn er kwalen die helemaal niet op deze manier te verhelpen zijn.

Na de dissociatie in 1979 lijkt het erop dat dokter Lamers zich overal van terugtrekt. Alsof hij niets meer met de gewone Roermondenaar te maken wil hebben, maar alleen nog met de elite van particuliere patiënten. Maar daar is volgens hem nooit sprake van geweest. Hij wordt van alles teruggetrokken, zo vindt hij. Mensenmens Harry Lamers wordt ineens buitengesloten. Het voelt alsof hem alles afgepakt is, zegt hij daar jaren later nog over. Maar niet alles. De Remunjse jóng Harry Lamers is al sinds ‘68 lijfarts van

de jaarlijkse stadsprijs van de 'Remunjse sjtadsvastelaovesvereniging D'n Uul'. En dat blijft hij tot 2010. Dan wordt hij vervangen door zijn collega Henk de Vries en wordt hij op het schild gehesen als 'ere-lijfarts' van D'n Uul. Het levert hem een door de kunstenares Henriette Jansen-Klaar getekende en gekalligrafeerde oorkonde op, die nog steeds zijn spreekkamer siert. En stadsprijzen van D'n Uul en vele vastelaovesvierders komen nu nog steeds naar hem toe in zijn praktijk vanwege zijn eigen Neuraaltherapeutische geneeskunst.

Bij de groepen met échte uniformen en onderscheidingen blijft hij wel actief. Hij is en blijft hoofd van de Bescherming Burgerbevolking (BB) en van het Midden-Limburgse Rode Kruis. Beide functies geven hem aanzien en leveren hem onderscheidingen op.

Maar decoraties en lintjes ten spijt, de impact van de dissociatie blijft groot. Ook binnen het gezin Lamers. De relatie met vrouw en kinderen komt onder druk te staan en het komt tot een echtscheiding. Harry heeft het er nog steeds moeilijk mee, maar hij begrijpt het ook wel. *"Hoe moet een kind zich voelen als hij telkens over zijn vader te horen krijgt 'o, ben jij van die dokter die dat met die prikjes doet?' In principe kan dat kind dan mogelijk ook niet meer in mij geloven."*

Het aloude gezegde van de profeet die in eigen land niet geëerd wordt, blijkt weer eens bewaarheid. Er zit voor Harry Lamers rond het jaar 1980 niets anders op, dan zich bij de nieuwe situatie neer te leggen en zijn blik toch nog verder te gaan verruimen.

Naar het buitenland dan maar? Dat 'buitenland' ligt eerst toch nog binnen de Limburgse grenzen.

Een bevriende patiënt Hubert (Bèr) van de Beek wordt allengs zijn steun en toeverlaat. Van de Beek, volgens Harry *"een begenadigd schrijver, vertaler en bestuurder"* geeft hem de aanzet om de vleugels uit te slaan naar het zuiden van de provincie. Geleen ligt op voldoende afstand van Roermond om opnieuw te beginnen en om niet te zondigen tegen de regels van het concurrentiebeding, dus Harry onderneemt een poging om er zich te vestigen.

Maar een Roermondse dokter die in Geleen zomaar uit de lucht komt vallen, heeft niet een-twee-drie een goed lopende praktijk vol patiënten. Er gaat veel geld en moeite in zitten, maar dan moet dokter Lamers na een jaar al inzien, dat dit niet gaat lukken. Zijn vriend Hubert Van de Beek heeft al gezien dat Harry zijn eigen weg zal moeten gaan in zijn nieuwe inzichten

van Neuraaltherapie en oncologie. Hij gaat in 1976 in Harry's auto mee naar Bad Nauheim in Duitsland. Daar wordt jaarlijks het congres van de DAH gehouden. Op dat moment evenwel zijn alle beroemde pioniers van het DAH zich over de rijkdom van een nieuwe wetenschapstheorie en van de nieuwe toepassing van de Neuraaltherapie en het BBRS aan het uitspreken. Het is voor Harry een ongelooflijk en tevens belangrijk levensmoment wat hij daar meemaakt. Uitgebreid en persoonlijk spreken zij onder andere met professor A. Pischinger! Historisch voor Harry nu nog van het allergrootste belang.

Maar Van de Beek komt te overlijden vrij snel nadat hij ziek is geworden. Harry Lamers verliest daarmee behalve een vriend ook zijn manager, secretaris en administrateur, die hem veel werk uit handen had kunnen nemen.

Terug bij af dus, terug naar Roermond.

Dokter Harry Lamers in oktober 1966 aan het werk in het Groene Kruisgebouw in Melick, waar hij naast zijn eigen vestiging in Roermond in de huisartsenpraktijk met apotheek van dokter Don De Jong actief was.

Dokter Lamers voor de ingang van de groepspraktijk Het Roosendael op de Donderberg in Roermond, die toen zijn eigen praktijk te krap werd, in de beginjaren '70 door hem, samen met dokter Rard Sampers en André Weel opgericht werd. In snel tempo groeide de praktijk uit tot een multinationale en multiculturele praktijk voor de Donderbergbewoners afkomstig uit bijna 100 verschillende landen.

Dokter legt zijn leven bloot...

DIA-SHOW IN WACHTKAMER

Harry Lamers — met zijn 35 jaar de jongste huisarts van Roermond — heeft besloten zijn praktijk en zijn gezinsleven bloot te leggen bij zijn patiënten.

Hij vindt, dat veel huisartsen onbegrepen door het leven gaan. In zijn wachtkamer heeft hij een dia-projector met gekoppelde bandreorder nergezet en terwijl de patiënten wachten, kunnen ze naar het leven van alle dag van dokter kijken.

Huisarts Lamers bij zijn dia-projector

Verpleegster dicht in de Franse taal

Wilda Koolker is een Nederlandse vrouw die — als eerste — een bundel Franse gedichten heeft geschreven, die door de pers zeer goed ontvangen is.

Een niet meer zo jonge vrouw, met kort donkerblond haar, die ten gevolge van een ziekte erg moeilijk loopt. Vriendelijke ogen schiet de brilleglaas.

Met een zachte stem vertelt zij, dat ze al dertig jaar gedichten schrijft. In de oorlog is dit begonnen: toen zij als verpleegster bij het Rode Kruis werkte. Maar toen schreef zij nog in het Nederlands.

Na de oorlog bleef Wilda Koolker als verpleegster werken. Eén onder andere naar Nieuw-Guinea, en hield genoeg tijd over om te schrijven, maar niet om se-

rius naar een uitgever te zoeken.

„Ik kom al twintig jaar in mijn vakanties in de Savoie. Na mijn ziekte, nu tien jaar geleden, kon ik niet meer volledig als verpleegster werken, en moest proberen iets anders te vinden. Ik toen MO-Frans gaan studeren, en heb daarin ook mijn examen gehaald. Dat is mijn relatie met de Franse taal. Bovendien kan ik me op het ogenblik beter in het Frans drukken in mijn gedichten.”

In 1969 verschenen het eerste Franse gedicht van Wilda Koolker in een Franse bloemlezing van poëzie. Een jaar kreeg zij in een internationaal poëzieconcours dan wel geen prijs, maar toch een „ervolde vermelding in drie van vier categorieën.

„Ik weet dat veel huisartsen als het ware onbegrepen door hun patiënten door het leven gaan”, vertelde hij mij. „dat betekent niet dat we arme jongens zijn. We hebben een ontzettend fijn vak. Maar als we dat zo willen houden, moeten we er wel iets aan doen.”

En dat doet dokter Lamers dan met zijn dia-programma. Er staan een paar programmema's op over het gezinsleven van een huisarts en voorbeelden „hoe het niet moet” voor de patiënten.

ONTBUT

„ZE ZIEN ONS gezin aan het ontbuit zitten en ook hoe dit toch wel belangrijke deel van de dag totaal in de war raakt door behelende patiënten.

Iedereen loopt dan nerveus van tafel af, omdat papa en mama dat ook doen”, aldus dokter Lamers.

Ook andere dagelijkse ergernissen heeft de jonge arts op humoristische wijze trachten vast te leggen.

Zoals het probleem van de pendelaars naar Duitsland. Ze moeten ’s morgens om halfveven al van huis en belien dan de dokter om te vragen even in de loop van de dag langs te komen daar moeder de vrouw ziek is. Niet zo leuk als e net ’s nachts een bevalling hebt gedaan.

HET GAAT EIGENLIJK niet alleen om het leven van dokter Lamers en zijn gezin te veraanagenen. Hij wil ook de geheimzinnige waas rond de arts doortreken. Laten zien, dat ook een huisarts maar een gewoon mens is met zijn gebreken en eigenaardigheden.

„Dan worden we wellicht niet meer in het hoiat van de nacht lastig gevallen met fouten. Vrouwen, die de pil hebben vergeten en zo. Ik kan dan alleen naar voren de volgende dag op het spreekuur te komen.”

Mocht dit programma succes hebben dan wil dokter Lamers zijn patiënten periodiek naar voorlichten over bijvoorbeeld manieren en zo.

Ik hoop alleen dat zijn wachtkamer nu niet overvol raakt door de première van een nieuwe dia-show.

Jacques vier jaar gevertke autast in het vsterdam. Me haat op Sci dat Tati er met haar w werd geen lichte niet I gat Tati ha een model Paris en te met. De v seerde Ma Vinkeven metica-advie het nog noe Ze reidde Frans soori Libanon en in Japan in Cambodja. I getrouwd e en dit wees avres over e.

„Ik had vertelde ze het leuk vi mijn eigen Al heb ik poort.”

Foto: Pet

Artikel 'dokter legt zijn leven bloot...' uit De Telegraaf van 14 maart 1972 over de unieke dia-show die een beeld geeft van de beslommingen in zijn huisartsenpraktijk zoals die te zien was in de wachtkamer van Harry Lamers in Roermond. Allengs werd de informatie uitgebreid met toelichtingen op zijn bijzondere geneeswijze, de Neuraaltherapie. Jaren later ontvangt Harry Lamers nog een originele krant met het bewuste artikel. 40 jaar na het Telegraafartikel volgde een uniek KRO-radio2-interview in 'Het Theater van het Sentiment' over deze bijzondere voorloper van wat vandaag de dag als vlog op social media zou verschijnen.

Het grote praktijkbord van dokter Harry Lamers als huisarts en als praktiserend arts voor Neuraaltherapie Huneke-Lamers met stoorveld- en haardonderzoek, dat sinds 1978 in de tuin voor de ingang van het woonhuis met praktijk aan de Kasteel Aldenghoorstraat in Roermond staat.

Hoofdstuk 5

Harry richt zich volledig op zijn praktijk voor “Neuraaltherapie volgens Huneke” en op zijn wetenschapsmodel en onderzoek.

Nu het niet meer mogelijk is om als huisarts te fungeren moet de focus dus maar weer terug op zijn eigen praktijk in Roermond. Samen met zijn vriend de Düsseldorfse dokter Joachim Varro stort hij zich op (het promoten van) de biologische behandeling van kanker (en alle andere chronische therapieresistente regulatieziekten) en op de Neuraaltherapie. Varro vindt dat Harry Lamers binnen Nederland en België een eigen centrum voor ‘Neuraaltherapie volgens Huneke’ zou moeten oprichten. Iets dergelijks bestaat allang in het Duitse taalgebied en aldus worden er banden aangeknoopt met de wetenschappers en artsen die zich daar met Huneke’s Neuraaltherapie bezighouden.

Met name in Oostenrijk zijn er dan al op het gebied van de Neuraaltherapie grote stappen gezet. Dankzij financiële steun van staatswege zijn onderzoekers van de universiteit van Wenen in staat geweest zelf het voortouw te nemen in het onderzoek naar de werking van Neuraaltherapie. Onder aanvoering van de bovengenoemde Weense professor Pischinger (embryologisch georiënteerde histoloog) is de theorie van het ‘Grundsystem van Pischinger’ ontwikkeld, dat in Nederland mede door Harry Lamers de naam ‘Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS)’ krijgt.

Aan professor Pischinger en zijn Weense team is kort na de oorlog de ontdekking te danken, dat het elektrische signaal via de fijnste uitlopers van het zenuwstelsel uiteindelijk steeds ook in het bindweefsel uitkomt, waardoor het verder geleid wordt naar het beoogde stoorveld. Dat bindweefselstelsel omvat een deels gel-achtige deels vloeistof-achtige stof die in het lichaam in beweging is en waarin elke van de meer dan 30 tot 80 biljoen lichaamscellen, die het lichaam telt, als het ware drijft. Hiermee verbonden is ook nog het uitgebreide zogenaamde humorale stelsel, bestaande uit het bloedvatenstelsel en het lymfestelsel van circa 18 liter.

Vergelijk het lichaam met een bouwwerk van bakstenen (de cellen) met daartussen een laag vloeibaar cement (het bindweefsel) waarin de uiteinden van de fijnste stroomdraadjes (het zenuwstelsel) vrij hangen.

Harry Lamers doceert: *“Professor Pischinger noemt het bindweefselstelsel het ‘Grundsystem von Pischinger’ en wij in Nederland hebben dit sinds ‘82 het ‘Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS)’ genoemd. Oftewel het systeem dat ervoor zorgt dat de energie en de informatieprocessen, die het leven in stand houden, alle cellen kunnen bereiken. Via dit systeem worden met behulp van procaïne-injecties plaatselijke behandelingen, waar storingen zijn opgetreden. Storingen in de vorm van blokkades, die de uitwisseling van stoffen naar en vanuit de lichaamscellen belemmeren. Juist deze zogenaamde stoorvelden die de toevoer van voedingsstoffen en zuurstof naar de lichaamscellen verstoren, zijn de oorzaak van allerlei aandoeningen, soms met ondraaglijke pijnen tot gevolg. Als gebruikelijke (moleculaire) geneesmiddelen niet blijken te werken, kan de elektrische informatieve werking van de procaïne-injectie wonderen verrichten.”*

Want zo ziet Harry's nieuwe zogenaamde 'regulatiemodel Neuraaltherapie en stoorveld- en biofotonenwerking' er dan in de jaren '70 eigenlijk al uit. Na de Weense school zijn het wetenschappers als Varro en Lamers die samen met tientallen collega's met name in Nederland, België en Duitsland het stokje overnemen en onderzoeken hoe dieper en uitgebreider integraal Neuraaltherapie werkt. En natuurlijk willen ze allemaal antwoord op de belangrijkste vervolgvraag: Hoe kunnen ze ervoor zorgen dat Neuraaltherapie door meer collega's toegepast gaat worden? Hun antwoord: *“Door het aan de grote klok te hangen, door onderzoeksresultaten te publiceren en bijeenkomsten en scholing in de Neuraaltherapie te organiseren.”*

Voor dokter Harry Lamers betekent dit voorlichting en vooral lesgeven. Lamers doceert dat er voor wat hem betreft onderscheid gemaakt moet worden tussen twee vormen van Neuraaltherapie. Op de eerste plaats Neuraaltherapeutische segmenttherapie, waartoe ook de diepe injecties aan het zenuwstelsel zelf en aan de gangliën (zenuwknoopen) behoren. Ten tweede het zoeken van harden en/of stoorvelden en het bewerkstelligen van secondenfenomenen.

Allebei de methodes maken gebruik van inspuitingen met het lokale verdovingsmiddel Procaïne. De ene gaat uit van de verdeling van het lichaam in een aantal segmenten, waarbij een storing binnen een segment met behulp van injecties in de buurt van de aangedane plek kan worden behandeld. De andere vorm gaat ervan uit, dat een zieke plek in het lichaam corres-

pondeert met een of meer plaatsen op de huid, en dat het injecteren van procaïne op die plek in de huid helend werkt op de zieke plek elders in het lichaam, zelfs als die plek ver verwijderd is van de plaats waar geïnjecteerd is. Zoals een acupuncturist naalden prikt op bepaalde punten op de huid, om van daaruit andere delen van het lichaam te behandelen, zo gebruikt de Neuraaltherapie vaak diezelfde punten om er de werkzame stof procaïne in te spuiten. Wat die stof daar dan doet, dat probeert dokter Lamers zijn collega's al jarenlang uit te leggen. Al heeft hij het gevoel vaak tegen dovemansoren te spreken. De honende opmerking van een Roermondse collega van veertig jaar geleden staat hem nog altijd bij: *"dus jij denkt dat je door het inspuiten van een lokaal verdovingsmiddel ziektes kunt genezen?"* Harry's antwoord luidt nog steeds kort en bondig: *"Ja dus! Dat leert de ervaring!"* En vervolgens is hij al de rest van zijn leven doende om de medische wereld daarvan te overtuigen. Harry Lamers maakt een onderscheid in de bio-moleculaire werking van de procaïne enerzijds, en anderzijds in de biofysische of bio-energetisch-informatieve Neuraaltherapie. Harry Lamers: *"Dit is mijn professorale werk, dit is mijn leerthema."*

Harry Lamers stelt dat er twee afzonderlijke behandelmodellen van Neuraaltherapie zijn. Met dien verstande, dat deze twee modellen wel elkaar beïnvloeden. Dokter Lamers pleit ervoor om vanaf de eerste behandeling beide vormen tegelijk toe te passen. In beide gevallen bestaat de helende werking van de procaïne niet zoals gebruikelijk is bij (moleculaire) geneesmiddelen uit een chemische reactie van stoffen uit het medicijn met de inhoud van aangetaste lichaamscellen. De helende werking van procaïne bestaat - zo blijkt uit onderzoek - uit de werking van de bijzondere elektrische lading van procaïne op zieke cellen. Dat is als het ware de sleutel die de in geval van een storing 'op slot zittende' celwand kan openen waardoor de benodigde zuurstof en voedingsstoffen het binnenste van de cel kunnen bereiken. Op die manier wordt de storing in het complexe Neuraaltherapeutische regulatiegebeuren, die de natuurlijke toegang tot de cellen blokkeert, segmentveld-therapeutisch en vervolgens stoorveld-therapeutisch opgeruimd. Omdat het om een elektrisch fenomeen gaat, is het te begrijpen, dat de reactie binnen een tel kan plaatsvinden. Zoals je met een druk op een schakelaar aan de muur op hetzelfde moment een lamp een eind verderop aan het plafond kunt laten branden. De stof procaïne zelf hoeft niet vanaf de plaats van de injectie helemaal door het lichaam vervoerd te worden naar de storingshaard. Alleen de elektrische lading (het stroompje van de bijzondere biologische-energetische-informatieve potentiaal van het procaïnemolecuul dus) hoeft maar van huid naar haard te flitsen om te

zorgen voor een inclusief secondenfenomeen. Mits er geen andere blokkade in de weg zit. Wat dat laatste betreft zal met name onderzoek van Harry Lamers een belangrijke aanvulling worden op de bevindingen van Ferdinand Huneke en zelfs ook op het BBRS.

Varro en Lamers doen zelf onderzoek, bezoeken medische congressen in Baden-Baden en Freudenstadt, Bad Nauheim en Wenen, ontmoeten vakgenoten - waaronder telkens ook de Weense school met Hopfer, Stacher, Bergsmann, Perger en Birkmayer sr., Gisela Draczynski en het hoofd professor Pischinger in eigen persoon - en spreken uiteindelijk zelf zalen met honderden belangstellende medici uit heel de wereld toe. Tot op de dag van vandaag ontvangt Harry Lamers jaarlijks uitnodigingen om congressen over Neuraaltherapie en BBRS toe te spreken. In 2021 organiseert hij zelf mede als Präsident van de Deutsche Arbeitsgemeinschaft für Herdforschung (DAH) het 70ste jaarcongres van deze vereniging in Baden-Baden op de 54ste medizijnische Woche für Erfahrungsheilkunde, het grootste Europese gebeuren op dit gebied. Daaruit blijkt het aanzien en de erkenning, die er in heel Europa en de rest van de wereld inmiddels is.

Maar in de jaren tachtig van de vorige eeuw moet eerst nog om elke vierkante meter erkenning gevochten worden. Zeker in Nederland. Dokter Varro spoort Harry Lamers voortdurend aan om in navolging van Duitsland ook in Nederland en België de Neuraaltherapie-volgens-Huneke op grote schaal te promoten. En dat gebeurt. Lamers gaat een samenwerkingsverband aan met vele artsen van de universiteiten van Antwerpen en Leuven. En samen richten ze de Belgisch-Nederlandse vereniging voor Neuraaltherapie-regulatietherapie op.

Harry Lamers in Elseviers Weekblad.

De medische wereld is tegen het eind van de jaren zeventig volop in beweging. Er is volop discussie over alternatieve geneeswijzen. De politiek en ook de media roeren zich. Het is de landelijk bekende Roermondse journalist Pierre Huyskens, een patiënt en goede bekende van Harry Lamers en adjunct-hoofdredacteur van Elseviers Weekblad, die een omvangrijke coverstory van zijn vooraanstaande weekblad wijdt aan alternatieve behandelmethodes onder de titel 'De andere geneeswijze in opmars'. In het verhaal is een hoofdrol weggelegd voor de Neuraaltherapie en dus voor Huyskens' stadgenoot Harry Lamers.

In 1978 als Pierre Huyskens zijn artikel 'De andere geneeswijze in opmars' schrijft, heeft hij de beschikking over onderzoekgegevens van de Neder-

landse arts Paul van Dijk naar de invloed op de gezondheidszorg van andere genezers dan gediplomeerde artsen. Daaruit blijkt dat 12 % van de dan jaarlijks 7 miljoen contacten tussen patiënten en behandelaars betrekking heeft op een contact van een patiënt met een alternatieve genezer. En om aan te geven wat dat dan wel voor alternatieve genezers zijn, schrijft arts Van Dijk het boek 'Geneeswijzen in Nederland', een compendium van niet-universitaire geneeswijzen. Het boek telt meer dan 500 bladzijden en gaat over bijna 400 soms exotische geneeswijzen die aankomende artsen op de universiteit niet geleerd krijgen. Waar de reguliere arts altijd de focus richt op een ziek gedeelte van het lichaam, daar gaan de alternatieven veelal onder de noemer 'natuurgeneeskunde' uit van de totale mens. Zij bekijken de patiënt niet lichaamsdeel voor lichaamsdeel of orgaan voor orgaan, maar uitgangspunt is: als een deel van het lichaam ziek is, is de hele mens ziek. En vooral vrij naar Hippocrates: *"Wie heelt, heeft gelijk!"*

Dus richten de verschillende genezers hun pijlen op de hele mens. In de lange rij van een paar honderd geneeswijzen, van acupunctuur en antroposofische geneeskunde tot slapeloosheidstherapie en eigen-urine-therapie staat ook het woord Neuraaltherapie. Journalist Huyskens haalt de arts Paul van Dijk in zijn Elsevier-artikel aan, als hij het heeft over de rol van de farmaceutische industrie in de strijd tussen reguliere en alternatieve genezers. De pharmlobby is niet gebaat bij allerlei geneeskundige behandelingen waarbij geen geneesmiddelen uit de pillenfabrieken nodig zijn. Met geneeskunde zonder pillen valt voor de pharmajongens niets te verdienen. Dus wordt er een stevig marketingbudget opgetuigd om de bestaande reguliere geneeskunde aan het voorschrijven van pillen te zetten. Van Dijk signaleert in 1978 *"dat de geneesmiddelenindustrie per jaar per arts 3000 gulden uitgeeft om hem warm te maken voor haar producten. Wetenschappelijke congressen, research, studiereizen en lezingen worden betaald door de industrie, die op deze wijze de richting van de officiële geneeskunde voor een belangrijk deel bepaalt."* Vrij naar een tegeltjeswijsheid: 'Wie betaalt, bepaalt!'

Er is in Nederland in 1978 al sprake van een staatscommissie Muntendam, die moet gaan bekijken welke van de vele alternatieve geneeswijzen officiële erkenning verdienen. En in het Elsevier-artikel uit dat jaar krijgt de arts voor Neuraaltherapie Harry Lamers nog even de gelegenheid om in het dan heersende verwachtingsvolle tijdperk zijn mening over alternatieve geneesmethoden te ventileren: *"Het immuunsysteem van het lichaam zélf, dat zijn taak vervult binnen het BBRS en de humorale lichaamsweefsels, is vol-*

komen persoonsgebonden. Dat is de held van het genezingsgebeuren. En bij de behandeling staat het me vrij, vind ik, alternatieve geneesmethoden in te schakelen: homeopathie, Neuraaltherapie, acupunctuur, enzymtherapie, inspuiting met levende cellen, ozon-therapie, of de alles omvattende bio-moleculaire combinatietherapie.... En dan geeft het geen donder, hoe een therapie geneest. Als de universitaire methode niet baat, neem ik een andere. Dat is mijn gelijk als arts, genezer.” Met andere woorden: wat de artsenopleiding op de universiteit heeft nagelaten hem bij te brengen, dat heeft hij zichzelf eigen gemaakt. “Het is te gek voor woorden om te denken, dat een artsenbul je alwetend zou maken”, zegt hij ook nog. En ter afsluiting van het artikel wijst Lamers naar de ontwikkelingen in Duitsland. *“Ook daar heeft de Maatschappij voor Neuraaltherapie enorme weerstanden onderzonden van universiteiten en klinische instituten. Ineens is zes jaar geleden de tegenstand gebroken. Nu zijn professoren, lectoren, wetenschappelijke medewerkers van universiteiten en specialisten van alle disciplines, zelfs van de grootste ziekenhuizen, toegewijde en leergierige leden.”* Lamers maakt van de gelegenheid gebruik om via Elsevier zijn Nederlandse collega’s voor te bereiden: *“Een dergelijke ontwikkeling zullen we hier ook beleven.”*

In Nederland wordt vanuit een hoopvolle stemming een begin gemaakt. In Winterswijk verrijst het nieuwe centrum voor geïntegreerde geneeskunde, met aan het hoofd dokter Harry Lamers. Het centrum onderhoudt contacten met het ministerie van volksgezondheid en er vloeit zowaar subsidie naar Winterswijk. De toekomst lacht Harry Lamers en de zijnen toe. Maar het centrum blijkt toch geen lang leven beschoren. Ondertussen is het in 1980 tijd dat er in de politiek knopen doorgehakt worden. Om alternatieve geneeswijzen kan niemand meer heen, maar welke therapieën nu wel of niet in aanmerking komen voor erkenning en opname in een ‘integrale’ geneeskunde met bijbehorende toegang tot volksgezondheidsbudgetten, dat wordt nog onderzocht. De speciaal hiervoor in het leven geroepen commissie Muntendam zal met een voorstel komen. Maar ondertussen zijn de orthodoxe lobbyisten aan het werk. De Haagse politiek blijkt nog steeds de oren te laten hangen naar de reguliere medische wereld. Resultaat: het rapport Muntendam dat een opening biedt voor alternatieve geneeswijzen, wordt door minister Gardeniers en het kabinet Van Agt aan de kant geschoven. Niks geen erkenning, kom maar met wetenschappelijke bewijzen van therapieën die echt werken. Geen bewijs, geen erkenning! Alle alternatieve geneeswijzen worden op een hoop geveegd en over een kam geschoren.

Alleen wordt op termijn niet uitgesloten dat het vak van acupuncturist wel eens erkend zou kunnen worden.

De Vereniging tegen de kwakzalverij kraait victorie. *“De erkenning van de alternatieve geneeswijzen is hiermee op de lange baan geschoven”*, schrijft de voorzitter dolblij in het clubblad. En orthodox medisch Nederland lijkt er zelfs plezier aan te beleven nog wat zout in de wonde te strooien. Zoals de Centrale Raad van Beroep, die het standpunt overneemt van haar medische experts, dat Neuraaltherapie moet worden gerangschikt *“tesamen met gebedsgenezing, magnetisatie, urine-kijkerij, modderbaden en acupunctuur, onder het hoofdstuk magie”*.

Niks geen ontwikkeling zoals in buurland Duitsland dus, zoals Harry Lamers voorspeld heeft. Integendeel. De politieke beslissing is alleen maar koren op de molen van de lieden die roepen dat Harry ook een kwakzalver is.

Maar ook niks zo wispelturig als de politiek. Drie jaar later, in 1983, hangt de vlag er alweer heel anders bij. Een tweede uitgebreide publicatie in Elsevier in dat jaar komt op een moment, dat de maatschappelijke discussie over de gezondheidszorg ook zijn weerslag krijgt in politiek Den Haag. De wind waait daar toch inmiddels ook uit een andere hoek. De Tweede Kamer blijkt midden jaren '80 toch bereid een constructieve regeling voor serieuze en heilzaam gebleken 'alternatieve' geneeswijzen op te stellen. Niet voor alle 400 bestaande alternatieve geneeswijzen uit het compendium 'Geneeswijzen in Nederland' van Paul van Dijk. Piskijkers hebben nog even het nakijken, maar er gloort hoop op erkenning voor de beoefenaren van onder meer Neuraaltherapie, acupunctuur, homeopathie en manuele therapie.

Op de cover van het landelijke weekblad Elsevier van 10 december 1983 staat prominent een foto van Harry Lamers (met mondkapje) naast de veelbelovende titel 'Genezen kan ook anders'. De Roermondse adjunct-hoofdredacteur Pierre Huyskens komt in Elsevier met een tweede coverstory speciaal over Neuraaltherapie. Al moet Huyskens daar wel een advies van de medisch adviseur van het blad - een Amsterdamse hoogleraar - voor opzij zetten. Bij de interne redactionele aankondiging van het verhaal over Neuraaltherapie krijgt Pierre Huyskens te horen *“we moeten niet van die Germaanse dwarsliggers hebben”*.

Journalist Huyskens trekt zich niets aan van de anti-Duitse stemming en gaat met Harry Lamers en dokter Varro mee naar congressen vol 'Germaanse dwarsliggers' rond Neuraaltherapie in België en Duitsland. Hij doet in Elsevier verslag van wat hij daar hoort en ziet. Zijn stuk schetst de si-

tuatie van dat moment, waarin er een einde lijkt te komen aan de exclusieve macht binnen de volksgezondheid zoals die uitgeoefend wordt door de orthodoxe medici van het ‘medisch-industrieel complex’, lees: de artsen en pillenhandelaren die samen het geld verdelen. Ook in de politiek heerst de sfeer dat het maar eens afgelopen moet zijn met die alleenheerschappij over de financiële middelen en dat er plaats ingeruimd moet worden voor alternatieven. Gaandeweg het Elsevier-artikel houdt de geïnterviewde Harry Lamers de nuance overeind. Orthodox versus alternatief, dat is helemaal niet zijn ding. Alternatief als aanvulling van orthodox, dát is de combinatie waar het allemaal om draait. Hij belichaamt die combinatie in eigen persoon, hij is arts, was zelf ontwikkelaar van geneesmethoden, is integraal geneesheer en wil niets liever dan dat het goede van al die elementen de mensheid ten goede zal komen, in één alomvattend systeem. Zelf heeft Harry Lamers op alle fronten zijn sporen verdiend. Hij vindt niet dat er in de strijd om erkenning voor alternatieve geneeswijzen aan de kant van de reguliere geneeswijzen slachtoffers moeten vallen. Het is een misvatting te denken dat hij en zijn medestanders tegenstanders zouden zijn van de reguliere geneeskunde. Hij is zelf regulier arts en wil dat altijd blijven. Hij is er aan de universiteit voor opgeleid, hij heeft niets op reguliere geneeskunde tegen, maar het is niet genóeg. En wat de farmaceutische industrie betreft, die doet volgens hem goed werk, alleen bemoeit ze zich wat te veel met het afgeven op de alternatieven. *“Het is zelfs zo, dat ik de ontwikkelingen vanuit het farmacologische denkproces tot binnen het farmacologisch ontwikkelingsproduct vroeger en ook nu nog bewonder. De farmacologen en apothekers die ik ken, weten dit ook. Juist met sommige van hen, heb ik diepe enzymatische- en andere moleculaire ontwikkelingen meegemaakt. Met de mensen uit mijn opleidingstijd bij professor Tesser en uit de tijd dat ik beginnend huisarts was, onderhoud ik zelfs nu nog altijd contact. Mijn biomoleculaire systemische (natuur-)farmaceutische ontdekkingen en -toepassingen daarvan heb ik steeds via nieuwe ontwikkelingen met hen en ook met mezelf als creatieve (huis-)arts mogen zien en beleven. Vanaf dat ik derdejaars medisch student was, heb ik zelf in de vleesindustrie in Oss gewerkt en in de productie van geneesmiddelen van Organon in Oss met behulp van producten uit die vleesindustrie. Insuline bijvoorbeeld. Dat haalden we uit de alvleesklier van varkens. Dat leverde maar heel weinig grondstof op. Voor een pondje grondstof waren er wel duizenden alvleesklieren nodig. Dus daar moest iets op gevonden worden. Uiteindelijk was het natuurlijk de bedoeling om het product te synthetiseren en dat is ook gebeurd. Insuline is gewoon nodig voor diabetespatiënten omdat ze die*

stof zelf niet meer aanmaken. Dus dat moet je wel van buitenaf blijven aanvullen. Daar kan geen alternatieve geneeswijze tegenop." Veel duidelijker kan Harry het niet vertellen, dat er nu eenmaal zaken zijn, die niet op de ene, maar wel op een andere manier te verhelpen zijn. Dus zorg dan gewoon, dat je net zoals hij, alle mogelijkheden beheerst en benut!

In zijn eigen boek, dat jaren later verschijnt schrijft hij het nog eens heel nadrukkelijk: "Het is natuurlijk niet de bedoeling de afschaffing van de hedendaagse westerse geneeskunde te bepleiten. Wat moet gebeuren is, dat de mensen door een combinatie van de beste alternatieve therapieën en de fijnste facetten van de huidige (technologische) geneeskunde, een peil van gezondheid kunnen bereiken, dat ze voorheen nog niet gekend hebben. En misschien even belangrijk: dat alles goedkoper kan dan tot nu toe."

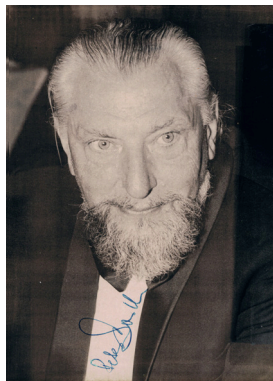

Coverartikel van de Roermondse ereburger en hoofdredacteur Pierre Huyskens in Elseviers Magazine 20 mei 1978.

Het tweede coverartikel van Pierre Huyskens in Elseviers Magazine 10 december 1983.

Dr. Peter Dosch, oud-president en auteur van bijzondere leerboeken van de Internationale Vereniging voor Neuraaltherapie volgens Huneke (IGNH). Vanaf 1980 wordt Peter Dosch mede door zijn intensieve samenwerking met Dr. Joachim Varro (Düsseldorf) en zijn Nederlandse uitgave 'Neuraaltherapie, verbluffende genezingen via de zenuwbanen' tot Harry Lamers' metgezel en promotor.

Dr. Goebel, oud-president van de IGNH uit Neurenberg. Foto met persoonlijke toewijding uit 1984 vanwege Harry Lamers' eerste grote internationale referaat in de Freudenstädter Vorträge: 'Interacties van stoorvelden'. Dat werd de inleiding tot Harry's nieuwe ontwikkeling van de werkwijze van de Neuraaltherapie tot in de ademhalingsketen en verbonden met de werking van de biofotonenleer van professor Popp en professor Van Wijk in Nederland en internationaal.

Dr. Van Aken (Waldniel D.), huisarts, laboratoriumarts, wetenschapper en promotor van de marathon voor vrouwen in Duitsland. Harry kon hem al begin jaren '80 van de vorige eeuw in contact brengen met Professor Engler en de wetenschappers en medeauteurs Lothar Göring en Dr. Dr. Paul Gerhard Seeger, die al actief bezig waren met zuurstof-ionen-onderzoek en -toepassing.

Foto uit 1983. V.l.n.r. Bert van Lamoen, Harry Lamers en de grote universiteitsdokter Otto Bergsmann van het Ludwig Boltzmann Instituut van de universiteit in Wenen.

Hoofdstuk 6

Praktijkervaringen met Neuraaltherapie en BBRs.

Nog een passage uit het verhaal van Elsevier-journalist Pierre Huyskens in 1983:

“Het zou voor Lamers en zijn Nederlandse en Belgische Hunekegenoten geen kunst zijn om in een avondvullende televisiedocumentaire een reeks van spectaculair genezen ex-patiënten te laten opdraven, mensen die ook het secondenfenomeen aan den lijve hebben ondervonden. Het zou een ongelooflijke uitzending kunnen worden. Eén keer dit jaar, in een uitzending van de NCRV, kwam de heer De V. uit S. in beeld, die getuigenis aflegde van het reële bestaan van het stoorveld à la Huneke. En die dankzij één Neuraaltherapeutische behandeling (tegen een ernstige aandoening van het zenuwstelsel, een soort St. Vitusdans) uit een jarenlange ziekte-toestand, compleet met rolstoel, werd bevrijd, tot verbazing van zijn omgeving,” schrijft Huyskens, gevolgd door een opmerking van Harry Lamers: “De reacties leidden tot een belegering van mijn praktijk, dus daar begin ik niet meer aan. Trouwens dit soort vertoningen voor het Gesunde Volksempfinden is nu de weg niet meer. Het is ook niet ethisch. Ethisch is de toenadering van en tot de officiële geneeskunde.”

De boodschap van Harry Lamers is duidelijk. Pronken met patiënten voor het grote publiek op televisie om zelf de grote heelmeester uit te kunnen hangen, dat doet hij dus niet. Beschrijven van een casus voor medici en andere vakmatig geïnteresseerden, om te laten zien hoe Neuraaltherapie werkt, dat is wat anders. En dat gebeurt wel. Voor een groot publiek van medici op een congres in het Duitse Freudenstadt houdt Lamers in 1983 een aantal voordrachten, waarin hij aan de hand van praktijkgevallen uitlegt hoe hij bij het toepassen van Neuraaltherapie te werk gaat. Zijn ‘Freudenstädter Vorträge’ worden in het Duits uitgegeven door zijn Duitse vriend en collega-auteur en voorman van de Neuraaltherapie Dr. Peter Dosch. Enkele van die praktijkgevallen neemt Harry Lamers later ook op in zijn eigen boek over de Neuraaltherapie, dat in 1988 verschijnt.

In zijn boek legt Harry Lamers uit, dat er eigenlijk onderscheid gemaakt dient te worden tussen drie vormen van Neuraaltherapie: segmenttherapie enerzijds, en stoorveldbehandeling en werken aan interacties van stoorvelden anderzijds. Daarbij schrijft dokter Lamers dat er zijns inziens een verbinding/interactie is in de werking van deze drie vormen.

1. De segmenttherapie gaat uit van de indeling van het lichaam in enkele tientallen segmenten. Afhankelijk van de klachten binnen een of meer segmenten behandelt de Neuraaltherapeutische arts door het inspuiten van procaïne op de plaats van de pijn of in de buurt daarvan binnen het betreffende segment.
- 2a. De stoorveldbehandeling gaat uit van het uitschakelen van één enkel stoorveld om zelfs ernstige en al lang bestaande klachten elders in het lichaam in een mum van tijd te verhelpen.
- 2b. De interactie van stoorvelden gaat uit van de aanwezigheid van meerdere stoorvelden, die een voor een uit de weg geruimd moeten worden. Dit om een domino-effect te bereiken, dat bij opheffing van het laatste stoorveld tot totale genezing leidt. Het nieuwe aan de inzichten van Harry Lamers is, dat hij als eerste de interactie tussen verschillende stoorvelden onderzoekt.

Verder vertelt de toenmalige “huisarts” Harry Lamers hoe hij in de beginjaren van zijn huisartsenpraktijk besloot om simpelweg een aantal spullen uit zijn dokterstas achterwege te laten. Hij zeulde niet meer zoveel van de gebruikelijk spullen mee, maar had van één soort spuit nooit exemplaren genoeg: die met procaïne!

“Als ik in die beginjaren dikwijls nog ‘s avonds, ‘s nachts of tussen de praktijk door op spoedvisites moest gaan, zorgde ik er steeds voor dat ik alle mogelijke soorten injectiespuiten voor bepaalde spoedeisende ziektegevallen in mijn ampullenetui voorradig had. In de loop van de jaren is dit steeds minder geworden en uiteindelijk merkte ik dikwijls dat ik alleen maar mijn flacon met een lokaalanestheticum bij me had, natuurlijk met een bijbehorende injectiespuit en -naald.

Met mijn universele therapeuticum en met de kennis en techniek van de Neuraaltherapie kon ik als huisarts de meeste spoedeisende problemen bij mijn patiënten verwonderlijk goed aan. Ik behandelde met segmenttherapie en verwonderde er mij in het begin van mijn loopbaan dikwijls over, als ik de volgende dag weer ging kijken, hoe mijn patiënt met de verwachte acute galblaasontsteking of bovenbuikproblematiek of met het mogelijk

dreigende hartprobleem het maakte. Opvallend was vaak dat de therapie zodanig had geholpen, dat de zieke na een verkwikkende slaap volledig van zijn klachten af was en dit definitief ook bleef. Als ik dan de volgende dag kwam, was de patiënt vaak al niet meer thuis, maar lekker aan de wandel.'

Over de stoorveldbehandeling schrijft Harry Lamers aan de hand van een praktijkgeval, waarbij hij duidelijk maakt, dat alleen een zeer grondige anamnese, een intensieve persoonlijke zoektocht in het verleden van de patiënt door patiënt en behandelaar samen, kan leiden tot het vinden van stoorvelden. Want die kunnen op de meest onverwachte en overdachte plekken zitten. Zoals bij een patiënt, die na een galoperatie klachten bleef houden. Bezoek aan verschillende specialisten had niet geholpen en de patiënt stond inmiddels te boek als onbehandelbaar.

Harry schrijft: "Ik stelde vast, dat we samen (de patiënt en ik) de oorzaak in eerste instantie niet wisten, doch dat ik de Neuraaltherapie hanteerde niet alleen om therapie te bedrijven in de zin van beter maken, maar ook als diagnostisch middel. Zo iets kun je dan in dit geval uitproberen met behulp van Neuraaltherapie in het segment, waarin de pijn zich bevindt. Toen de segmentbehandeling van de maag-galblaas-streek geen uitkomst bood, moest ik gaan zoeken naar een stoorveld. Deze zoektocht naar stoorvelden in gebit, amandelen, prostaat en elders leverde niets op. Toen ik daarna pas de patiënt nog eens uitgebreid onderzocht, nadat hij zich helemaal uitgekleeft had - dit moet iedere beginnend arts vanaf het begin doen, anders kan de samenhang nooit geleerd worden - vond ik bij deze patiënt aan zijn linkerenkel een klein littekentje, dat van een vroegere diepe zweer was overgebleven. Dit littekentje heb ik ten einde raad ingespoten en ik kan u vertellen dat dit goed was. De bovenbuikklachten met de kolieken waren verdwenen, maar ook de hele spijsvertering van de patiënt was vanaf dat moment volledig in orde. Hij heeft vanaf die tijd altijd weer normaal kunnen eten en heeft geen medicijnen meer nodig gehad."

In zijn Freudenstädter Vorträge geeft hij nog meer uitleg bij een aantal gevallen uit zijn eigen praktijk.

Daaronder ook het geval van de dan 57-jarige man, die later op eigen initiatief op de Nederlandse televisie zal verschijnen om zijn ongelooflijke verhaal te vertellen, De heer De V. Uit S.:

"De patiënt komt op 22/6/1982 voor de eerste keer op mijn spreekuur. Mijn eerste indruk was: hier komt een chorea-patiënt. Hij vertelt, dat hij sinds een buikoperatie vijftien jaar geleden aan dit merkwaardige ziektebeeld

leed, dat in academische ziekenhuizen als een behoorlijk erge, doch specifieke vorm van de ziekte van Huntington was beschreven.

De klachten waren aanvankelijk periodiek van aard, maar werden steeds erger. Anamnese: op zesjarige leeftijd een verwonding aan het gehemelte. Hiervan is een verdikking overgebleven. Veel littekens gedurende de schooltijd tussen zes en twaalf jaar. Op achtjarige leeftijd in een spijker getrapt, ontsteking aan de rechtersvoet. Op zestienjarige leeftijd difterie, op eenentwintigjarige leeftijd als dienstplichtig militair voor de tweede keer difterie, duur circa negen maanden. Daarna heeft hij zich nooit meer optimaal gevoeld. Met eenentwintig jaar een breuk van het middenvoetsbeentje, operatief geseponeerd. Met zesentwintig jaar hevige pijn in de rug en in de benen. Hij kon niet meer lopen of staan zonder pijn. Met zevenentwintig jaar ischiasachtige pijn, waarvoor hij verwezen werd naar het academisch ziekenhuis in Utrecht. Inspuitingen hebben niet geholpen. Met achtentwintig jaar ongeluk met voetballen, vier uur bewusteloos. Hij lag zes weken lang in het ziekenhuis en nog een aantal weken thuis. Verder nog: abces aan de hand, appendectomie, onderbuikoperatie wegens nierstenen, operatie wegens een tennisarm en wegens fissuur van de anus met daaropvolgende pijn aan de penis. 1978: halsslagaderoperatie. De genezing van de niersteenoperatie duurde niet zoals normaal veertien dagen, maar negen weken. Nadat hij het ziekbed had verlaten, sleepte hij voor het eerst met zijn linkerbeen. Thuis verslechterde de situatie aanmerkelijk. Toen kreeg hij last van atactische aanvallen, van klachten vooral aan het linkerbeen, waarvan men aannam dat ze een psychische oorzaak hadden. MS werd uitgesloten. Aan de universiteit kwam men tot de conclusie: psychische componenten en een aanzienlijke belasting van het zenuwstelsel. Bij een spierbiopsie werd geen duidelijke pathologie gevonden. Grondige overwegingen waren noodzakelijk bij de hier vereiste Neuraaltherapie.

De vragen waren: hoe werkt een stoorveld, hoe is het ziektebeeld mogelijk ontstaan, hoe werkt hier het aangeboren, of in later stadium verzwakte orgaan of orgaansysteem in een bepaald segment, en hoe functioneert een mogelijke interactie tussen verschillende stoorvelden? Ik behandelde ongeveer in dezelfde volgorde als waarin de gebeurtenissen zich hadden afgespeeld. Van het litteken aan het gehemelte had hij mij overigens pas op het laatst verteld. Na de injectie in dit litteken en tegelijkertijd aan de tonsillen en andere littekens, die me bij de eerste behandeling nog niet bekend waren, verdwijnen langzamerhand alle klachten die er nog waren: pijn in het hoofd, in de rug, in het achterhoofd, in de armen en andere onduide-

lijke klachten, die grotendeels van totaal andere aard waren. Ik heb deze patiënt daarna niet meer gezien, tot hij in een tv-uitzending in januari 1983 verscheen en voor het eerst via de tv het publiek op de hoogte bracht van zijn secondenfenomeengenezing. De patiënt voelt zich nog altijd voor wat betreft zijn lopen, zijn algehele conditie en ook zijn beweeglijkheid, fantastisch."

Dit spectaculaire geval krijgt nogal wat media-aandacht, maar Harry Lamers is er niet de arts naar om nog meer soortgelijke gevallen aan de grote klok te hangen. Het blijft verder verbazingwekkend stil rond Neuraaltherapie. Alleen voor de vakbroeders op het congres in Freudenstadt, geeft hij nog een paar uiteenzettingen over praktijkgevallen. Vooral *"om te laten zien dat effectieve Neuraaltherapie thuishoort in handen van een ervaren arts op dit gebied, wanneer het moeilijker gevallen betreft."*

We nemen een paar van die gevallen over, waarbij er sprake is van een zoekactie naar meerdere stoorvelden. Geanonimiseerd en daterend eind jaren '70:

"Patiënte mevr. M.S., 34 jaar. Op 6 februari 1979 komt deze patiënte in mijn praktijk. Uit haar dossier blijkt dat ze van 1972 tot 1976 regelmatig bij mij was geweest met rugklachten. De toenmalige behandeling met kwaddels ter hoogte van de lumbale wervels liet meestal direct of na enkele malen het gewenste resultaat zien. In 1974 klaagde ze ook over nervositeit en hartkloppingen. Omdat deze klachten voornamelijk optraden gedurende de menstruatie ging ik over op de behandeling van de schildklier en in het gynaecologisch gebied. Na ongeveer acht behandelingen was ze weer helemaal beter en zonder rugklachten. De nu, sinds twee maanden, opnieuw ingetreden rugpijnen verergerden ondanks de vele therapieën van haar arts en specialisten.

Een butazolidine-injectie in de rechter musculus gluteus (bilspier) veroorzaakt nu nog steeds hevige pijnen. Aangezien rugpijnen voornamelijk naar rechts uitstralen en er bovendien ook pijn in de rechterbovenarm van de nek naar de rechterhand trekt, en gezien de hevige pijn in de rechterbil na een butazolidine-injectie, ging ik naar een mogelijk stoorveld zoeken. Ik vermoedde dat dit wel eens in het gynaecologische areaal (de zgn. Plexus van Frankenhauer) zou kunnen liggen, hoewel de verdenking op dat stoorveld tot dan toe nog niet manifest naar buiten was getreden. Gelijktijdig probeerde ik uit de anamnese op te maken of er sprake was van ziekten, die verder ook nog zouden kunnen wijzen op een mogelijk stoorveld. De patiënte ontkende vroegere ziekten dienaangaande.

Omdat stoorvelden vaak gezocht moeten worden in het segmentale gebied van de klachten, maakte ik de patiënte duidelijk, dat ik het vermoeden had, dat ze vroeger iets moest hebben gehad dat verband hield met de keel, mond, oren of neusbijholten. Pas toen vertelde ze, dat ze vroeger toch een ernstige keelontsteking had gehad, maar een tonsillectomie had niet plaatsgevonden. Ook vertelde ze me een verhaal van een hoektandoperatie in de rechteronderkaak, op twintigjarige leeftijd, waarbij de tand, die verkeerd stond, door reïmplantatie gecorrigeerd werd. Deze operatie mislukte echter. Ze had verschrikkelijke pijn en een etterende wond na de operatie gehad. Met het oog daarop werd de tand geëxtraheerd. Een verdere poging om de tand met behulp van een metalen stift te fixeren mislukte eveneens. Ze had indertijd zo verschrikkelijk veel pijn gehad, dat ze de kaakchirurg na tien dagen had gesmeekt de kunsttand met stift weer te verwijderen. Daaropvolgend had ze maandenlang keelklachten gehad, waarbij ook de submandibulaire (onderkaaks)lymfeklieren gezwollen waren.

Therapie: de testinjectie in het gebied van de tonsillen en procaine op de plaats waar de hoektand werd gecorrigeerd, zorgden ervoor, dat de klachten in de nek, schouder en arm geheel verdwenen. De rugklachten werden daarna echter iets erger. Daarom gaf ik, zoals ik vroeger reeds had gedaan, een injectie in het gynaecologisch gebied. Nu was het secondenfenomeen compleet. Ook de rugklachten waren geheel verdwenen. Met drie nabehandelingen waren de klachten voor altijd de wereld uit geholpen, evenals een sinds een jaar bestaande fobie."

In zijn boek 'Neuraaltherapie en het BBR'S' licht Harry voor de lezer nog eens toe, waarom hij juist dit geval nader onder de loep neemt. Daarvoor geeft hij drie redenen:

"1. Om te laten zien, hoe verschrikkelijk belangrijk een exacte anamnese voor het Neuraaltherapeutische succes is. Men is aanvankelijk van mening, dat secondenfenomenen niet zo vaak optreden, en men is al enthousiast over een eerste palliatief succes met de segmenttherapie en heeft de neiging daar al tevreden mee te zijn. Het verdere verloop laat echter zien, dat bij chronische ziekten of bij recidive van de klachten een onvolledig succes en zelfs verergering kan optreden, als er geen rekening gehouden wordt met eerdere beschadigingen. Het is mijn ervaring, dat het toch nodig is naar meerdere stoorvelden te zoeken, in het bijzonder dan, wanneer de klachten telkens weer recidiveren of chronisch therapieresistent blijven. Segmenttherapie en de zoektocht naar stoorvelden horen bij chronisch recidiverende of therapieresistente ziekten

in de meeste gevallen bij elkaar als een tweeling. Het is vaak zo, dat een stoorveld het erbij behorende segment conditioneert, en dat dit in de zin van een Locus Minoris resistensiae of Locus Majoris reactionis op een latere, zogenaamde secundaire reactie, negatief reageert. Op die manier blijft een stoorveld zeer vaak aanvankelijk inactief, want het kan door het organisme gecompenseerd worden. Het wordt actief, wanneer het organisme door een tweede letsel geraakt wordt.

2. *Omdat in dit voorbeeld sprake was van een psychische verandering (de fobie), welke in dit geval te duiden was als een gevolg van een stoorveldwerking. In zulke gevallen worden psychische syndromen vaak secundair opgewekt, tegelijk met de door het stoorveld veroorzaakte therapieresistente pijn- en ziekte-toestand van het lichaam zelf. Wanneer deze lichamelijke ziekten verdwenen zijn, door het opheffen van het stoorveld, verdwijnt daarmee automatisch ook het psychische syndroom. Dat mag niet verward worden met psychogene ziekten, waarbij de psychische aandoening primair somatische klachten veroorzaakt. In zo'n geval kan de psychische aandoening als stoorveld voor de somatische klachten gezien worden en dan volstaat niet enkel somatisch te behandelen.*
3. *Omdat therapeutische maatregelen van de conventionele geneeskunde-Neuraaltherapie de zelfs verslechtering kunnen oproepen. Dit wordt duidelijk door de butazolidine-injectie, waarbij ten gevolge van de reeds vooraf bestaande geconditioneerde homolaterale rechterzijde het butazolidine niet geheel geresorbeerd kon worden en tot een chronische ontsteking leidde."*

Nu anno 2023 leest hij met verbazing dit verhaal terug en zegt hij: "deze drie grondregels wil ik opnieuw binnen de AVIG-groep Neuraaltherapie bepleiten." AVIG is de mede op initiatief van Harry Lamers in 2012 opgerichte Artsen Vereniging Integrale Geneeskunde, waarin bestaande verenigingen zijn samengegaan, die zich met complementaire therapieën bezighouden.

Nog een praktijkgeval uit de 'Freudenstädter Vorträge':

"Patiënte mej. D. uit B. Is 23 jaar als ze voor het eerst op consult komt vanwege hevige hoofdpijn. Behandeld in het ziekenhuis van eind september tot midden november, zonder resultaat. De hoofdpijn, die gepaard ging met braken, bleef therapieresistent. De patiënte denkt dat ze klachten heeft, vanaf de tijd dat ze met de pil begonnen is, drie jaar geleden. Weliswaar heeft ze het gebruik van de pil achterwege gelaten, er is evenwel nauwelijks een verbetering opgetreden.

Wanneer ik dieper in de anamnese graaf, blijkt, dat deze hoofdpijn gedeeltelijk reeds voor het gebruik van de pil bestond, destijds echter met grote tussenpozen. Een "explosie" zoals ze het noemt, kwam toen maar één keer per half jaar voor. Bovendien had ze al hoofdpijn vanaf haar elfde levensjaar. Van haar elfde tot achttiende jaar had ze vanwege een verstoord EEG Tegretol gekregen, maar vanaf haar achttiende kon men deze veranderingen in het EEG niet meer vaststellen. Toch is de meestal drukkende hoofdpijn niet verdwenen. Bovendien geeft ze te kennen nog een ander soort hoofdpijn te hebben, die zowel links als rechts voorkomt. Deze hoofdpijn was na het stoppen met de pil verdwenen. Om het nog erger te maken geeft ze aan nóg een ander soort hoofdpijn te hebben, die zich meer in het achterhoofd aan de linkerkant bevindt en soms verder uitstraalt tot in de linkerarm en de linker duim. Dit laatste soms ook rechts, maar dan beduidend zwakker. Ze kan niet aangeven wanneer deze laatste soort hoofdpijn is begonnen. De anamnese laat verder zien: met 17 jaar bij een verkeersongeluk een gecompliceerde onderbeenfractuur rechts, die door een osteosynthese met behulp van een plaat gecorrigeerd werd, welke plaat vervolgens twee jaar later werd verwijderd. Ze heeft geen last meer ter plekke, hoewel het litteken soms weergevoelig is. Een vermoeden van het bestaan van andere stoorvelden kan anamnestic niet hard gemaakt worden. Na het begin van mijn Neuraaltherapie in het gynaecologische gebied, samen met de schildklier, geeft ze aan, dat er in haar hoofdpijn iets duidelijk veranderd is, ze kan dit niet nader omschrijven. Daarna behandel ik het litteken aan het rechteronderbeen, waarna ze heel snel zonder klachten is. Ze kan zich niet herinneren, dat ze zich ooit zo goed gevoeld heeft in haar hoofd. Nadat we een tijdje hebben gepraat vertelt ze opeens, dat een litteken op haar achterhoofd links jeukt en ze vertelt, dat ze in de anamnese vergeten was, dat bij het desbetreffende verkeersongeluk ook een kleine wond aan haar hoofd gehecht moest worden. Ze had daar verder niets meer van gevoeld en ze was dit zodoende vergeten te vertellen. Ik vermoed dat dit een tweede stoorveld zal zijn, dat verantwoordelijk blijkt te zijn voor de hoofdpijn links occipitaal met uitstraling tot in de duimen. Ik injecteer ook dit litteken en vervolgens verlaat de patiënte mijn praktijk zonder klachten. Na een week komt ze terug en verklaart dat ze zich in geen tijden zo goed heeft gevoeld. Geheel zonder klachten is ze echter niet geweest. Ze geeft aan, dat ze na dertig uur een migraineaanval heeft gehad en sinds twee dagen een beetje hoofdpijn. Ook heeft ze weer een onbestemd krampgevoel in haar kaken gekregen, iets dat ze sinds lange tijd niet meer gehad heeft. Bij de poging een herhalingsinjectie op het litteken op het achterhoofd toe te

dienen, ontdek ik een tweede litteken ernaast. Als ik vraag waarom zij mij daarvan niets heeft verteld, kan ze zich opeens weer herinneren, dat ze ook een hoofdwond heeft opgelopen toen ze zes jaar oud was. Wanneer ik over de wond strijk, geeft ze aan dat deze erg gevoelig is. Deze keer geef ik een injectie in dit kleine litteken. Weer zijn alle symptomen verdwenen, ook de kaakkramp.

Hieruit concludeer ik dat dit kleine litteken van toen ze zes was waarschijnlijk de primaire oorzaak vormt van de labilisering links en tevens als dominant stoorveld gezien dient te worden voor de hoofdpijn in haar achterhoofd die ze sinds haar vroege jeugd heeft gehad. Het litteken van het verkeersongeluk heeft dan waarschijnlijk dat eerste litteken geactiveerd, als een zogenaamde 'tweede slag' (Zweitschlag volgens Speransky). Bij de derde behandeling, drie weken later, geeft ze te kennen maar een enkele keer migraine-achtige klachten te hebben gehad. In mindere mate en zonder een echte aanval. Ik behandel vervolgens alle drie de littekens en ook de gynaecologische ruimte en de schildklier. Tot op heden heeft patiënte geen klachten meer. Een voorbeeld van drie stoorvelden, die alle drie behandeld moesten worden, om het gehele hoofdpijnsyndroom te laten verdwijnen."

Conclusies van dokter Lamers: "Uit deze ziektegeschiedenissen kan men afleiden dat een exacte anamnese de belangrijkste basis is voor elke Neuraaltherapie. Hoewel men in het begin al tevreden is met gedeeltelijke successen die men niet heeft ervaren met de conventionele geneeskunde, wordt in het verdere verloop van de ziekte duidelijk dat een optimaal succes alleen kan worden bereikt door alle stoorveldmogelijkheden in ogenschouw te nemen. Tijdens de Neuraaltherapeutische behandeling wijst het organisme heel vaak zelf de goede weg, doordat de stoorvelden zich melden door nieuwe pijn of jeuk, bijvoorbeeld aan littekens. Mijn opzet om de interactie van verschillende stoorvelden voor verschillende symptoomcomplexen aan de hand van deze gevallen te laten zien, zou u moeten overtuigen van de realiteit van deze processen."

En daarmee sluit hij in 1983/84 zijn Freudenstadt-lezingen af.

Later In 1987 neemt Harry een deel van zijn Freudenstädter Vorträge over in het boek 'Neuraaltherapie en het Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS). Daarin beschrijft hij ook nog een paar gevallen waarbij er geen sprake is van interactie van meerdere stoorvelden, maar waar één enkele behandeling als bij toverslag in de vorm van een secondenfenomeen leidt tot spectaculair volledig herstel.

Een vrouw met hevige rugpijn.

“Tijdens een korte paasvakantie in Spanje ongeveer acht jaar geleden, kom ik via vrienden van mij in contact met de burgemeester van het plaatsje waar ik mijn vakantieadres heb. De vrienden blijken in de voorafgaande jaren hem al verhalen over mijn successen in de geneeskunde te hebben opgehangen. Daarom was het contact dat ik op dat moment met deze burgemeester kreeg, niet zo toevallig als ikzelf toentertijd dacht.

Ik word dan in hun huis binnengeleid naar de vrouw van deze burgemeester, een 53-jarige vrouw die reeds jarenlang bijna dagelijks het bed moet houden en nauwelijks kan lopen wegens ernstige rugklachten en uitstralende pijn in beide benen. Diagnostisch is hier nooit iets gevonden in de zin van een hernia of iets anders. In een snelle ondervraging van patiënte en alle aanwezigen verneem ik al gauw, dat de klachten ongeveer een achttal jaren geleden begonnen, toen de menopauze haar intrede deed. Ze had toen nog steeds wat onregelmatige menstruaties. Tijdens en rond de menstruaties waren de klachten in de regel wat erger en dat was in de loop van de volgende jaren ook steeds erger geworden. Op 48-jarige leeftijd was zij uiteindelijk ook nog geopereerd en was haar baarmoeder weggenomen en vanaf die tijd was ze praktisch voorgoed bedlegerig geworden. Aangezien ik mijn injectienaalden en procaïne niet bij me had, werden voor mij, overigens zonder mijn receptuur en dergelijke, de benodigde procaïne en de spuit met injectienaald gehaald bij de overbuurman die apotheker in dat stadje was. Ik behandelde hier, zoals u wel begrijpt, de gestoorde “gynaecologische ruimte”, zoals wij dat in de Neuraaltherapie noemen. En jawel, de patiënte staat direct na de injectie op. Ze is volledig vrij van klachten en ze verwondert zich erover, dat zoiets kan bestaan. De volgende dag is er in die plaats een processie vanwege Semana Santa (Heilige Week) voor het Paasfeest en toevallig sta ik hiernaar te kijken. Ik zie de vrouw in de processie meelopen. Deze patiënte is na deze injectie altijd goed gebleven. Op meerdere vakanties hierna heb ik steeds enthousiaste verhalen van haar en ook van vele mensen in haar nabijheid gehoord en heeft zij mij steeds haar dankbaarheid betuigt.

Ik kan u verzekeren, dat ik met dergelijke ziekteverhalen nog heel erg lang door kan gaan, en dat verhalen voor u misschien nog fantastischer gaan worden of lijken. Geloof me, dit waren zomaar enkele leerzame voorbeelden vanuit mijn eigen Neuraaltherapeutische praktijk.”

Het is natuurlijk een enorme gebeurtenis als het uitschakelen van een enkel stoorveld ineens voor genezing zorgt. Maar dat is lang niet altijd het geval, volgens Harry Lamers. Vaak is er sprake van een aantal stoorvelden, die zich in de loop van de tijd hebben ontwikkeld en die een voor een en liefst in de volgorde waarin ze ontstaan zijn, uitgeschakeld moeten worden. Het ene probleem heeft invloed op het andere. Het vinden van de stoorvelden is een hele expeditie op zich, waarbij het van groot belang is, dat de patiënt niets verzwijgt, maar alle mogelijke gegevens aan de behandelaar vertelt. En die kan dan aan het werk met zijn injectiespuit als opsporingsmiddel. Veel praten, de juiste vragen stellen, antwoorden combineren met ervaringsgegevens van soortgelijke gevallen, het hele lichaam bekijken en zoeken naar aanknopingspunten. Dat is de werkwijze van de Neuraaltherapeutische arts, die net iets intensiever is, dan het gebruikelijke vraaggesprek dat de 'gewone' huisarts met zijn patiënt voert. Verdachte plek gevonden? Beetje procaïne inspuiten en kijken of het werkt! Zo simpel lijkt het, maar dat is Harry Lamers toch ook weer wat al te kort door de bocht. Neuraaltherapie is niet iets, wat je zomaar aan elke willekeurige behandelaar kunt overlaten. Lamers: *"Integendeel, een heel uitgebreid algemeen weten, grondige kennis van de anatomie en een sterk medisch intuïtief aanvoelen zijn voor een succesvolle Neuraaltherapie onontbeerlijk."* Dus wie denkt, ik ga maar eventjes een praktijk voor Neuraaltherapie beginnen, die moet dat toch maar snel vergeten.

Hoofdstuk 7

Zijn patiënten en zijn professionele omgeving over Harry Lamers.

De Freudenstädter Vorträge zijn verhalen van praktijkgevallen zoals Harry Lamers ze zelf aan zijn vakbroeders verteld heeft. Het zou natuurlijk wel fijn zijn om verhalen te horen uit de mond van ervaringsdeskundigen zelf. Harry zorgt voor een lijstje met namen van patiënten, die wel iets willen vertellen over hun ervaringen met dokter Lamers. En er zijn ook vakgenoten die hun ervaringen met Harry wel kwijt willen.

Nathaly, de dochter van vriend Jos Perey.

Het zijn lang niet alleen de zware gevallen van heinde en verre, die de weg naar Harry Lamers in Roermond weten te vinden. Ook voor minder ernstige zaken en ook door de mensen uit zijn eigen omgeving wordt hij bezocht. Soms komen de patiënten van heel dichtbij, zoals uit de eigen familie of uit de vriendenkring.

Zoals bijvoorbeeld Nathaly Perey, dochter van Harry's vroegere buurjongen Jos Perey. Harry en Jos trokken veel samen op. Ze hadden samen duiven en zetten die in op wedvluchten vanuit Frankrijk. Dan wachtten ze samen in de tuin van Jos in spanning met hun duivenmelkersklok de terugkomst van de vogels af. Jos Perey werd in 1981 prins carnaval van D'n Uul, Harry was zijn lijfarts. Niet alleen maar ceremonieel, maar ook serieus, want prins 'Jos de tweede' was hartpatiënt en dat is niet niks voor een stadsprins in een zwaar carnavalsseizoen. Dochter Nathaly was toen vijf en genoot mee van het carnaval met haar vader in het middelpunt.

Twintig jaar later in 2001 is Nathaly inmiddels een volwassen vrouw die met wat fysieke klachten kampt, waarvoor ze de hulp van haar vaders vriend Harry inroept. Nathaly Perey heeft last van een spastische darm en bezoek aan huisarts en specialist heeft niet mogen baten.

"Toen opperde mijn moeder, dat ik maar eens naar Harry Lamers moest gaan. Die had een therapie, die misschien kon helpen. Ik had geen idee wat dat was, Neuraaltherapie, maar in het ziekenhuis kwam ik sowieso geen

stap verder, dus ik moest iets anders.” Op haar 25ste stapt Nathaly voor het eerst de praktijk van Harry Lamers binnen. Er zullen in twintig jaar tijd nog heel wat bezoeken volgen. *“Ik had al jaren last van die spastische darm. Toen ben ik samen met Harry op zoek gegaan naar de oorzaak.”* Voor Neuraaltherapie betekent dat al gauw, op zoek gaan naar littekens. Er was genoeg te vinden met geknipte amandelen, eenmaal een snowboard-ongeluk en drie keer een auto-ongeluk op de teller.

Nathaly: *“Alle littekens werden ingespoten. Daarna ging het meteen al een stuk beter. Als ik later voelde dat het weer minder ging, dan ging ik weer naar Harry en dan kon ik er weer een hele tijd tegen.”* En ook om andere minder zwaarwichtige redenen consulteerde Nathaly in de afgelopen twintig jaar dokter Lamers. *“Een hielspoorknobbel, een halux valgus vergroeiing aan een voet, pijn aan nek en schouder door achterop gebotste auto’s, Harry behandelde me en dan was ik er tenminste voor een tijdje weer vanaf.”*

En als haar zelf al niets mankeerde, dan nam ze wel iemand anders mee naar Harry. Zoals haar partner, toen die al wekenlang rondliep met een gezwollen pijnlijke elleboog. *“Ik mocht er nog niet eens naar wijzen! Enorm pijnlijke jicht volgens mij. Harry heeft er een spuit met procaïne in gezet. Twee dagen later was het allemaal weg, de zwelling en de pijn.”* En moeder Barbara Perey lag in het Zorghotel van het Roermonds ziekenhuis. *“De dokters konden niet veel meer voor haar doen. Ze lag aan de beademing en verneveling. Ik heb Harry toen gevraagd om te komen. Hij heeft haar drie prikjes gezet en ze heeft die verneveling niet meer nodig gehad in de dagen die haar nog restten. Mede dankzij Harry heeft ze rustig afscheid kunnen nemen.”*

Theo Lamers over zijn oudere broer Harry.

Van nog dichter bij huis zijn de verhalen van Theo Lamers, de vier jaar jongere broer van Harry. Nu Theo zelf in de 80 is, kijkt hij nog altijd vol ontzag op naar zijn vier jaar oudere broer. *“Harry was altijd al een vorser. Hij nam nooit iets zomaar voor waar aan, moest alles eerst zelf onderzoeken.”* En Theo vindt het ongelofelijk als hij ziet hoeveel power er nog in zijn broer zit. En wat Harry’s carrière als arts betreft heeft Theo zijn broer ook van nabij gevolgd, waarbij hij ook wel eens zijn wenkbrauwen heeft gefronst. *“Hij is altijd te goed van vertrouwen geweest in mensen. Dat is soms een nadeel voor hem geweest. Hij is zo joviaal, die kan met iedereen opschieten, met de grootste boef en met de hoogste Piet. Hij had die groepspraktijk gesticht. Hij was de man waar de mensen destijds naartoe kwamen. De mensen droegen hem op handen.”*

Theo draait er niet om heen, dat hij in zijn tienerjaren als broertje ook geregeld profijt gehad heeft van de kroegtijger-reputatie van Harry. *“Hij was een heel belangrijke figuur, waar ik als broertje ook van heb geprofiteerd. Van hem en van broer Karel. Die waren ouder en zaten op het college, ik zat maar op de mulo. Maar Harry was voor zijn vrienden een persoonlijkheid waar alles om draaide. Je kon niet om Harry Lamers heen, ook de vrouwen niet! Hij was de uitgaander en de ritselaar, en daar profiteerde ik ook van mee. Want ik was ook een Lamers.”*

Theo kent zijn broer niet alleen gewoon van vroeger thuis, maar nu nog heeft hij regelmatig contact, als broer én als patiënt. Als patiënt bezoekt Theo nog eenmaal in de twee weken broer Harry. *“Hij weet heel veel, hij schrijft alles op, en heeft een ongelooflijk geheugen. Hij weet alles van zijn patiënten. Van mij weet hij echt alles. Daarom heb ik heel veel fiducia in hem.”* In de loop van de jaren heeft Theo voor verschillende klachten bij Harry aangeklopt. Voor gewone dingetjes gaat hij naar zijn huisarts. Maar voor grotere mankementen vertrouwt hij liever op broer Harry. En er zijn wel wat heftige dingen geweest in Theo's leven.

Harry zorgde er jarenlang voor dat Theo ondanks een knieblesure zijn werk kon blijven doen als verwarmingsinstallateur. Maar het meest ingrijpende was zes jaar geleden de nasleep van een nieroperatie. *“Zes jaar geleden werd toevallig bij een scan nierkanker geconstateerd. Er werd gezegd dat de nier er meteen uit moest. Op donderdag werd ik geopereerd, de volgende dag vertrok mijn behandelende arts op vakantie. Dat is link! Dat zal ik nooit meer doen. Ik zal altijd van tevoren vragen ‘blijf je me begeleiden?’. Die arts was weg en met mij ging het steeds slechter. Na zo'n operatie duurt het altijd wel even voordat de darmen weer op gang komen. Maar toen dat lang duurde was het inmiddels weekend en werden de smeekbedes van mijn vrouw om een scan te maken niet verhoord. En de vervangende arts raakte me met geen vinger aan. Die dacht ‘dat is een patiënt van mijn collega, moet die het ook maar opknappen’. Maar die collega was op vakantie en ik lag dood te gaan. Mijn vrouw heeft toen geprobeerd Harry te bereiken, maar die was net ook op vakantie. Hij is toen wel snel gekomen. Hij heeft een dokter zover gekregen dat hij een scan maakte. En toen hebben ze gezien dat mijn darm helemaal dichtgenaaid was. Toen was het ‘oei dat is helemaal fout, die moet onmiddellijk weer de operatietafel op, anders is die morgen dood’. Dus ik werd geopereerd, maar daarna ging het nog bergaf met mij. Ik had een veel te lage nierwaarde. Ik zou naar de IC en aan de dialyse moeten. Toen heeft Harry mij gespoten. En de volgende dag voelde ik me tien keer*

beter. De nierwaarde ging met sprongen vooruit. Het is natuurlijk koffiedik kijken, maar ik heb toch sterk het vermoeden, dat Harry er mij toen doorheen gehaald heeft, terwijl die andere artsen niets meer konden doen."

Theo is zijn broer nog altijd dankbaar. En niet alleen voor die ene keer, maar vooral omdat hij ziet hoeveel goeds Harry doet voor allerlei mensen, vaak zichzelf wegcijferend. *"Hij zit met zieken die het einde zien. Wat zeg je daar-tegen? Heeft hij ze heel lang behandeld, maar is het op een gegeven moment toch einde oefening. Dan zal hij misschien wat vertellen over geloof. Dat hij zegt, het is hier nog niet af, Er is daar nog iets. Moed inspreken dat kan hij heel goed. We hebben al een paar jaar geleden gezegd, die man moet een lintje krijgen. Hij werkt zich kapot en staat altijd voor mensen klaar. Ik heb ervoor gebeld met de gemeente en er zijn ook anderen geweest, die hem hebben voorgedragen voor een onderscheiding. Maar tot nu toe zonder resultaat. Jammer!"*

Ann Wijnhoven was blij dat dokter Lamers nog tijd had voor haar man.

Ann Wijnhoven uit Roermond werd door haar behandelend arts, dokter S. Roozen, complementair arts te Rijsbergen attent gemaakt op dokter Harry Lamers: *"Zijn letterlijke woorden waren: 'vraag dokter Lamers eens, maar ik weet niet of hij nog patiënten aanneemt, hij is al 67 jaar'.* Ann Wijnhoven weet inmiddels beter. Harry Lamers had tijd voor haar en haar man in 2003 en nu 20 jaar later, zien ze elkaar nog regelmatig. Ze wil haar verhaal graag kwijt:

(Deze getuigenis werd eind 2021 door Ann Wijnhoven samen met haar man Frans geschreven. In de tussentijd tot de publicatie van dit boek, is haar man Frans ziek geworden en begin februari 2022 is hij gestorven. Zijn vrouw en kinderen en ook dokter Harry Lamers waren daarbij aanwezig. Ondanks zijn overlijden wil zijn vrouw Ann Wijnhoven geen woord veranderen aan datgene wat zij en haar man over dokter Lamers hebben geschreven:)

"In oktober 2002 kreeg mijn man Frans een hersenbloeding met linkszijdige verlamming tot gevolg. In de drie maanden die daarop volgden, werd hij vijfmaal onder narcose gebracht. Tweemaal kreeg hij een uitwendige hersendrain, eenmaal een ventriculostomie, tracheotomie, steengruis werd uit de blaas verwijderd en hij heeft grote hoeveelheden antibiotica gehad.

Na een verblijf van drie maanden in een academisch ziekenhuis werd mij geadviseerd Frans te laten opnemen in een verpleeginrichting. Ze konden niets meer voor hem doen, hij zou nooit meer kunnen lopen.

We hebben Frans thuis laten komen met trachostoma, PEG-sonde met voedingspomp en een supra-kubische blaaskatheter. Onze dochter Maartje heeft haar studie een jaar onderbroken om te helpen met de dagelijkse verzorging. Onze zoon Coen kwam ieder weekend naar huis om ons te ontlasten.

We waren heel gelukkig toen dokter Lamers belde dat we welkom waren. Het was april 2003. Hij zei: 'als ik jullie niet verder kan helpen zal ik het direct zeggen'. Dit heeft hij tot op heden nooit gezegd.

Per rolstoeltaxi kwamen we beide meer dood dan levend (ik kampte met een ernstige kwik- en narcosevergiftiging) bij dokter Lamers aan. Bij de eerste ontmoeting voelde ik dat we op de juiste plaats waren. 'Wat een lieve, vriendelijke, menselijke dokter', was mijn eerste gedachte toen we hem zagen. Hij was omgeven door wit licht. We kwamen in een warm bad. Toen we na de eerste behandeling thuiskwamen, was onze dochter Maartje blij verrast. Omdat Frans in zo'n miserabele toestand was (hij was zo zwak, dat hij zijn hoofd niet op zijn romp kon houden, zodat we zijn hoofd gefixeerd hebben met een zwachtel aan de hoofdsteun) is dokter Lamers een half jaar lang ieder weekend aan huis gekomen om ons te behandelen.

Omdat hij ook bereid was naar Swalmen te komen, kon ik met mijn man verhuizen naar mijn ouderlijk huis om ook mijn hoogbejaarde moeder een opname in een verpleeghuis te besparen. Zij had haar bovenbeen gebroken. We zijn hem heel dankbaar, dat hij zich ook deze opoffering getroostte. Het zal boven niet onopgemerkt blijven.

In november 2007 ontmoette dokter Lamers tijdens de Medizijnische Woche in Baden-Baden Günther Haffelder van het Institut für Kommunikation und Hirnforschung te Stuttgart-Feuerbach.

Op advies van dokter Lamers zijn we naar Stuttgart gegaan. Frans kreeg een hersenonderzoek.

De letterlijke woorden van een zeer verraste dokter Haffelder waren: 'Mein Gott, Herr Wijnhoven, Ihr Gehirn ist sehr, sehr gut!'

Hij had nooit eerder zulke waarden gemeten na een hersenbloeding. Hij vroeg toestemming om de metingen te mogen gebruiken in een powerpoint presentatie. Frans reageerde heel goed op de cd die Haffelder voor hem had samengesteld. Hij kreeg een cd met muziek van Mozart, dolfijn- en walvisgeluiden.

Voor ons is het heel duidelijk dat de toestand van de hersenen van Frans het gevolg is van de liefdevolle behandelingen en begeleiding van dokter Lamers. Na elke behandeling en gesprek zijn we inzichten rijker en hebben we nieuwe moed om door te gaan op de ingeslagen weg. We verheugen ons iedere maand weer op de ontmoeting met hem.

Elke maand drukt het gezicht van dokter Lamers blijheid en verwondering uit, als hij weer vooruitgang ziet. De energie die daarbij vrijkomt, werkt heel lang positief op ons door.

Nu, zoveel jaar later, gaat het heel erg goed met ons beiden. We kunnen vier kilometer wandelen, we fietsen op een duofiets 20-25 km. We genieten met volle teugen van het leven dat ons opnieuw werd geschonken. Zonder dokter Lamers had ons leven er heel somber uitgezien.

We beseffen meer en meer dat het een zegen is, dat dokter Lamers vele jaren geleden het levenslicht heeft mogen aanschouwen. Hij is gezonden naar de aarde om te genezen en te helen en de levensleer te onderwijzen. Hij, die op deze leeftijd soms 's nachts de telefoon nog aanlaat als het niet goed gaat met een van zijn patiënten. We bewonderen zijn enorme wijsheid, zijn groot diagnostisch vermogen en zijn gave om in ieder mens het beste naar boven te halen. Dankbaar zijn we dat hij de trillingen van onze zielen ervaart.

We zijn hem ook dankbaar voor de voorzichtigheid waarmee hij zich uitdrukt, wanneer hij ons stiekem toch een spiegel voorhoudt. Zijn bescheidenheid siert hem enorm. Hij handelt in naam van God. De woorden van moeder Teresa (ik ben het potlood in Gods hand) zijn dan ook op hem van toepassing.

Lieve, lieve dokter Lamers en Isabella. Danke, Danke Veur alles!

Wat wij voelen is eigenlijk niet in woorden uit te drukken. Jullie zijn een goed team, jullie samenzijn is een zegen voor de mensheid. Wij zullen voor altijd met elkaar verbonden blijven."

Frans & Ann.'

Maartje Wijnhoven over de professor in zomertenuue.

Maartje Wijnhoven uit Roermond is de dochter van Ann Wijnhoven die zo juist aan het woord is geweest. Ze is apotheker, heilpraktikerin en behandelaar orthomoleculaire en integrale geneeskunde, maar dat was ze allemaal nog niet toen ze voor het eerst met Harry Lamers te maken kreeg. Zij

vertelt het verhaal van de ontmoeting van haar ouders en Harry Lamers op haar eigen manier:

(Ook voor deze getuigenis van dochter Maartje geldt, dat ze voor het overlijden van vader Frans geschreven is. En evenals haar moeder, wil ook Maartje haar bijdrage uit 2021 onveranderd laten.)

“Mijn vader heeft in oktober 2002 een zwaar invaliderende hersenbloeding gehad. Hij heeft drie maanden in Maastricht in het MUMC gevochten voor zijn leven. Uiteindelijk mocht hij met veel toeters en bellen het ziekenhuis verlaten en het advies van de artsen was om hem op te laten nemen in een verzorgingshuis. De kans dat mijn vader ooit weer kon lopen achtten ze nihil. Mijn moeder, een eigenwijze en krachtige vrouw, heeft mijn vader naar huis gehaald.

In april 2003 heeft ze contact opgenomen met Prof. Dr. Harry Lamers uit Roermond. Dokter Lamers was 67 op dat moment. Hij had nog praktijk maar nam eigenlijk geen nieuwe patiënten aan. Na het lezen van de brief van mijn moeder (die zelf ook al jaren ernstig ziek was door een kwikvergiftiging) besloot dokter Lamers om mijn ouders te gaan helpen.

Mijn vader is voor de eerste behandeling met de rolstoeltaxi naar dokter Lamers gegaan. Toen mijn ouders terugkwamen van de eerste behandeling stond ik op de oprit om ze op te wachten. De taxi reed voorbij en ik zag dat mijn vader een fietser nakeek. Dit was een unicum aangezien mijn vader na zijn hersenbloeding alleen maar apathisch voor zich uit kon kijken. Ik weet nog dat mijn eerste woorden waren: ‘Wat heeft deze dokter gedaan? Pap kijkt zomaar een fietser na’

Dat was mijn eerste ervaring met de Neuraaltherapie van dokter Harry Lamers. Er zouden nog vele prachtige ervaringen volgen. Mijn vader liep een jaar later de spreekkamer van de neurochirurg binnen die van verbazing bijna van zijn stoel viel. Mijn moeder is al jaren weer zo fit als een hoentje en geeft haar leeftijdgenoten het nakijken (uitzonderlijk na zo’n ernstige intoxicatie). Het lijkt wel alsof ze steeds fitter wordt. Prof. dr. Harry Lamers behandelt mijn ouders nog steeds met heel veel liefde.”

Er is nog een gebeurtenis die Maartje Wijnhoven graag wil delen:

“Mijn vader heeft zijn hele leven last gehad van zijn longen (na een fikse longontsteking in militaire dienst). Sinds de hersenbloeding is hij hier wat gevoeliger voor geworden.

Twee jaar geleden kreeg mijn vader recidiverend koorts en antibiotica kuren (oraal) sloegen niet genoeg aan. Dokter Lamers was op vakantie en na overleg met de huisarts is mijn vader vrijdagavond opgenomen in het ziekenhuis. Dokter Lamers kwam zaterdag terug van vakantie. Zaterdagochtend hadden wij een heftig gesprek met de intensivist en de longarts. Het zag er niet goed uit en we moesten rekening houden met het feit dat mijn vader de nacht niet zou halen, want hij lag de hele nacht al in coma. Dit alles werd besproken waar mijn vader bij was. En als mens is het op dat moment zeer moeilijk om nog te geloven in een goede afloop. De IC-arts heeft telefonisch met dokter Lamers overleg gehad en er is besloten om mijn vader niet aan de beademing te leggen, want de dokter zou per omgaande komen.

Even later die ochtend kwam Dokter Lamers zelf naar het ziekenhuis. Een prachtig gezicht: met de korte broek, bruin van vakantie en in een boodschappentas van zijn vrouw zijn 'procaïne-spuitjes' en een stethoscoop. De artsen in het ziekenhuis hadden zich wat anders voorgesteld bij een professor.

Toen dokter Lamers binnenkwam waren wij met ons gezin allemaal aanwezig (mijn moeder, mijn broer Coen en ik). Dokter Lamers ging naast het bed van mijn vader zitten nadat hij ons allemaal had geknuffeld. Met moeite kon mijn moeder met behulp van een spatel de mond van mijn vader open houden, zodat dokter Lamers hem zijn amandelspuitjes kon toedienen. Mijn vader kreeg een wakkere blik en keek dokter Lamers aan. Het was een enorm bijzonder oogcontact. En ik heb op dat moment geleerd en gezien wat de kracht van aandacht, vertrouwen en liefde doet. Van mens tot mens.

Dokter Lamers voelde aan de voeten van mijn vader en zei: 'Nou Frans die voelen nog warm genoeg. Daar zit nog leven zat in.' Vervolgens hebben we samen gebeden.

Zaterdagavond ging het beter met mijn vader en toen ik zondagavond in het ziekenhuis kwam zat hij rechtop en zei hij: 'Kun je shoarma voor me gaan halen? Het eten is hier niet te eten.' De volgende dag is hij uit het ziekenhuis ontslagen.'

Karel Lamers bewonderde broer Harry als kind al.

Karel Lamers is twee-en-een-half jaar jonger dan zijn broer Harry en hij kijkt met plezier ruim 82 jaar terug in de tijd:

"Al tijdens onze vroege jeugd sliep ik samen met mijn oudere broer Harry op de bovenste verdieping van ons huis in Roermond. Ik herinner mij nog

steeds hoe hij de nachten doorbracht met het verbranden van een groen poeder en het inhaleren van de rook ervan om zijn astma te bestrijden. Ik hield dikwijls mijn adem in en dacht dat hij zou stikken. Tijdens onze gymnasiumtijd was hij voor mij een groot voorbeeld. Hij maakte snel vrienden en nam steeds als eerste alle verantwoordelijkheden als klassenvertegenwoordiger naar de docenten. Dit aangeboren leiderschap onderkende ik opnieuw op de universiteit Nijmegen, waar hij al in het tweede jaar als practicum assistent organische chemie de studenten geneeskunde begeleidde.

Hij heeft veel gedaan voor mijn carrière. Op mijn verzoek regelde hij voor mij een studieplaats biologie aan de universiteit Nijmegen. Onze ouders hadden destijds geen geld voor de studiekosten. Daarom bood hij mij op de zolder naast zijn studentenkamer voor het eerste jaar onderdak zonder kosten. Dat had hij geregeld met de hospita. In 1966 regelde hij ook via een vice-admiraal dat ik in het marine hospitaal in Overveen een opleidingsplaats kreeg voor klinische chemie in de rang van reserve marineofficier. Hij was daar al aangesteld op de interne geneeskunde als marineofficier. Ik was eerder aangesteld bij de landmacht. Ook daar in Overveen had Harry weer het hoogste woord tussen alle marine-kolonels. Ik was echt een broe-
kie vergeleken met Harry.

Nadat mijn broer een aanbod van professor Majoor afwees om in Nijmegen de opleiding tot internist te volgen werd hij huisarts in Roermond en startte hij een eigen huisartsenpraktijk op de Donderberg. Over zijn werkzaamheden aldaar was ik onvoldoende geïnformeerd. Ik was werkzaam in het academisch ziekenhuis te Nijmegen als klinisch chemicus gespecialiseerd in hersenvochtonderzoek en diagnostiek. Ik had sporadisch contact met mijn broer.

Enige jaren later vertelde hij mij dat hij als huisarts gestopt was. Hij was nu naast oud-huisarts tevens actief op het gebied van Neuraaltherapie. Als academicus en klinisch specialist was ik uiteraard sceptisch over deze wetenschappelijke behandelvorm en wetenschap. Wel werd mij in die jaren duidelijk dat zijn Neuraaltherapie bij diverse vrienden en vriendinnen van mij succesvol was.

In 1995 bracht hij mij in contact met Dr. A. Hilgers, die een instituut leidde 'Für Angewandte Immunologie und Umweltmedizin'. Deze medicus behandelde destijds patiënten met het chronisch vermoeidheidssyndroom CVS. Harry was ook werkzaam aldaar als Neuraaltherapeutisch arts. Hilgers beschikte over een groot laboratorium dat immuuncellen en cytokines

bepaalde in bloed en disfunctie van deze stoffen in het lichaam trachtte te herstellen. Ik was zelf ook intensief bezig deze parameters in bloed en hersenvocht te onderzoeken. Beide wetenschappers waren van mening dat een combinatie van immuuntherapie en Neuraaltherapie bij CVS succesvoller was.

In 2010 gaf Harry mij een boek getiteld *Regulation und Bewusstsein*, uitgegeven door dr. med. Harry Lamers en Bernard Kohl ter gelegenheid van het 'Festschrift zum 60. Gründungs-Jubiläum der Deutschen Ärzte Gesellschaft für Herd- und Regulationsforschung e.V.' Zeker 25 medische professoren en Dr. en hadden een wetenschappelijke bijdrage hieraan geleverd.

Een bijdrage van Harry beschrijft het thema 'Neuraltherapie lokal und systemisch'. Harry beschrijft in dit artikel dat procaine in de mitochondriën van cellen, de zogenaamde energiedragers van ons lichaam, naar zijn inzicht een waterstof (H) atoom van het cytochroom a/a₃ opnieuw ioniseert, waardoor de energieleverantie verbetert.

Zelf was ik als waarnemend hoofd van het Laboratorium voor kindergeneeskunde en Neurologie aan het Radboudziekenhuis werkzaam. Dit lab was toonaangevend in de wereld op het gebied van mitochondriële myopathie. Alle complexe mitochondriële enzymsystemen werden in dit lab gemeten.

Ik betreur nog altijd zeer dat ik de mogelijkheid destijds niet heb benut om het cytochroom a/a₃ concept van Harry uit te testen met procaine in ons lab. Mogelijk was hier een wetenschappelijke basis voor de werking van Neuraaltherapie naar voren gekomen

Tenslotte bezocht ik in november 2010 op uitnodiging van Harry het jaarlijkse congres in Baden-Baden Duitsland van de Deutsche Ärztengesellschaft für Herd- und Regulationsforschung. Daar heb ik zelf vastgesteld wat voor een belangrijke bestuurlijke positie hij bekleedt in deze vereniging. En ook indrukwekkend waren de vele wetenschappelijke vrienden van hem op het gebied van immunologie en andere vakgebieden. De lezingen waren vooral van vooraanstaande reguliere deskundige medici. Toen heb ik voor het eerst vastgesteld welk aanzien en welke positie Harry in deze kringen geniet."

Dokter Mark Bottu over zijn vriend dokter Harry Lamers.

Sinds de jaren '80 onderhoudt Harry Lamers niet alleen goede contacten in het Duitstalige deel van Europa, maar ook in België. Dokter Mark Bottu is daar als voorzitter van de Academie voor Integreerende Geneeswijzen nauw betrokken bij de uitrol van de Neuraaltherapie. Deze Mark Bottu is vanaf die tijd vriend en collega van Harry Lamers en betrokken bij de nieuwe verkondiging van de Neuraaltherapie samen met professor Roel van Wijk uit Utrecht en de reguliere en integrale tandarts Bert Heintzberger uit Uitgeest. Harry en Mark hebben nog een gezamenlijke vriend, genaamd Bert van Lamoen, die als psycholoog en organisator de cursussen van hen beide leidt. Dat gebeurt niet alleen in Nederland, maar ook in het buitenland. Ze geven les aan honderden artsen en artsen in opleiding zowel in Nederland en België als in Duitsland. Steeds laten ze hun collega-artsen, die als cursist deelnemen, hun zieke pijnpatiënten meebrengen als ze naar de cursus komen. Zo is de handelwijze in de jaren '80 en nu is dat nog het geval.

Mark Bottu is ook betrokken bij de totstandkoming van Harry's boek 'Neuraaltherapie en het Basis-Bio-Regulatie-Systeem'. Ze zouden het boek aanvankelijk samen schrijven, maar in één lang weekend van vrijdag tot maandag, vertelt Harry Lamers uit zijn hoofd het hele boek van voor tot achter tegen een dicteerapparaat. De bandjes met de tekst stuurt hij vervolgens naar redacteur Bert van Lamoen, die er het boek mee samenstelt. Beoogd coauteur Mark Bottu vindt het prima zo. Omgekeerd schrijft hij een leerboek over kanker waarbij Harry Lamers op zijn beurt een beetje assisteert. Als Harry's boek in 1988 uitkomt schrijft Bottu dit 'Ten Geleide', waaruit niet alleen de grote vriendschap blijkt, maar ook dat Harry en hij ook hevige tegenstand ondervinden van de reguliere Belgische medische wereld:

"Ten Geleide

Het gebeurt niet alle dagen dat twee praktiserende artsen uit twee verschillende landen - Nederland en België - van een hoofdredacteur het voorstel krijgen om samen een boek te schrijven over een in eerste benadering wetenschappelijk onderwerp. Onderhavig werk is het eerste deel van een boek dat gepland was onder de titel Basis-Bio-Regulatie-Systeem, Neuraaltherapie en natuurgeneeswijzen dat door Harry Lamers en mijzelf samen zou geschreven worden. Ik ken Harry Lamers onderhand tien jaar en ik kan aan de kwalificering die Bert van Lamoen hem in de inleiding van dit werk toedient maar weinig toevoegen: "Dr. Lamers is niet alleen een be-

kwaam geneesheer en integer mens, ook een liefdevolle persoonlijkheid". Ik prijs mij een gelukkig man dat ik al die jaren de integriteit en de liefdevolle persoonlijkheid van Harry Lamers heb mogen ondervinden. Hij is niet alleen een bekwaam geneesheer, maar tevens een kritisch wetenschapper die zijn open blik gericht houdt op de eenentwintigste eeuw, op het Aquarius-tijdperk waarvan de eerste invloeden onder ons reeds voelbaar zijn. Harry Lamers was de eerste die mij in contact bracht met de New-Age-beweging en met auteurs zoals Marilyn Ferguson en George Trevelyan, met name Jane Roberts en Alexander Lowen, maar ook met het werk van Prigogine en Fritz Popp en met een liefdevolle kijk op de maatschappij zoals zij verwoord wordt door Thorwald Dethlefsen en vooral Mark Thurkauf. Hij bestudeerde niet alleen grondig de wetenschappelijke grondslagen van Neuraaltherapie en andere aanverwante gebieden, maar hij transcendeert ze ook. Zogenaamde waardevrije wetenschap bestaat niet. Uit zijn werken alsook uit zijn dagelijkse praktijk spreken integendeel een hoogst ethische waardering voor de mens als totaliteit. 'Omstemming' en ontgiftiging geschieden dan ook niet alleen op lichamelijk zijnsniveau maar evenzeer op het psychische en geestelijke zijnsniveau. Ik mocht het diepe geluk genieten hierover urenlange gesprekken met hem te hebben. Vooral op de talrijke congressen die we samen maakten. Hierbij groeide het bewustzijn dat de tijd rijp was voor een nieuw boek over ons gemeenschappelijk gedachtengoed. De Neuraaltherapie, als het ware het basiskamp voor onze verkenningstochten in het hooggebergte dat de biologische geneeskunde vormt, zou hierbij het uitgangspunt zijn.

We wilden dit werk over Neuraaltherapie echter laten groeien vanuit het Basis-Bio-Regulatie-Systeem, de voornaamste wetenschappelijke pijler van de brug tussen academische geneeskunde en biotherapieën die de Neuraaltherapie vormt. Dit Basis-Bio-Regulatie-Systeem was immers tot op heden weinig of niet aan bod gekomen in de Nederlandse literatuur. Zoals Fritjof Capra het eerste hoofdstuk van zijn boek 'De Tao van fysica' betitelt als De moderne fysica - een pad met een hart? Zo stelden wij ons - met wellicht nog meer grond - de vraag: 'De moderne biologische geneeskunde - een pad met een hart?'

Vroeger dan we gedacht hadden werd ons de mogelijkheid geboden dit concept te realiseren in boekvorm. Ongeveer een jaar geleden kwam Bert van Lamoen, die in opdracht van een uitgeverij een reeks redigeerde over de verschillende zogenaamde 'alternatieve' therapieën, met de vraag of wij samen een boek wilden schrijven over Basis-Bio-Regulatie-Systeem, Neu-

raaltherapie en natuurgeneeswijzen. Hierbij zouden naast het Basis-Bio-Regulatie-Systeem en de Neuraaltherapie ook de celtherapie en aanverwante disciplines aan bod komen. Daarnaast werd een algemeen hoofdstuk over natuurgeneeswijzen voorzien voorzover deze een invloed hadden op de 'omstemming' van het terrein van het Basis-Bio-Regulatie-Systeem. Het geheel zou worden aangevuld met enkele diagnosemethoden waarmee de toestand van het Basis-Bio-Regulatie-Systeem gemeten kon worden. Hierbij zou Harry Lamers voornamelijk het Basis-Bio-Regulatie-Systeem en de Neuraaltherapie bespreken. De andere hoofdstukken zouden door mij met inbreng van enkele co-auteurs behandeld worden.

Het duurde even eer Harry Lamers op gang kwam, maar toen leverden zijn enorme eruditie en zijn vlotte stijl in een zeer kort tijdsbestek een tekst over Neuraaltherapie en Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS) op die als het ware af was. Het werd een - lang - verhaal als uit het leven gegrepen. Het geheel was zo persoonlijk, zo recht uit het hart dat ik slechts schroomvol hier en daar enkele opmerkingen of aanvullingen durfde te maken. Waar het ons beider gedachtengoed weergeeft, is de uiteindelijke tekst dus bijna helemaal het werk van Harry Lamers. Hij slaagt er op schitterende wijze in om op een voor iedereen verstaanbare manier moeilijke hoofdstukken uit de Neuraaltherapie en de theorie van het BBRS naar voren te brengen. Daarbij beklemtoont hij terecht dat dit gedachtengoed wortel geschoten heeft binnen de Belgisch-Nederlandse Vereniging voor Neuraaltherapie-Regulatietherapie.

Waar men in Nederland zover is dat reguliere geneeskundigen en alternatieve artsen binnen een centrum als Winterswijk actief gaan samenwerken, is de situatie in België heel wat minder rooskleurig. Daar meende een aantal professoren van de Leuvense universiteit nog voor enkele jaren dat ze de Neuraaltherapie - een snelgroeiende twijg - het pad moesten afsnijden, haar als het ware met wortel en al moesten vernietigen. Dit deden ze door het spuien van een aantal hele en halve onwaarheden in een boek getiteld 'Wegwijs en Gezondheid', waarbij ze bij gebrek aan wetenschappelijke tegenargumenten met modder wierpen op een wijze echte wetenschappers onwaardig, hierbij getuigend van 'ignorantie crassa' (bewuste onwetendheid terwijl de kennis voor het grijpen ligt R.K.). Beter dan door het voeren van processen wegens eerroof menen wij dat door dit boeiende boek van Harry Lamers eerherstel zal gedaan worden aan de Belgische neuraaltherapeuten. Wij hopen van harte dat het ook naar de Vlaamse lezer zijn weg zal vinden.

De bespreking van het Basis-Bio-Regulatie-Systeem en de Neuraaltherapie leverde ongeveer een compleet boek op. De andere hoofdstukken worden daarom verschoven naar een tweede boek met als titel 'Natuurgeneswijzen en celtherapie: diagnose en behandeling van het Basis-Bio-Regulatie-Systeem'.

Wij hopen u met dit tweedelig werk een pad met en hart te tonen. Wij willen dan ook besluiten met de tekst van Carlos Castaneda's 'Lessen van Don Juan', zoals hij ook vermeld is in het eerdergenoemde boek van Capra:

'Elk pad is maar een pad, en je doet jezelf noch iemand anders kwaad door het te laten vallen, als je hart zegt dat te doen... Bekijk elk stap nauwkeurig en heel bewust. Probeer het uit zo vaak als je dat nodig vindt. Stel jezelf dan een vraag... Heeft dit pad een hart? Zo ja, dan is het een goed pad; zo nee, dan is het niet te gebruiken.'

Ik hoop dat u na het lezen van dit werk tot de slotsom komt dat Harry Lamers u een goed pad getoond heeft, een pad met een hart."

1988, Mark Bottu, voorzitter Academie voor Integreerende Geneeswijzen, België.

Dokter Gerrit Ten Oever uit Roermond over zijn collega dokter Harry Lamers.

Huisarts Gerrit ten Oever uit Roermond is tien jaar jonger dan Harry Lamers en hoewel hij tot een volgende artsengeneratie behoort, heeft hij veel gemeenschappelijk met zijn oudere collega. Ook Gerrit Ten Oever heeft een bloeiende praktijk in Roermond gehad, die hij heeft uitgebouwd tot een grote groepspraktijk en vervolgens overgedragen aan zijn associé. In 2018 gaat hij als huisarts met pensioen en werkt hij vanuit zijn eigen praktijk aan huis verder als consultatief arts, waarbij hij ook nog steeds een paar dagen per week patiënten ontvangt. Net als Harry maakt Gerrit Ten Oever geen halt bij kennis en kunde die hij als arts op de universiteit geleerd heeft. Gespecialiseerd in voedselintoleranties past hij naast de reguliere geneeskunde ook erkende alternatieve behandelwijzen toe, zoals homeopathie, polsdiagnostiek volgens Nogier, manuele therapie volgens Bourdiol en Neuraaltherapie. Ten Oever en Lamers kennen elkaar al lang, onder andere van gezamenlijke spreekbeurten die ze in de loop van de jaren gehouden hebben voor zalen vol Roermondse patiënten. Toch lopen ze de deur niet plat bij elkaar.

De eerste vraag aan Gerrit Ten Oever is er een met een knipoog: is dat niet heel lastig, zo'n betweterige oudere collega?

Hij glimlacht, maar laat niet te veel los. "Beroepsgeheim!" Maar dan steekt hij van wal, over de persoon Harry Lamers en de tijdgeest waarin hij werkte. Dan gaat het zowel over gebeurtenissen in Roermond als over zaken die met Neuraaltherapie te maken hebben.

Ter verduidelijking van de omstandigheden in de tijd waarin Harry en Gerrit allebei huisarts waren in Roermond, geeft Gerrit Ten Oever een inkijkje in de wereld van de huisartsen in de tijd dat hij zelf net begon en Harry al volop praktijk deed.

"Ik weet nog toen ik in 1975 begon, dat Harry bezig was met het opzetten van de groepspraktijk op de Donderberg. Harry heeft veel last gehad van de tijdgeest van de zestiger en begin zeventiger jaren, waar geen plaats was voor alternatieve denkwijzen en behandelingen. In die tijd was er een onderling concurrerende praktijkvoering. Het was een andere tijdsgeest. Er waren geen NHG-standaarden en richtlijnen voor huisartsen. Het enige referentiekader waren de ziekenhuisspecialisten en de universiteit. Nascholingen voor huisartsen werden altijd door de specialist verzorgd. Meestal zag de huisarts in zijn praktijk andere aandoeningen dan de specialist in het ziekenhuis. Dit leidde ertoe dat de Landelijke Huisartsen Vereniging eigen behandelrichtlijnen ging ontwikkelen, gericht op de dagelijkse praktijk van de huisarts. Hierdoor nam de huisarts binnen tien jaar een centrale positie in binnen de eerste lijn en werd de samenwerking tussen de huisartsen sterk bevorderd. Maar dit leidde er ook toe dat collega's zich strikt aan de richtlijnen hielden en binnen dit kader paste de alternatieve behandelwijze niet. Maar ook bij deze nieuwe richtlijnen kwam het voor dat de patiënt tussen de wal en het schip terecht kwam, en je op zoek ging naar alternatieven om de patiënt te helpen."

Zo'n zelfde ervaring heeft Harry Lamers natuurlijk opgedaan, toen hij met zijn alternatieve geneeswijze in botsing kwam met zijn directe collega's.

Ten Oever: *"In feite heeft Harry zich in zijn enthousiasme uit het vak laten zetten. Dat wil zeggen dat hij vanaf zijn vertrek uit de groepspraktijk zijn bedoelingen en zijn afspraken over een eigen vestiging in Roermond niet meer in een echte samenwerking kon verwezenlijken. Dat dat gebeurd is, vind ik heel jammer. Hij was een geliefde huisarts in Roermond. Patiënten droegen hem op handen. Hij was echt iemand die voor zijn mensen door het vuur ging."*

En waar Harry volgens Gerrit ten Oever - net als hijzelf - ook veel last van gehad heeft, dat is het ontbreken van kennis van de alternatieve denkwijzen bij de reguliere artsen. Door gebrek aan kennis ontstaat wantrouwen ten opzichte van de alternatieve therapieën die zij wel toepassen en de meeste andere artsen niet. Volgens Ten Oever is het vaak voor collega's moeilijk om 'out of the box' te denken. *"In de reguliere geneeskunde is de wet van 'evidence based', doorslaggevend. De wet dat alles eerst bewezen moet zijn. Volgens professor De Wit, hoogleraar interne geneeskunde in Amsterdam is 1 op 130 gevallen 'evidence based'. Dat is een smalle basis!"*

Het buiten de box denken dat huisartsen als Ten Oever en Lamers wél doen, is versterkt door de frustratie over de ontoereikendheid van de reguliere geneeskunde. Dat hebben beide doktoren vanaf het begin van hun praktijk zo ervaren. Ten Oever: *"Je stuurde mensen voor een foto naar het ziekenhuis of voor verder onderzoek naar een specialist. En dan kreeg je vaak tegelijk met de uitslag weer dezelfde persoon terug en vaak was de klacht van de patiënt niet opgelost. Via Harry hoorde ik van het bestaan van de Neuraaltherapie. Ik heb er boeken over gekocht en ben patiënten hiermee gaan behandelen met goed resultaat. In de geneeskunde moet alles verklaard worden. Moet alles dan evidence based zijn? Maar als je zo in de praktijk bezig bent, en er is maar een op de 130 dingen die je doet evidence based, dan is de rest gewoon praktijkervaring. Harry heeft serieuze onderzoeken gedaan. Maar wat wil de geneeskunde nou: laat nou eens gewoon zien aan de hand van patiënten of het werkt en ga dan het fenomeen verklaren. Dat heeft hij eigenlijk al gedaan, dat is ook gehoord en beloond door hem een hoogleraarsstoel aan te bieden. Dat is een positief teken en erkenning voor Harry en de Neuraaltherapie en het BBRs. Maar wat ontbreekt voor de reguliere geneeskunde dat is toch nog het vergelijkende dubbelblind praktijkonderzoek. 50 mensen behandelen met een placebo, 50 mensen met procaïne. Die ga je vergelijken en dan kijk je of het statistisch significant is. Maar volgens ons voldoet dit criterium niet voor de individuele patiënt, die in de reguliere geneeskunde niet verder meer behandelbaar is."*

Dubbelblind onderzoek of niet, Gerrit ten Oever is overtuigd van de werking en kijkt met belangstelling toe, hoe Harry Lamers als professor aan de universiteit van Dnipro (voorheen Dnjepropetrovsk) en als Präsident van de Deutsche Medizinische Arbeitsgemeinschaft für Herd-, Regulations- und Matrixforschung (DAH) een vooraanstaande rol vervult in de wereld van de Neuraaltherapie en het BBRs. En hij snapt ook dat Harry zich als een vis in

het water voelt op bijeenkomsten van vakgenoten uit de hele wereld zoals het 70-jarige jubileumcongres van Harry's DAH in 2021 in Baden Baden.

“Daar is hij op zijn plaats. Dat is een groep geneeskundigen uit de hele wereld, die daar bij elkaar komen en praten over iets waar je normaal alleen maar over fluistert”, zegt Ten Oever. “Als je vertelt over resultaten van alternatieve behandelingen, dan wordt er door vele collega’s niet meer naar je geluisterd en word je niet serieus genomen.”

Ten Oever heeft net als Harry Lamers ervaren, dat het leven van een arts die buiten de gebaande paden durft te stappen, niet over rozen gaat. Hij is een van de drie- tot vierhonderd artsen die lid zijn van de mede door Harry Lamers tot stand gekomen Artsen Vereniging Integrale Geneeskunde (AVIG), belangenbehartiger van universitair geschoolde artsen en tandartsen die een of meer alternatieve geneeswijzen toepassen. Artsen met een opleiding in de vakrichting biofysische geneeskunde, homeopathie, natuurgeneeskunde, acupunctuur en neurale- en regulatietherapie kunnen register lid worden. De AVIG heeft met de zorgverzekeraars een overeenkomst, waardoor deze artsen allemaal geaccrediteerd zijn. Zij volgen nascholingen in acupunctuur, natuurgeneeswijzen, homeopathie én Neuraaltherapie. De patiënten kregen de behandeling tot enige tijd geleden vergoed als ze daar een aanvullende verzekering voor hadden, maar de laatste jaren worden de vergoedingen steeds meer beperkt.

Het grote streven van Harry Lamers is, dat studenten meteen al vanaf het begin van hun artsenopleiding vertrouwd worden gemaakt met alternatieve geneeswijzen. Niks geen cursusje achteraf, maar vanaf het begin opnemen in de reguliere lesstof, zodat opgeleide artsen meteen allround zijn.

Ten Oever is het wat dat betreft hartgrondig met hem eens, al geeft hij wel meteen aan, dat dat een moeilijk zaak wordt omdat de hedendaagse artsenopleiding sowieso al niet meer te vergelijken is met die van zijn tijd en de tijd dat Harry op de universiteit zat. *“Je krijgt als beginnend student heel veel basiskennis. Als eerste de preklinische fase met basisvakken anatomie, chemie, natuurkunde en fysiologie, daarna de klinische fase met medische vakken gebaseerd op de eerdere basisvakken en daarna de ziekteleer tot het doctoraalexamen en ga je in de praktijk coschappen lopen. Je hebt natuurlijk nog het verschil in instelling van de studenten. Je hebt mensen die vlug denken en die out of the box kunnen denken. En er zijn mensen die houden zich alleen vast aan alles wat ze geleerd hebben. Kennis, communicatie en empathie is een groot goed in ons artsenvak. Dit vak is niet alleen geneeskunde het is ook geneeskunst. Als je de kunde tot kunst weet te*

verheffen dan heb je iets meer dan anderen. En Harry die doet gewoon aan geneeskunst. Bij de kennis die hij had, heeft hij nog iets extra's ontwikkeld."

Of veel huisartsen in opleiding de stap van geneeskunde naar geneeskunst zullen maken, waagt ten Oever wel te betwijfelen: "Tegenwoordig krijgen de studenten niet eens alle vakken meer. Je kunt uitgeloot worden voor bepaalde vakken. Bijvoorbeeld dat je geen KNO-stage meer hoeft te lopen. Het is nu een vijfjarige opleiding, vroeger was dat zeven jaar. Dan krijg je dokters die niet alle stages gelopen hebben. Dat is jammer. Het huisartsenvak wordt op deze wijze uitgehold."

Al met al blijft Gerrit ten Oever van mening dat het aan de arts zelf ligt, of hij zijn blikveld wil verruimen of niet: "De reguliere geneeskunde moet je terdege blijven beoefenen, maar je kunt de alternatieve therapieën er gewoon bij doen. Dat geeft zo'n verbreding van de kijk op de mens. Die alternatieve geneeskunde, de homeopathie van Hahneman en Harry's Neuraaltherapie, die hebben een waardevolle bijdrage geleverd aan het fenomeen Mens. Waarom moet de fysiologie alleen verklaard worden uit de academische fysiologie? Er zijn nog meer aspecten die een rol spelen. Van een heleboel fenomenen maken we dagelijks gebruik, zonder dat we ons realiseren waar we eigenlijk mee bezig zijn. Als er een E.E.G of een E.C.G. gemaakt wordt bijvoorbeeld, dat heeft met het elektromagnetisch energieveld rondom het lichaam te maken. Als dat verstoord is, dan meten we dit met bepaalde elektroden. Je verliest dan energie, bv uit een litteken. Harry behandelt onder andere littekens met Neuraaltherapie, dan sluit het litteken zich, en is er geen energieverlies meer."

Na de beschouwing van Gerrit ten Oever waarin die hamert op het zorgen voor evidence based onderzoeksresultaten, aan Harry Lamers de vraag hoe dat zit met de uitvoering van een dubbelblind vergelijkend onderzoek met Neuraaltherapie. Is dat nou zo moeilijk om zo'n onderzoek op te zetten?

Harry vindt van wel: "Om zo'n onderzoek te kunnen doen wordt verondersteld dat je twee groepen mensen met dezelfde aandoening vergelijkt. Maar dat kan bij Neuraaltherapie dikwijls nou net niet. Neuraaltherapie richt zich op een enkel individu en zoekt heel specifiek naar oorzaken in de levensgeschiedenis van die ene patiënt. Je moet vragen en blijven vragen naar gebeurtenissen in het verleden, naar operaties, naar doorgemaakte ziektes, naar littekens al lijken ze nog zo onbeduidend en klein. Zo zijn er geen twee personen gelijk, laat staan twee grote groepen personen waarbij je de werking van procaïne en een placebo met elkaar zou kunnen vergelijken."

Zo blijft er volgens Harry Lamers als bewijsvoering voor de Neuraaltherapie niets anders over dan het aantonen van de werking door het beschrijven van individuele gevallen in grote aantallen, maar los van elkaar. En dat moet volgens zijn diepste overtuiging ook gepaard gaan met spiritueel en christelijk geloof.

De gebroeders, Theo, Harry en Karel Lamers (2020).

Harry Lamers en collega dokter Gerrit Ten Oever met elkaar in gesprek tijdens een van hun gezamenlijke lezingen als huisarts en integraal arts voor Roermonds publiek in de stampvolle Roermondse Donderie in 2011 met als thema 'goed ouder worden'.

Hoofdstuk 8

Dr. Roel van Wijk legt uit hoe Harry Lamers voor-
man werd binnen de Neuraaltherapie.

Dr. Roel van Wijk is moleculair celbioloog en was als hoogleraar verbonden aan de Universiteit Utrecht. Met hem werkte Harry Lamers al in de jaren '80 samen in een toen zelfs nog door de overheid financieel gesteunde Onderzoeksgroep voor Geïntegreerde Geneeskunde. In een uitgave uit 2018 van het Nederlandse Tijdschrift voor Integrale Geneeskunde blikt Roel van Wijk voor vakgenoten terug en legt hij uit hoe Harry Lamers de grote initiator werd van de Neuraaltherapie in Nederland inclusief zijn op de Bijbel geïnspireerde "kleurrijke zoektocht naar een wetenschappelijke achtergrond van het leven".

Het artikel van Van Wijk was bestemd voor vakgenoten en bevat daarom nogal wat vakjargon. Om zijn betoog geen geweld aan te doen nemen we hier deze oorspronkelijke deels vaktechnische tekst voor het grootste gedeelte ongewijzigd over:

"Lamers en de oprichting van de Nederlandse vereniging.

Harry Lamers bekwaamde zich (na zijn persoonlijke ontmoeting met Ferdinand Huneke) in de Neuraaltherapie bij de Düsseldorfse arts en chirurg Joachim Varro. Hij sloot zich aan bij de DAH (Deutsche Medizinische Arbeitsgemeinschaft für Herd-, Regulations- und Matrixforschung) en IGNH (Internationale Gesellschaft für Neuraltherapie nach Huneke) en paste deze therapie gefascineerd toe in zijn eigen praktijk.

Een groeiend aantal Nederlandse artsen had belangstelling voor de Neuraaltherapie ontwikkeld. Harry Lamers initieerde de oprichting, in 1968, van de Vereniging voor Artsen voor Neuraaltherapie, die vanaf 1991 NVNR heet (Nederlandse Artsen Vereniging voor Neuraaltherapie en Regulatietherapie).

Wetenschappelijk interesse.

Binnen de DAH vond niet alleen een uitwisseling van klinische ervaringen plaats, maar werd ook gespeculeerd over het mogelijke werkingsmechanisme van de Neuraaltherapie. Harry nam daar actief aan deel en werd in

eerste instantie sterk beïnvloed door het Weense team van artsen en onderzoekers onder leiding van Pischinger (1953). Dit team hield zich bezig met allerlei aspecten van het 'Grundsystem'. Het is de trias van het stroomsysteem (bloedcapillairen en lymfevaten), de moleculaire zeef van de extracellulaire matrix (met daarin de uiteinden van het vegetatieve zenuwstelsel) en de daaraan vastgehechte (orgaan)cellen. Zij beschouwden dit biologische systeem als de basis van de 'Ganzheitsmedizin'. De vele vormen van biologische geneeskunde zouden op dit systeem op de een of andere manier aangrijpen en hun bijdrage aan het herstel van de gezondheid leveren. Met name het werk van twee leden van het team, Dr. Bergsmann en Dr. Perger, had op zijn denken een grote invloed. De longarts Bergsmann ontdekte in 1965 dat er bij eenzijdige longprocessen een verschil bestaat tussen rechts en links in het aantal leukocyten bij een vingerprik of bij een veneuze bloedafname uit de arm. Stoorvelden en haarden treden meestal aan één kant op en kunnen zo leiden tot een humorale asymmetrie. Er kwamen experimentele aanwijzingen dat ook Neuraaltherapie kon leiden naar een herstel tot symmetrie. De leerboeken over regulatietherapie van Bergsmann en Perger verschenen. Het was een tijd van hoop op een nieuwe geneeskunde, die in de komende tijd in Europa aan de universiteiten gedoceerd en in een nieuwe integrale geneeskundige praktijk toegepast zou kunnen worden.

Harry Lamers' bijdrage aan de Nederlandse ontwikkelingen.

In Nederland werd het onderzoek van het 'Grund'-regulatiesysteem ook uitgevoerd, maar meer vanuit het denkraam van het biologisch systeemdenken. Het vond plaats aan de universitaire onderzoeksgroep onder leiding van Van Wijk (deze auteur) en Linnemans bij de faculteit biologie van de universiteit Utrecht. De systeembenadering wordt teruggevonden in de naam van dit Nederlandse onderzoek: 'Basis-Bio-Regulatie-Systeem'. Het beoogt, net als in Duitsland, de basis voor de integratie van de biologische geneeswijzen te scheppen. De Utrechtse onderzoeksgroep functioneerde vanaf 1984 als (kennis)Transferpunt en Research Unit voor Geïntegreerde geneeskunde (financieel gesteund door het ministerie van VWS). Als deskundige vanuit de praktijk en met grote kennis van het Grundsystem nam Harry Lamers hieraan deel. Hij voorzag daartoe ook het in 1984 opgerichte Nederlandse Tijdschrift voor Integrale Geneeskunde van informatieve artikelen over de Neuraaltherapie. Zo droeg hij bij aan de kennisdeling en daarmee aan de integratie van de complementaire geneeswijzen. In 1988 verscheen ook zijn boek Neuraaltherapie en het Basisbioregulatiesysteem in de serie Integrale Gezondheidszorg. Deze serie onder hoofdredactie van G.J. van Lamoen, bracht de Neuraaltherapie ook dichterbij de zorgconsu-

ment. De goed leesbare informatie droeg bij aan het proces waarin consumenten en de aanbieders van zorg beter op elkaar worden aangesloten. De integratie die door het Transferpunt en het 'alternatieve werkveld' werd beoogd, leidde in 1990 tot de vestiging van het Centrum voor Geïntegreerde Geneeskunde (CGG) in Winterswijk. Daarin werd een aantal jaren ervaring opgedaan met integrale gezondheidszorg in combinatie met wetenschappelijk onderzoek. Harry heeft ook in dit centrum een belangrijke rol gespeeld. Het centrum was een waardevolle testcase voor hoe het publiek, de reguliere zorgverwijzers, de alternatief werkende artsen en de wetenschappers hun contacten opbouwden.

Cytochroom a/a₃ in de Neuraaltherapie.

De geschiedenis van het onderzoek van cytochroom a/a₃ had grote invloed op het denken van Harry Lamers over Neuraaltherapie. Deze geschiedenis begon al met het beroemde onderzoek van Otto Warburg naar de rol van zuurstof bij de ontwikkeling van kanker, maar werd voor Harry actueel door het werk van Paul Gerhard Seeger, een van de naaste medewerkers van Warburg. Seeger werkte bijna zestig jaar in het kankeronderzoek en deed daarin ook grote ontdekkingen. Zo ontdekte hij in 1938 dat kanker het gevolg was van de inactivering van een belangrijk enzym van de ademhalingsketen, cytochroom-oxidase of, meer specifiek, het cytochroom a/a₃. Zelfs in aanwezigheid van zuurstof kon de inactivatie van cytochroom a/a₃ door chemische stoffen uit de omgeving of gifstoffen als cyanide het binden van zuurstof aan de ijzer atomen in cytochroom a/a₃ tegengaan en zo de elektronentransportketen onderbreken en tot een (potentiële kanker) cel met een primitieve energievoorziening leiden. De belangwekkende rol van cytochroom a/a₃ in het functioneren van cellen en het optreden van disfuncties was voor Harry Lamers de basis om het effect van de Neuraaltherapeutische behandeling met procaine primair op dit enzym terug te voeren. Vanaf dat moment ging de ionisatie van de membraan en zijn ladingspotentialaal een belangrijke rol in de gestoorde regulatie van de intracellulaire mitochondriale ademhaling spelen. De Neuraaltherapie (als procainebehandeling) associeerde hij met een specifieke ionisatie-energie (van 13.6eV) en beschouwde dit als wezenlijk principe voor genezing. Lamers ging actief mee in de beweging om de biochemie te verbinden met een biofysica denkmodel dat steeds verder ontwikkeld werd door Fritz-Albert Popp. Popp droeg veel bij aan de wetenschappelijke onderbouwing van de Neuraaltherapie bij de DAH door zijn veelvuldig optreden bij de Medizijnische Woche-bijeenkomsten in Baden-Baden. De nadruk die Popp legde op een rol van het biofotonenveld en begrippen als coherentie leidde tot

discussies over de moleculaire resonantie als koppeling tussen cellulaire processen zoals tussen ademhaling en het functioneren van het DNA.

Kwantumfysica.

Lamers trachtte deze nieuwe biofysische inzichten niet alleen in een steeds meer kwantumfysisch model van leven (inclusief de eenheid van lichaam, geest en ziel) te begrijpen, maar ook dit toe te passen op de (regulatie)geneeskunde. Onder de regulatietherapieën worden alle klassieke methoden van de natuurgeneeskunde verstaan die beogen het lichaam weer te ordenen, de ritmiek te herstellen met behulp van vasten, het gebruik van traditionele planten (fytotherapie) maar ook van acupunctuur en Neuraaltherapie, osteopathie, en het gebruik van magneetvelden en homeopathie. Deze alomvattende gedachte vormde de basis van het boek *Das Phänomen Leben* dat Harry Lamers en Lothar Göring (en Paul Gerhard Seeger, die reeds in 1991 was overleden nadat zijn inbreng al in het manuscript was opgenomen) in 1992 publiceren. Lamers verwoordde de nieuwe inzichten ook in zijn artikel (in 1991) *Energetische quantenphysikalische Wirkung der Neuraltherapie auf der Grundlage der ganzheitlichen Theorie des Seins*. In 1992 presenteerde Lamers het boek *Das Phänomen Leben*. Op het *Integrale Geneeskunde-congres* in Brussel dat mede door DAH werd georganiseerd.

Filosofisch-levensbeschouwelijke ontwikkelingen.

Voor het overgrote deel van de artsen (en ook wetenschappers) werden de kwantumfysische ideeën echter te speculatief. Dat nam nog toe met een artikel van Dr. Birgit Reinhardt in het tijdschrift *Erfahrungsheilkunde* (2000) waarin zij aandacht besteedde aan de mysterieuze, op intuïties en ingevingen gebaseerde achtergrond van de kwantumfysische kennis in *Das Phänomen Leben*. Die kennis heeft een geschiedenis die begint met de vroege Kruistochten als Bernard von Clairvaux en acht ridders in het Heilige Land, door een visioen, daar sarcofagen met lederen rollen ontdekken en de nieuw opgerichte Orde van de Tempeliers deze in 1119 naar Frankrijk transporteert. Door een ingeving kreeg in 1946 de Franse wetenschapper Roger Lhamoy informatie over de plek waar de documenten van de Tempeliers zich bevonden, maar hij kon die documenten toen niet openen omdat de vindplaats door de geheime dienst werd afgesloten. Deze informatie kreeg Göring van een (niet genoemd) persoon die hem ook een deel van de documenten overhandigde met de opdracht om deze kennis te toetsen en te openbaren. Het was kennis over de opbouw van het universum, het 'Alpha-Omega project'. Göring publiceerde samen met Lamers hoe het univer-

sum was opgebouwd uit kubusvormige eenheden waarin zich tachyonen bevinden en waaruit alle andere deeltjes en energieën zijn ontstaan, inclusief de ionisatie-energie, die het leven mogelijk maakt.

Terug (of vooruit) naar de essentie.

Deze ontwikkeling leidde tot een persoonlijke crisis en tot diepgaande heroverwegingen. Lamers geeft zelf aan dat met name het Bijbelonderzoek hem toont dat veel over het ontstaan van het universum niet klopt. De eigenlijke bron van leven is gelegen in het bewustzijn, in de liefde, in Christus. Aan het deel van het boek *Das Phänomen Leben* dat gewijd is aan het netwerksysteem waarmee de regulatiegeneeskunde in de mens ingrijpt en weer verbonden wordt met de gehele kosmos voegde hij de verbinding toe met de Schepper. Dat heeft Lamers geleid tot een nieuw informatie- en bewustzijnsmodel waarin hij wordt gesteund door verscheidene buitenlandse vakbroeders. Het is een nieuwe ontwikkeling, die wordt aangeduid als *Energie-Informatiegeneeskunde*. De wetenschapsgroep heeft zich verbonden aan het instituut voor traditionele en niet-traditionele geneeskunde van de Oekraïense universiteit van Dnjepropetrovsk (Dnipro), waarin Harry Lamers een professorale leeropdracht invult op dit gebied. De Neuraaltherapie zelf vult hij in op de manier die meer past bij zijn persoonlijke ontwikkelingsweg als praktiserend arts van de algemene geneeskunde. Hij wil tegelijkertijd de oude huisarts en de moderne integrale arts zijn, in theorie en praktijk.”

Dr. Roel van Wijk

Professor Dr. Roel van Wijk, opgeleid als bioloog met als specialisatie biofysische chemie. Hij was universitair hoofddocent moleculaire celbiologie aan de faculteit biologie van de universiteit Utrecht. In 1980 leerden wij elkaar kennen via professor Fritz Popp uit Neuss-Hombroich D. (Biofotonenonderzoeker). Dit biofysische thema was tevens een nieuw thema geworden in mijn eigen thema van de Neuraaltherapie en BBRs. Grote vriendschap en samenwerking tot op heden. Bovengenoemde thema's verbinden nationaal (TIG, AVIG, AIM) en internationaal (DAH-Matrix) en Meluna-Research (waarvan Roel van Wijk wetenschappelijk directeur is). Foto bij Harry thuis uit 2014.

V.l.n.r. Harry Lamers, professor Dr. Fritz Popp in zijn eigen biofotonen-onderzoekscentrum in Neuss-Hombroich en Federico Goyaerts, wetenschapper en auteur. Foto uit 2008.

Hoofdstuk 9

Lothar Göring en het boek 'Das Phänomen Leben'.

Harry Lamers heeft in zijn lange carrière als kopstuk van de Neuraaltherapie met heel wat vogels van divers pluimage van doen gehad. Een heel bijzondere paradijsvogel onder zijn kennissen is zojuist op het einde van het vorige hoofdstuk ter sprake gekomen. Een bijzondere man. Veel bijzonderder heeft God geen schepselen onder de zon gehad. Lothar Wolfgang Göring is de naam. Zijn fantastische levensgeschiedenis komt uit zijn eigen mond, en wordt achteraf enigszins genuanceerd door zijn vriend Harry Lamers. Het verhaal in een notendop:

Lothar Göring wordt geboren op 5 augustus 1932 in Gotha in de Duitse deelstaat Thüringen, later deel van de DDR. In de jaren '50 houdt hij zich volgens het DDR-regime bezig met foute politieke activiteiten waarvoor hij in de gevangenis belandt. Als Göring zijn kans schoon ziet, vlucht hij naar het westen.

Hij gaat werken als natuurgeneeskundige en als Ganzheitsoncoloog in Haan bij Wuppertal. Hier leert Harry Lamers in de beginjaren '70 Lothar Göring kennen, via hun gemeenschappelijke kennis de Roermondse heilpraktiker Peter Paul Janssen.

Harry Lamers over zijn ontmoeting met Lothar Göring: *"Ik bezocht hem met Janssen in zijn praktijk in Haan. Daarna bezocht ik hem alleen nog maar in mijn eentje vaak met mijn auto heen en weer rijdend, in de periode dat ik ook nog gewoon huisarts in de groepspraktijk was, 's avonds en 's nachts en in de vrijgemaakte weekeinden."*

Lothar Göring woont op veel verschillende plekken op de wereld, onder andere vier jaar lang in Roermond. Hier regelt Harry Lamers voor Göring en zijn familie en voor diens onderzoekswerk Vesta Forschung, van '90 tot '94 een appartement in de Pelserstraat in het centrum van de stad. Harry Lamers is al sinds 1980 medeonderzoeker binnen deze Vesta Forschung. In het appartement van Göring en in de praktijk van Harry houden de twee zich bezig met experimenten en onderzoek, niet alleen naar de verder uitgerijpte werking van Neuraaltherapie, maar ook naar de verbinding van de

Neuraaltherapie met andere reguliere- en complementaire geneeswijzen. Harry Lamers: *“Dat deden Göring en ik steeds in combinatie met de Neuraaltherapie zoals ik die doe en leer en wel in die volgorde! Eerst doen en dan daaruit leren.”* En ze schrijven er uiteindelijk in 1992 samen een boek over, getiteld ‘Das Phänomen Leben’. Harry Lamers benadrukt, dat Lothar Göring daar een heel eigen extra inbreng in had.

“Het bijzondere aan Göring was, dat hij met een uniek project in de wereld begonnen was, namelijk zuurstof-ionisatietherapie met behulp van zelf ontwikkelde apparatuur volgens zijn eigen Vesta-toepassingsleer.”

Lothar Göring is geen professor, ook niet afgestudeerd als arts. Harry Lamers legt uit, waarom hij dan toch met Göring samenwerkt: *“Göring was heilpraktiker en daarnaast elektro ingenieur en instrumentmaker. Ook was hij ‘privé-onderzoeker’ en natuurgeneeskundig- autodidactisch leraar in de oncologie. Het deed mij goed, dat hij altijd een LutherBijbel bij de hand had en dat hij zelf Bijbelteksten bestudeerde. We gingen er ook geregeld samen over in gesprek.”*

In de buurt van Haan tussen Wuppertal en Düsseldorf heeft Lothar Göring een praktijk voor natuurgeneeskunde, voordat hij in Roermond neerstrijkt. Omdat Göring’s zuurstof-ionisatietherapie omstreden genoemd wordt, moet hij in 1987 zijn praktijk op last van de ‘Ärzttekammer’ sluiten.

Harry Lamers zorgt er dus voor dat Lothar Göring in Roermond komt wonen. De stad is in 1990 voor Göring en zijn gezin een oase van rust, vergeleken bij het leven dat hij leefde vóór die tijd. Het is twintig tumultueuze jaren nadat Göring naar eigen zeggen onderdeel is geweest van gebeurtenissen, die zomaar afkomstig lijken uit een heuse sciencefiction film.

Het was in de zomer van 1967 toen Göring op vakantie was in Cannes aan de Cote d’Azur en hij een ingeving kreeg om naar een bepaalde plek in het nabijgelegen Nice te gaan. En geloof het of niet, dit is het verhaal zoals Lothar Göring het over zichzelf opschreef (altijd in de derde persoon alsof het over iemand anders gaat. Maar ‘hij’ is dus L. W. Göring zelf). We vallen er middenin:

“Alleen werd hij in de richting van een café aan het strand getrokken, waar hem een oudere man opviel met witte haren, gekleed in een lange jas, die naar de zee stond te kijken. Hij móest en zou deze man van dichtbij bekijken voordat hij weer terug zou gaan naar Cannes. Hij sloeg achterover van verbazing, toen de man hem met zijn volledige naam aansprak en zei dat hij al op hem had staan wachten. L.W. Göring ontving van de man een adres

en een datum, waarop hij in Frankrijk een aantal documenten en modellen in ontvangst moest gaan nemen, die hij zou moeten onderzoeken en die hij samen met anderen later op een passend tijdstip zou moeten publiceren. Hij kreeg verder te horen dat het ging om geschriften uit de Ark van het Verbond, die de Tempeliers vertaald hadden, nadat ze die in 1119 na Christus uit Jeruzalem naar buiten gebracht hadden. Tientallen jaren later hadden de Tempeliers de uit 19 sarcofagen, 30 kisten, en verder sculpturen en miniatuurmodellen bestaande schat verborgen in een grot in de Tempelburcht bij Gisor in Frankrijk. Tijdens opgravingen door de wetenschapper Roger Lhamoy werd de grot in 1946 ontdekt. Maar de Franse geheime politie nam alle vondsten in beslag, nog voordat Lhamoy ook maar één kist had kunnen openen. Tegenwoordig, zo kreeg L.W. Göring te horen, bevindt zich ook een deel van deze schatten in het Vaticaan.

'Het zal niet gemakkelijk worden om zomaar met een vrachtauto vol kisten de grens van Frankrijk naar Duitsland over te komen', zo opperde L.W. Göring. Maar de man stelde hem gerust, en zei dat overal voor gezorgd zou worden. Daarop liet hij hem alleen.

Er volgden terug in Duitsland dagen en weken, dat er aanvankelijk lacherig en vervolgens meer en meer geïnteresseerd over de ontmoeting gedaan werd, tot de dag van de afspraak aanbrak. In zijn eentje begaf hij zich in zijn vrachtauto van Duitsland naar Frankrijk, nam de beloofde kisten in ontvangst en kwam zonder gecontroleerd te worden weer terug de grens over naar Duitsland. Het duurde maanden, voordat hij zich enigszins een overzicht over de documenten kon verschaffen. En hij moest vaststellen: Als dit allemaal waar zou zijn, dan zou hij zijn totale wereldbeeld moeten herzien!

Bovendien zat er voor hem nu niets anders op dan dat hij zich met de vakgebieden fysica, kwantumfysica, kosmologie, theologie, biologie en geneeskunde vertrouwd ging maken, en dat hij zich zo nu en dan op de hoogte ging stellen van de meest recente stand van de wetenschap, zoals hij deze vanuit de ruimtevaartgeneeskunde in DDR-Rusland had leren kennen.

Dit verslond weer een paar jaren, waarin hij op wonderbare wijze de financiële middelen verkreeg en op bepaalde momenten belangrijke personen naar hem toekwamen. In die tijd bouwde hij over de hele wereld een kring op van mensen die met hem samenwerkten aan het wetenschappelijke en experimentele onderzoek van de denkmodellen uit de documenten. Vooral met wetenschappers uit de Sovjetunie stond hij voortdurend in contact. Iedereen die bij het onderzoek betrokken was, was ervan overtuigd, dat de verklaringen in de documenten absoluut realistisch waren.

Hierbij moet opgemerkt worden, dat het bij de documenten gaat om uitleg van kennis, die van een 12.600 jaar oude civilisatie afkomstig is, die op haar beurt de kennis verkregen heeft op een manier, die nog onbekend is voor de mensen van onze tijd. Omdat deze documenten voor het boek 'Das Phänomen Leben' niet relevant zijn, zullen we hier nu niet nader op dit detail ingaan. Er moet alleen wel gezegd worden, dat de civilisatie, die 12.600 jaar geleden bestond en die als laatste kennis ontvangen heeft van onze oer-schepper, de civilisatie was, waarvan we de leden vandaag de dag beschouwen als de bewoners van Atlantis."

Tot zover Lothar Göring over zichzelf aan het woord. Over deze zaken schreef Göring later nog zelf vlak voor zijn dood het boek 'Apokalypse Seele, Das A-Omega Projekt, Enthüllung einer Wahrheit'.

Hij is op 9 oktober 1998 gestorven, dus we kunnen hem er niets meer over vragen. Maar wat Lothar Wolfgang Göring hier beweert, is dus niets meer of minder, dan dat hij op een geheimzinnige manier de beschikking heeft gekregen over door de Tempeliers gemaakte afschriften van de Heilige Graal, zoals de Bijbelse Ark van het Verbond ook wel genoemd wordt. En die kennis brengt hij mee naar Harry Lamers in Roermond, als hij in de beginjaren '90 samen met Harry en de Berlijnse oncoloog professor P.G. Seeger het boek 'Das Phänomen Leben' schrijft.

Harry Lamers is de eindredacteur en beschouwt zich als de eerste schrijver van het boek. Maar dat rept van geheime boodschappen van 12.600 jaar geleden en andere spannende zaken, die toch niet zomaar uit de pen van Harry gevloeid kunnen zijn.

Lamers en Göring werken een aantal jaren samen aan onderzoek naar de werking van Neuraaltherapie. Omdat het boek 'Das Phänomen Leben' in het Duits moet verschijnen, laat Harry zijn vriend Lothar Göring als 'native' Duitser vrij bij het verwoorden van hun onderzoeksbevindingen. Die neemt met zijn achtergrond de kans te baat en tekent al op bladzijde 2 het volgende op: *"Dit geschrift bevat de oplossing van alle raadsels, die het fenomeen 'leven' betreffen. Het geeft antwoorden op alle vragen, of we ons die nu al gesteld hebben of nog niet."* Dat is taal hoog van de toren en niet echt afkomstig uit de koker van Harry Lamers. Dat geldt dan weer wel voor de tekst een paar zinnen verderop, waarin het boek de ontoereikendheid van de huidige geneeskunde aan de kaak stelt. *"In de huidige medische wetenschap wordt het biologische systeem 'mens' niet als een één geheel vormend TOTAAL onderzocht. Dit is op een logische manier zo gegroeid, omdat de mens zijn*

onderzoek in de macro-omgeving begonnen is, om achter de geheimen te komen, van datgene wat het 'leven' voortbrengt.

Maar de academische wetenschap miskende de ziel en de psyche evenals de mentale en de spirituele mens. Zij keek uitsluitend naar het fysieke lichaam bio-chemisch en op moleculaire basis vanuit afzonderlijke gebieden. Zij probeerde 'ganzheitliche' samenhang te herkennen en te begrijpen, en daardoor ontwikkelde zich een medisch denken, dat alleen maar fragmentarisch kan zijn. De veelheid aan systemen, waaruit het biologische systeem 'mens' bestaat, leidde automatisch tot het specialistendom, het Janusgezicht van de gevestigde universitaire medische wereld. De daaruit voortvloeiende in deelgebieden opgesplitste klassiek-mechanische visie, die tot uitdrukking komt in het feit dat men zich uitsluitend bezighoudt met de organen en de vloeistofcirculatie, maar de gebieden geest-ziel-psyche buiten beschouwing laat, verhindert uiteindelijk het ontdekken van een 'Totale-Mens-Concept', op grond waarvan de mens als 'TOTAAL' gezien en behandeld kan worden."

Een typisch oorspronkelijk Duitse lange zin om uit te leggen dat de huidige structuur van de medische wereld met los van elkaar werkende specialisten voorkomt dat er één dokter is die de regie heeft met een alomvattende kijk op de patiënt. Als alleen de afzonderlijke lichamelijke 'onderdelen' van de patiënt aan bod komen, met voor elk orgaan of lichaamsdeel een aparte specialist, zonder dat er rekening gehouden wordt met de ongreepbare menselijk psychische zaken of niet zomaar te bevatten natuurlijke fenomenen, die ook invloed hebben op de gezondheid, dan kan er geen sprake zijn van 'ganzheitliche Medizin', zoals de auteurs het noemen, oftewel een op de totale mens gerichte geneeskunde.

Vanuit deze constatering gaat Lamers (op afstand vanuit Berlijn ondersteund door oncoloog Paul Gerhard Seeger) samen met Göring aan de slag met de beschrijving van 'het fenomeen Leven'. Het boek verschijnt medio 1992. Dan is er een internationaal congres in Brussel van de DAH en andere Duitse en Nederlandse regulatieve geneeskundige groepen, dat door dokter Lamers en zijn Belgische collega Mark Bottu georganiseerd wordt en dat vakgenoten uit de hele wereld trekt.

Op het moment dat hij daar het boek presenteert, bekruipt Harry Lamers al het gevoel, dat hij nog iets moet nuanceren. Voor Harry is al voor 1992 de belangrijke periode begonnen, dat hij tot hoger inzicht komt en persoonlijk het geloof in Christus Jezus aanvaard heeft. Met Harry's eigen woorden: "Aan het begin van het leven was er de Schepper en zijn geliefde Zoon en die

kijkt nog steeds over onze schouder mee.” En in zijn onvervalst Roermonds: “Dae doaboave, Dae zorg euveral veur.” (Die daarboven, die zorgt voor alles).

Harry's christelijke geloofsovertuiging heeft in hem iets bewerkstellend, waardoor hij het nodig vindt een statement te maken. *“Ik wilde alsnog onderscheid maken tussen het openbaringsboek van Johannes op het eind van de Bijbel enerzijds, waarop Lothar Göring vooral de nadruk legt en anderzijds de Paulusbrieven en de verwachting hierin, dat de Here Christus Jezus terugkomt (1 Thessalonicenzen 4 vers 15-18, 1 Korintiërs, hoofdstuk 15), zeven jaar voor de tijd zoals genoemd in het openbaringsboek van Johannes.”*

Dat leidt ertoe, dat hij aankondigt aan het boek 'Das Phänomen Leben' een bladzijde toe te voegen, waarin hij afstand neemt van een deel van de inhoud. Hij heeft Lothar Göring min of meer de vrije hand gegeven, en die heeft zich niet onbetuigd gelaten. Göring beschrijft het Alfa-omega project, over het ontstaan van de wezens en de zielen tot en met het ontstaan van alle biologische systemen, zoals hij dit interpreteert vanuit zijn Tempeliersdocumenten en Openbaring 21 uit de Bijbel.

Het grote verschil is, dat Göring het heeft over reïncarnatie na de dood, en dat Harry Lamers het heeft over geloof in een uiteindelijke "opstanding in Christus van de hele schepping en alle mensen na het openbaringsmoment (Openbaring 21 en 22).” En hoe weet hij dat dan zo precies? Harry: *“ik kan het zelf ook niet allemaal zomaar begrijpen en uitleggen. Het is gewoon een kwestie van geloof wat ik van God gekregen heb.”*

In de tweede druk van het boek 'Das Phänomen Leben' voegt Harry Lamers nu de bladzijde toe met de volgende tekst, zoals hij die als apart inlegvel ook al bij de introductie van het boek in 1992 in Brussel had toegevoegd:

“Verklaring van de schrijver Harry Lamers bij de uitgave van de tweede druk van het boek 'Het fenomeen LEVEN'.

In het huidige boek 'Het fenomeen leven - basis van de regulatiegeneeskunde' was het mijn bedoeling om het werkingsmechanisme van Neuraaltherapie en andere regulerende therapieën wetenschappelijk te verklaren vanuit een biofysisch oogpunt.

Daarmee wordt het werk voortgezet aan de oude regulatiepathologie en -therapie, dat eindigde met de professoren Ferdinand Hoff, Hans Eppinger, Alfred Pischinger als medisch leervak (Weense School/ Prof. Hartmut Heine).

Ik introduceerde dit boek op het eerste Eurocongres voor Integrale Geneeskunde, dat van 9 tot 13 september 1992 in Brussel plaatsvond en dat werd georganiseerd door de DAH (Duitse organisatie voor haard- en Regulatie-onderzoek). Enige tijd daarvoor had ik persoonlijk het geloof in Jezus Christus gevonden. De concordante Bijbelvertaling maakte me zelfs bewust dat het geloof van Jezus Christus mijn geloof geworden was! Vanaf vandaag wil ik iets belangrijks zeggen over het boek in verband met mijn christelijk geloof.

Sommige dingen, vooral in de eerste helft van het boek, zijn Bijbels niet houdbaar. 'De bron van geheimen rond het A-Omega-project' werd met mijn toestemming opgenomen door mijn co-auteur Lothar Göring. Zo ook de speculaties en hypothesen over het ontstaan van het heelal. En hetzelfde geldt voor reïncarnatie als menselijk denkmodel. Maar dit is niet in overeenstemming met het Woord van God. De echte bron van leven is God in Jezus Christus.

NL-Roermond

16-06-97

dr. med. Harry Lamers"

Voor wie het nu al te religieus, zweverig of niet te vatten wordt, is het hier misschien einde verhaal. De rest mag mee naar het vervolg van deze geschiedenis en biografie, zeg van huisarts 'Harry Lamers level 1.0' naar de Neuraaltherapie volgens 'HARRY LAMERS LEVEL 2.0'.

Het zijn stellingnames van Göring in het begin van het boek 'Das Phänomen Leben' over het ontstaan van het heelal en de gewisheid waar het volgens hem met de mensheid in de toekomst naartoe gaat tot en met geloof in reïncarnatie, waarmee Harry Lamers zich niet meer kan verenigen en hij laat dat op zijn eigen manier weten ook. Dat wil zeggen hij neemt zeker geen afstand van de overige inhoud van het boek, namelijk voorzover het de resultaten betreft van de onderzoeken, die Göring en hij gedurende een aantal jaren samen gedaan hebben. Dat zijn feitelijke onderzoeksresultaten, die niets van doen hebben met geloofsovertuigingen of boodschappen uit een ver verleden. Göring en Lamers bestuderen samen de basis van de neurologische nieuwe regulatiegeneeskunde en proberen aan de hand van theorie en praktijk aan te tonen, hoe belangrijk Neuraaltherapie is, als juist deze geneesmethode bij chronische met pijn gepaard gaande ziekten wordt toegepast.

Als de Neuraaltherapie uitgevoerd wordt, gecombineerd of niet gecombineerd met welke andere vorm van geneeskunde ook, dan kan volgens het tweetal déze regulatiemethode de doorslag geven! Harry Lamers heeft dan eerder in 1988 al in zijn eentje het boek *Neuraaltherapie en het Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS)* geschreven. Met het BBRS bedoelt hij het bij een volwassene 18 liter omvattende circulatiesysteem van aders, slagaders en lymfevaten plus het totale weke bindweefsel, het zogenaamde extracellulaire weefsel. Hij stelt vast, dat via dit omvangrijke systeem van het bindweefsel alle cellen van het lichaam met elkaar in verbinding staan, waardoor in dit systeem invloeden van buitenaf het eerst merkbaar zijn. En hij concludeert: *“Aldus wordt het ook mogelijk het effect te meten en aan te tonen van vrijwel alle reguliere en niet-reguliere geneeswijzen, dus ook van de Neuraaltherapie.”*

Dat meten gebeurt met speciale apparatuur, die over de hele wereld in de praktijk gebruikt wordt. En deze nieuw ontwikkelde regulatieapparatuur gebruikt Harry Lamers al jarenlang in zijn eigen praktijk. Zijn apparatuur is ontwikkeld door de Duitse dokter Rilling en de Oostenrijkse professor Engler (VNS-apparatuur diagnose- en therapie metingen van het Vegetatieve Neuraal Systeem.)

Samen met Göring legt Harry Lamers in ‘Das Phänomen Leben’ uit, dat het in leven houden van de cellen waaruit het lichaam bestaat alles te maken heeft met elektrische energie, met bio-energie-informatieve-systemische processen. Harry Lamers nu: *“En deze E-I-Regulatie wordt technisch steeds beter, analyseerbaar en meetbaar anno 2023.”*

Deze elektrische energie, die natuurwetenschappelijk en ook klinisch wetenschappelijk zowel het klassieke energiebegrip van niet alleen 290 mV maar ook het biofysische energiebegrip van 13,6 elektronvolt omvat, is voor Harry Lamers de werkzame factor van de Neuraaltherapie. Dat juist het in de Neuraaltherapie gebruikte procaine nou net die elektrische lading bezit die stoorvelden in het lichaam kan opheffen, is de kern van de Neuraaltherapie volgens Huneke, waarbij Lamers aanvullend spreekt over procaine en de ladingspotentiala van 290 mV en bovendien van de elektrische H en O ionisatiepotentiala van 13,6 elektronvolt. Harry Lamers legt uit hoe dat stroompje werkt: *“Als bij een zieke patiënt de ladingspotentiala van de huidweerstand en de elektrische potentiala als waarde wordt gemeten, dan valt op de apparatuur af te lezen welke elektrische regulatie plaatsvindt. De meting vindt zowel voor als na de behandeling plaats om het effect te kunnen waarnemen. Bij ziekte is er steeds sprake van een ontregelde*

elektrische potentiaal en vervolgens van "gedepolariseerde" cellen waarbij de opname van voedingsstoffen en lichaamseigen stoffen is gestopt, met als gevolg een ziekte tot en met kanker toe. De werking van procaïne zit 'm juist in de repolarisatie van de membraan rondom de cellen alsook zelfs intracellulair, tot binnen in het DNA, verbonden met alle mitochondriën in de cel, waardoor de voor de instandhouding van de cel noodzakelijke energieën weer binnen kunnen dringen en de ziekmakende energieën naar buiten kunnen afvloeien, waardoor de ontregelde cel weer zijn normale functie kan uitoefenen.'

Om dat te bewerkstelligen hoeft de stof procaïne zelf niet de gestoorde plek te bereiken, maar volstaat het dat de elektrische spanning van 13,6 elektron volt vanaf de plek van inspuiting in de huid of elders in het lichaam in een mum van tijd via het zenuwstelsel de bindweefselomloop bereikt, waarna op de plaats van het stoorveld c.q. de aangedane gedepolariseerde cellen worden 'gerepolariseerd' en ze weer voedingsstoffen kunnen opnemen. Zo simpel als het lijkt, zo weifelachtig is de medische wereld in het begrip voor de procaïne-behandeling. Harry Lamers daarover: *"Ik ben me bewust van de moeilijkheden, die vele artsen wetenschappers en leken in zichzelf ervaren als zij de Neuraaltherapie en de BBRs-denkwijze navorsend trachten te begrijpen. Deze moeilijkheden waren er ook voor de pioniers uit mijn tijd. Doch juichten zij indertijd en ook later deze diepere uitleg toe. De waarde van deze historische terugblik op de Neuraaltherapie en hiermee verbonden ook andere complementaire regulatiemethoden is ook voor de toekomst van het grootste belang en moet daarom telkens weer goed onder woorden gebracht worden. We zijn verheugd als vrije mensen dat wij het wat, hoe en waarom van schepping en schepper in theorie en praktijk vanuit het fenomeen leven aan de hand van het Neuraaltherapeutische leermodel van Huneke/Lamers e.a. kunnen uitleggen om het vervolgens zelf te kunnen toepassen."*

Lamers en Göring stellen een algemene behandeling voor, die voor elke patiënt als basis toepasbaar moet zijn. Ze schrijven het letterlijk zo in hun boek:

"Na veel theoretische overwegingen en toepassingen van de therapie in de praktijk, hebben wij een weg gevonden, waarlangs de inzet van de Neuraaltherapie, ook in de huidige tijd, waarin de therapeut te maken heeft met de reactie-starheid van veel patiënten, een uitwerking laat zien, die zelfs onze meest gewaagde voorspellingen overtroffen heeft."

We ontdekten de energiepunten waarbij het lokale anestheticum PROCAÏNE, of een ander lokaal anestheticum, optimaal ingezet kan worden.

Procaïne werkt, geïnjecteerd in de volgende punten, als een initieel start-mechanisme, en zet het regulatieproces in het volledige biologische systeem van het lichaam van de mens in werking.

Tegelijkertijd werkt het in de hypofyse en epifyse, de besturingscentrale van de hersenen, en beïnvloedt langs deze weg regulerend ook de hemisfeer van de grote hersenen, de zetel van de 'eigenwaarde', die verantwoordelijk is voor het uitbreken van psychosomatische ziekten.

In de door ons ontwikkelde 'Neuraaltherapeutische Energiepunt-Therapie' wordt de patiënt ongeacht het ziektebeeld, als volgt behandeld:

- 1. Een gecombineerde segment- en stoorveldbehandeling met procaïne,*
- 2. Procaïne-injectie van de Waldeyersche keelholte-ring (de amandelen),*
- 3. Procaïne-injectie op het midden van de bovenbuik (Solar Plexus),*
- 4. rechts en links aan de onderbuik (gynaecologische ruimte),*
- 5. Procaïne-injectie subcutaan rechts en links van het stuitbeen."*

Lamers en Göring komen door hun jarenlange gezamenlijk uitgevoerde onderzoeken en experimenten tot hun conclusie dat ze deze belangrijke en wonderbaarlijke behandelmethode hebben gevonden die eigenlijk elke arts zich eigen zou moeten maken. Dat gold toen in 1992 en sindsdien alleen nog maar meer. Want ze is volgens Harry Lamers in de huidige tijd zodanig praktisch toepasbaar geworden, dat alle artsen ze kunnen verrichten in hun praktijk. Dit is nou net het uitgangspunt en de kwintessens van Harry Lamers level 2.0.

De belangrijke en wonderbaarlijke behandelmethode die Lamers en Göring hebben gevonden en die volgens hen eigenlijk elke arts zich eigen zou moeten maken lijkt zomaar een algemeen recept voor alle kwalen, maar Harry Lamers benadrukt dat deze behandeling "van de zolder tot de kelder en omgekeerd" niet zoiets is als een pilletje voor alles, maar meer een algemeen onderhoud. Geen twee patiënten zijn gelijk, dus voor specifieke persoonlijke problemen is er vervolgens naast bovenstaande algemene behandeling een op de individuele patiënt gerichte behandeling nodig. Deze begint met een uitgebreide zoektocht naar ziekten en kwetsuren uit het verleden. Anamnestic en diagnostisch. En die leidt de behandelaar dan naar specifieke punten op het lichaam die vervolgens met procaïne ingespoten worden om doelgericht te kunnen werken.

Terug naar de jaren '80 van de vorige eeuw: Lamers en Göring kunnen de therapie meteen zelf toepassen. Het gaat vanaf 1990, als Göring en zijn grote gezin in Roermond komen wonen, niet goed met de gezondheid van kettingroker Göring. Lijfarts Lamers moet geregeld opdraven voor een behandeling met procaïne om het waakvlammetje van het leven bij Göring aan de gang te houden. Dat lukt nog ruim acht jaar lang. Lothar Göring sterft op 9 oktober 1998 in Oostenrijk, als hij al enkele jaren niet meer in Roermond woont. Hij heeft in eigen beheer nog een tiental boeken met integraal-geneeskundig gedachtengoed gepubliceerd. Voor Harry Lamers begint dan nog een enorm traject van inmiddels alweer meer dan 20 jaren, waarin hij gestaag doorgaat met het behandelen van patiënten volgens zijn zelf ontwikkelde Neuraaltherapie-methode en vooral met het uitdragen van zijn boodschap.

Door de kennismaking met Göring komt Harry Lamers ook in contact met andere Duitse onderzoekers, die zich met de ontwikkeling van medische meetapparatuur bezighouden. En ook daar zitten bijzondere mensen bij. Zoals dr. Ryke Geerd Hamer, een omstreden internist, de bedenker van de zogenaamde Neue Germanische Medizin. Harry Lamers nu daarover: *"Via Göring ontmoette ik ook dr. med. Ryke Geerd Hamer, de grote Duitse arts, die met zijn Dirk-Hamersyndroom de lichaams- en tevens de ziels-geestelijke-spirituele 'Einbruch im System des Menschen' aantoonbaar maakt in de harten, die men middels een CT-scan van de hersenen (zonder contrastvloeistof) zichtbaar maakt."*

Dat verdient nadere uitleg. Daarom Hamer's geschiedenis in een notendop: Ryke Geerd Hamer had in 1978 zijn zoon Dirk verloren, nadat die op Corsica per ongeluk was doodgeschoten. Een paar maanden later kreeg vader Hamer teelbalkanker. Hij weet dit aan de shock die hij opgelopen had door de gewelddadige dood van zijn zoon. Hamer was ervan overtuigd, dat kanker altijd een ziekte van de ziel is. Een kortsluiting in de hersenen, de computer van ons organisme als gevolg van een shock door een traumatische gebeurtenis, zoals bij hem door de dood van zijn zoon Dirk. In een lezing voor de medische faculteit in Wenen kreeg hij de gelegenheid om het zogenaamde Dirk-Hamersyndroom nader te verklaren. De theorie komt erop neer, dat een traumatische ervaring de veroorzaker moet zijn van een ziekte zoals kanker, waarbij de ziekte aangestuurd wordt vanuit de hersenen.

Harry Lamers werkt in de jaren '80 met Göring en Hamer samen om meer ruchtbaarheid te geven aan het Dirk-Hamersyndroom: *"Deze patiënten hebben meestal naast andere klachten ook ernstige hoofdpijnen en als*

deze patiënten met ook nog eens vele zielsklachten (psychiatrisch, neurologisch) niet meer behandelbaar blijken te zijn, wilden wij (Hamer, Göring, Lamers) verdenking van een hersentumor uitsluiten. Vanaf die tijd heb ik samen met Göring binnen de Vesta-Forschung onze denk- en handelwijze hieromtrent in eigen geschriften vastgelegd. Ook heb ik er tijdens de Medizinische Woche in Baden-Baden namens de IGNH (Internationale Gesellschaft für Neuraltherapie nach Huneke) laat in de jaren '80 over gesproken en gepubliceerd. Het is voor mij persoonlijk indrukwekkend, dat ik ook nu nog in 2023 met respect en eerbied vervuld word, als ik aan deze grote ontdekker (Hamer) terugdenk ook al omdat ik heb meegemaakt hoe hij volkomen ten onrechte weggezet is als kwakzalver. Overigens bereiken mij tegenwoordig virtuele voordrachten van de Duits-Amerikaans/Engelse integraalarts Dietrich Klinghardt, die ik als mijn jongere vakbroeder beschouw, dat hij Hamer ook alsnog zijn ereplaats wil toekennen en hem vooral ook op zijn eigen manier wil navolgen, zoals ik dat ook zal doen."

Voor de Neuraaltherapie die Harry Lamers hanteert, is het meten van het resultaat essentieel. Meten is weten, en dat doet hij dus met speciale apparatuur, waaraan ook Göring meegewerkt heeft. Eerst meten, dan behandelen en dan opnieuw meten.

Harry Lamers: "Op het moment dat Göring naar Roermond kwam, heb ik hem enthousiast gemaakt voor de bio-elektronische regulatie-methode en technische apparatuur van professor Vincent uit Frankrijk. Tevens heb ik hem deelgenoot gemaakt van mijn ontmoetingen met de Duitse dokter Morell die ik destijds bezocht en die mij vertelde over zijn eerste ontdekking van bio-resonantiemetingen en de praktische toepassing daarvan. Hier ontmoette ik vervolgens ook de grote artsen/onderzoekers dr. Bodo Köhler en dr. Ludwig, die vanaf dat moment op hun eigen manier bio-resonantie-apparatuur gingen vervaardigen. Zij zetten ook uitgebreid op papier hoe de collega-behandelaren daarmee om dienen te gaan."

Harry Lamers stelt dat hij de lat niet erg hoog wil leggen voor wie hem in zijn geneeswijze wil navolgen. Want gehoor vindt hij zeker in zijn internationale contacten zoals op congressen. Priester-arts wordt hij ook wel genoemd vooral omdat hij het gezond maken van patiënten niet meer alleen medisch-technisch bekijkt, maar vooral ook vanuit de Bijbel. En persoonlijk vindt hij die kwalificatie van priester-arts ook wel van toepassing, al komt hij zelf liever met de algemeen gebruikte Franse term van "praitre ouvrier". En dan bedoelt hij de letterlijke vertaling "priester-arbeider" oftewel harde

werker met God voor ogen. Hij is geen prediker en al helemaal geen leider met volgelingen, maar praktiserend arts aan de behandeltafel, dag in dag uit. Maar wel een dokter met een boodschap voor de wereld.

Harry Lamers nu over de manier waarop hij patiënten behandelt: *“De stapsgewijze behandelmethode is als het ware een soort Neuraaltherapeutisch acupunctuurprogramma. Het is tegenwoordig zelfs zover gekomen, dat ik deze Neuraaltherapeutische regulatie combineer met het oer-meridi-aansysteem uit de acupunctuur. Dat doe ik samen met de biologische tand-arts Bert Heintzberger, en professor Van Wijk en dat natuurlijk ook vanuit alle andere uitgangspunten van de electro-acupunctuur volgens Voll. En ik wil met name mijn samenwerking met professor Dr. Dr. Kai Börnert en zijn Himmelsleiter-concept (verbonden met het Himmelsleiter-concept van professor Dr. Dr. Johannes Huber uit Wenen) op de voorgrond stellen voor mijn vanaf nu aansluitende digitale informatie-documenten op mijn website. Juist de hedendaagse electro-acupunctuur van Voll (E.A.V.) van Knut Henning en Gisela Peters (MBA-GmbH, Limburg a.d. Lahn) en van Wolfgang Hans Albrecht (BESA-bio energetica system analysis, Attersee A.) zal ik uitgebreid als moderne experimentele klinische E.I.-geneeskunde aan mijn 70-jaar-Festschrift-DAH-Matrix-gebeuren toevoegen. Die Festschrift (1950-2020) is vanwege het coronavirus-gebeuren pas in 2023 in zijn volle omvang door mijzelf uitgeschreven. Het heeft echter zijn uitgebreidere inhoudelijke grote waarde juist hierdoor gekregen, vind ik zelf. Ook in de literatuurlijst, die overigens zeer bescheiden is, voeg ik deze bovengenoemde namen toe. Maar ik reken erop, dat ik deze digitale informatie (op www.harrylamers.nl en op www.Neuraaltherapie.nl) vanaf nu snel verder uitwerk D.V. (zo God wil). Waarom zijn deze laatste, mijns inziens onmisbare veldingingsaanvullingen voor mijzelf en voor de gehele wetenschappelijke en Bijbels-Christelijke publicaties zo waardevol? Deze vraag zal ik pas beantwoorden nadat u als lezer eerst dit digitale informatieve geschrift open en vredevol bestudeerd hebt. Want dit zal thans ook eerst moeten geschieden. Pas dan kunnen zoekende mensen met elkaar in reële communicatie treden. Mijn Hippocrates-eed besloot ik zelf op 6 maart 1964 met de woorden: “Zo waarlijk helpe mij God Almachtig!” En dit geldt voor mij nog steeds.”*

Foto genomen in Velden (Wörthersee O.) in 1998, in het huis van Lothar Göring.
V.l.n.r. Dr. Dieter Broers, Lothar Göring en Harry Lamers.

Foto gemaakt in Baden-Baden 2015 bij gelegenheid van ledenvergadering van de DAH-Matrixgesellschaft. V.l.n.r. Dr. Jürgen Asschoff (vice-voorzitter), Dr. Harry Lamers (president-voorzitter), Bernd Kohl (secretaris/facilitair management en vooral mijn/onze goede vriend en medewerker, gestorven december 2018) en Dr. Mark Bottu (vice-voorzitter en tevens thans voorzitter van de Belgische Vereniging voor Neuraaltherapie).

Hoofdstuk 10

Hoe wordt iemand professor Dr. Dr. med. in de Neuraaltherapie en nog wel in de Oekraïne?

In 2014 wordt Harry Lamers benoemd tot hoogleraar aan de universiteit van Djnepropetrovsk (tegenwoordig Dnipro) in de Oekraïne. Het is een universiteit voor reguliere en niet-reguliere geneeskunde met andere woorden er wordt de 'officieel erkende' medische kennis gedoceerd, maar het gaat er vooral ook over alternatieve manieren van genezen. Hoe word je dat dan, professor in de Oekraïne?

Het wachten op erkenning in de vorm van een hoogleraarschap heeft lang geduurd en Harry Lamers heeft zich vaak behalve een geroepene ook een roepende in de woestijn gevoeld. Onbegrepen door zijn collega's, maar ook bewust beschadigd door de medische wereld. Want ook in moderne tijden roept de geneeswijze die Lamers hanteert vragen op voor wie niet de moeite neemt om er zich in te verdiepen. Dat lijkt wel tovenarij. Hoe kan dat nou? Wat zijn dat voor wonderbaarlijke krachten? Kost dat niet een godsvermogen, zo'n behandeling?

Vragen die Harry Lamers al jaren beantwoordt met *"Nee, niks tovenarij, de wetenschap legt uit hoe het werkt. Wonderbaarlijk 'ja', maar dat is het alleen omdat wij ons zo'n overweldigend bevrijdend resultaat niet durven voor te stellen. En 'ja' natuurlijk kost het geld, want welke vorm van gezondheidszorg is gratis?"* Wordt het vergoed door verzekeraars? Ja, maar mondjesmaat. Want de gezondheidszorg wordt gedomineerd door de farmaceutische industrie, de pillenfabrikanten. En Neuraaltherapie wordt nu eenmaal niet verstrekt in de vorm van een drankje, pil of dragee. Kortom er valt niet genoeg aan te verdienen voor diegenen die het te vertellen hebben binnen het medische bolwerk en al helemaal niet voor de farmalobby. Tenzij de politiek het heft in handen neemt. Harry Lamers en zijn medestanders in binnen- en buitenland zijn er zeker van dat Neuraaltherapie de toekomst heeft. Geen wonder dat hij op zijn zesentachtigste zijn nalatenschap als arts, wetenschapper en gelovig mens uit het diepste van zijn wezen aan de mensheid wil schenken.

Het is een lange weg die Harry Lamers heeft afgelegd, van assistent voor een paar Roermondse huisartsen tot stichter van een grote groepspraktijk en nu professor in de Neuraaltherapie. Maar er is ook nog een lange weg te gaan tot er voldoende begrip is voor wat Neuraaltherapie de mensheid te bieden heeft. Harry is ouder maar niet minder strijdbaar geworden. Wel is duidelijk dat hij op zijn zesentachtigste milder is geworden. Wie verwacht dat hij nog vol wrok zou zitten over wat hem is overkomen, die heeft het mis. Wrok kent hij niet meer. *“De tijd van betichten is voorbij. Waarom zou ik er nog op terug komen?”*, zegt hij als het over oud zeer gaat. In al de jaren dat hij zijn gevecht tegen de bierkaai al gevochten heeft, heeft Harry Lamers zich verdiept in het geloof en in de Bijbel. Het *“vader vergeef het hun, want zij weten niet wat ze doen”*, zou uit zijn mond opgetekend kunnen zijn. *“Voor mij is alles wat ik heb meegemaakt als het ware nog een genadegunst van boven om uiteindelijk daar te komen, waar ik nu ben. Op een gegeven moment werd het voor mij tijd om in te zien dat het leven uit meer bestond dan uit kleine akkefietjes. Ik heb toen de kans gegrepen om vanuit de oude stiel als arts voor algemene geneeskunde over te gaan op het toepassen van de nieuwe Neuraaltherapie.”*

Het was vanaf het begin Harry's bedoeling om collega's daarin mee te krijgen, door letterlijk voor te doen hoe het moest. Hij vindt het nog steeds teleurstellend dat zijn directe collega's indertijd niet aangehaakt zijn. *“Het was mijn bedoeling om ze mee te krijgen. Zo van ‘doe die prikjes eens na, en als je er niet uitkomt, dan kom je met je patiënt mee en dan doen we het samen.’ Maar dat was van het begin af aan in mijn Roermondse omgeving tegen dovemansoren gezegd.”*

Na zijn Roermondse periode in de groepspraktijk Het Roosendaal wordt in 1979 in Winterswijk mede op initiatief van dokter Lamers tevens een project voor een centrum voor geïntegreerde geneeskunde (CGG) gestart. Hier wil Harry zijn kennis en kunde als docent Neuraaltherapie aan anderen doorgeven. Er wordt samengewerkt met de universiteit in Utrecht, vooral met hoogleraar Roel van Wijk. Harry Lamers: *“Ik heb toen gedacht: nu komt de bevestiging, dat ik minstens ergens als buitengewoon docent aan een Nederlandse universiteit benoemd ga worden.”* Maar plotseling keert de politiek zich tegen de alternatieve genezers. Wat nog te begrijpen is voor de vele excentriekelingen onder de genezers. Maar volgens Harry toch echt niet voor het wetenschappelijke werk dat hij en de zijnen met zijn Neuraaltherapie Huneke-Pischinger-Lamers verrichten. En dat geldt ook voor andere nieuwtijdse geneswijzen, met name acupunctuur, natuurgenees-

wijzen, homeopathie, antroposofische geneeswijzen, manuele geneeskunde en biologische tandheelkunde (NVBT). Feit is wel, dat voor Harry het perspectief op erkenning in Nederland ineens achter de horizon verdwijnt. Met als resultaat dat nadien niets meer terechtkomt van het opleiden van een groot aantal artsen die ook Neuraaltherapie hadden kunnen toepassen op de manier zoals hij zich dit voorstelt.

Bij gebrek aan een klankbord in Nederland richt Harry in die tijd de blik naar het oosten. In Duitsland krijgt hij aansluiting bij de groeperingen van artsen die zich net als hij praktisch en wetenschappelijk dieper met de 'Neuraaltherapie volgens Huneke' bezighouden. En de contacten gaan van daaruit ook verder. In Duitsland worden contacten aangeknoopt met vakgenoten uit de hele wereld, ook in het oostblok. Dat leidt uiteindelijk in 2014 tot Harry's benoeming als docent aan de universiteit van Djneprpotovsk in de Oekraïne. De universiteit heet voluit 'Medische universiteit voor traditionele en niet-traditionele geneeskunde', wat natuurlijk precies het etiket is dat ook op Harry Lamers van toepassing is: opgeleid als traditionele arts en vervolgens volledig gewijd aan een nieuwe geneesmethode, de Neuraaltherapie volgens Huneke, Pischinger en Lamers en het BBRS. En deze wetenschappelijke traditionele klassieke geneeskunde zal verbonden gaan worden met de nieuwe naoorlogse ervaringsgeneeskunde van natuurgeneeskunde, Neuraaltherapie etcetera.

Als het in Nederland niet lukt, dan maar in zijn hoedanigheid van professor in de Oekraïne. Al klinkt dat voor de doorsnee Nederlander toch een beetje fantastisch als 'Kuifje in Verweggistan'. Het levert in elk geval de mogelijkheid op, om ook vanuit Nederland vanuit zijn eigen aan de Oekraïne gekoppelde Stichting Neuraaltherapie NL (Huneke/Lamers-instituut) artsen op te leiden. Dus Harry grijpt de kans met beide handen aan. Ook al spelen de contacten met zijn Oekraïense professorengroep zich noodgedwongen af in Duitsland.

Het reizen naar Oekraïne gaat niet eenvoudig in 2014, het jaar waarin de MH17 vanaf Oekraïens grondgebied wordt neergeschoten, waarbij veel Nederlandse passagiers om het leven komen. Het ligt niet voor de hand om een feestelijk reisje naar de Oekraïne te maken, en dus worden de professorale formaliteiten in Duitsland geregeld. Een delegatie van de universiteit uit Djnepropetrovsk arrangeert er speciaal een ontmoeting voor in Leipzig om Harry de officiële documenten te komen overhandigen. In 2016 vervolgens komt zijn benoeming tot professor tot stand. Jammer genoeg is de situatie sinds die tijd en zeker sinds het begin van de oorlog tussen Rusland

en de Oekraïne verder gecompliceerd. Een reis naar de universiteit in de Oekraïne is op dit moment jammer genoeg niet mogelijk, hetgeen Harry Lamers en zijn collega-professoren uitermate betreuren. Op die manier blijft er voor hem op dit moment niets anders over dan de mogelijkheid zijn kennis in de vorm van publicaties en studie-video's op te slaan, zodat ze nu en in latere tijden door studenten alsnog gebruikt kan worden.

Dagelijks bidt Harry Lamers voor vrede in deze regio.

Groepsfoto (25 juni 2014) van het Oekraïense professorenteam in het KB Institut für Lebensenergie GmbH (Lehre , Forschung, Coaching) in Machern (D.) bij Leipzig en Grimma.
V.l.n.r. voorste rij: professor dr. V. Zyganow integraal arts (Potsdam), professor Dr. Dr. S. Sokolovsky (vice-rector wetenschappelijk instituut Dnipro), professor dr. Ottaviano Tapparo, integraal tandarts (München).
Achterste rij: Dr. rer. nat. Gerhard Steidl, grondlegger van de Rizol-therapie (Nürnberg D.), Dieter Broers integraal wetenschapper (Griekenland), professor Dr. Dr. Kai Börnert orthopeed en integraal arts regulatiegeneeskunde uit Grimma/Machern (D.), Harry Lamers.

15 juli 2016 in Macheren (D.). Uitreiking benoemingsoorkonde en felicitatie door professor Dr. Dr. Victor Sokolovsky (vice-rector van de Oekraïne Dnipro-Hochschule). Rechts aan de tafel professor Dr. Jürgen Zunft, Anesthesist en integraal Neuraaltherapie- en acupunctuur-arts in Rostock (D.).

Міністерство освіти і науки України
Міністерство охорони здоров'я України

**ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ
ТРАДИЦІЙНОЇ І НЕТРАДИЦІЙНОЇ МЕДИЦИНИ**
м. Дніпропетровськ, вул. Савватковського, 17, корт. 4

№ 482/1/1 2016 г. № 482/1/1

Харрі Ламерс, доктор медицини, є говіромарки професором Дніпропетровського медичного інституту традиційної й нетрадиційної медицини відомого за Погодженням «Про довгострокове запрошення іноземних фахівців у Дніпропетровський медичний інститут традиційної й нетрадиційної медицини і Договору про співробітництво Академією медичної освіти (м.Берлін, Німеччина).

У функціональній області **Харрі Ламерса** входять:

- розробка навчальних програм і сучасних методів навчання по традиційній і нетрадиційній (комплексній) медицині, проведення курсів і тренінгів, участь в організації медичної освіти в ДМІ ТНМ;
- виступи з лекціями (лекціями) і проведення майстер-класів у ДМІ ТНМ;
- наукове керівництво студентами або аспірантами ДМІ ТНМ;
- участь у конференціях і семінарах;
- участь у роботі міжнародної кваліфікаційної Комісії ДМІ ТНМ;
- експертиза дослідницьких проєктів ДМІ ТНМ;
- підготовка спеціальних публікацій у журналах в Україні й за рубежом;
- підвищення кваліфікації співробітників ДМІ ТНМ відомого за програми розвитку ДМІ ТНМ із метою навчання новим методам викладання, технологіям проведення досліджень, експертиза дослідницьких проєктів.

Виходячи із завдань Дніпропетровського медичного інституту традиційної й нетрадиційної медицини (ДМІ ТНМ) і Погодження «Про довгострокове запрошення іноземних фахівців у Дніпропетровський медичний інститут традиційної й нетрадиційної медицини» адміністрація надає повноваження **Харрі Ламерсу** по проведеному діяльності в зазначених напрямках від імені ДМІ ТНМ.

Наукова діяльність, включючи консультування, відбувається на безоплатних засадах.

Президент
Дніпропетровського медичного
інституту традиційної і
нетрадиційної медицини,
д. мед. н., професор

В.В. Абрамов В.В. Абрамов

Originele oorkonde 482/1/1 (24 juni 2016) van de benoeming van Harry Lamers tot professor aan de universiteit van Dnipro, Oekraïne, inclusief de volmacht om uit naam van de universiteit in zijn eigen praktijk in Roermond werkzaamheden en wetenschappelijk en klinisch onderzoek te verrichten.

Міністерство освіти і науки України
Міністерство охорони здоров'я України

**ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ІНСТИТУТ
ТРАДИЦІЙНОЇ І НЕТРАДИЦІЙНОЇ МЕДИЦИНИ**
м. Дніпропетровськ, вул. Севастопольська, 17, корп. 4

С В І Д О Ц Т В О

від «24» 06 2016 г.

№ 482/1

Відповідно до діючої нормативно-правової бази вищого навчального закладу про запрошення на роботу Вчена Рада інституту рішенням №11 від 23 червня 2016р.

ПОСТАНОВЛЯЄ НАСУПНЄ

д-ра мед. **Харрі Ламерса** 17 липня 1936 р.н., доктора медицини, який відповідно до рішення Вченої Ради № 11 від від 23 червня 2016р. за аналогією до відповідної процедури в університетах Федеративної Республіки Німеччини, призначити **Гонорарним професором.**

Наукова діяльність, включаючи консультування, відбувається на безоплатних засадах

Президент
Дніпропетровського медичного
інституту традиційної і
нетрадиційної медицини,
д. мед. н., професор

В.В.Абрамов

В.В.Абрамов

Officiële oorkonde 482/1 (24 juni 2016) van de benoeming van Harry Lamers tot professor aan de universiteit van Dnipro, Oekraïne.

- Übersetzung aus dem Ukrainischen -

Ministerium für Bildung und Wissenschaft der Ukraine
Ministerium für Gesundheitswesen der Ukraine

**Medizinisches Institut für
traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk**

(Stadt Dnipropetrovsk, vul. Sevastopolska 17, Gebäude 4)

Nr. 482/1/1 vom 24. Juni 2016

Herr **Dr. med. Harry Lamers**, wurde auf der Grundlage des Programms "Über die kurzfristige Ladung ausländischer Fachkräfte an das Medizinische Institut für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk" sowie des Kooperationsvertrages zwischen dem Institut und der Akademie für holistische Medizin mit Sitz in Berlin zum Honorarprofessor an das Medizinische Institut für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk berufen.

Zum Aufgabenkreis von Herrn **Harry Lamers** gehören:

- die Ausarbeitung von Lehrprogrammen und die Entwicklung moderner Unterrichtsmethoden auf dem Gebiet traditionellen und nichttraditionellen (holistischen) Medizin, die Durchführung von Kursen und Trainings und die Beteiligung am medizinischen Ausbildungsprozess am Medizinischen Institut für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk;
- das Lesen von Lektionen und die Durchführung von Meisterklassen am Medizinischen Institut für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk;
- die wissenschaftliche Betreuung von Studenten und Aspiranten des Medizinischen Institutes für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk;
- die Beteiligung an Konferenzen und Seminaren;
- die Beteiligung an der Arbeit der Internationalen Qualifikationskommission des Medizinischen Institutes für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk;
- die Expertise von Forschungsprojekten des Medizinischen Institutes für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk;
- die Vorbereitung von gemeinsamen Publikationen in Zeitschriften der Ukraine und des Auslandes;
- die Weiterbildung von Mitarbeitern des Medizinischen Institutes für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk entsprechend den dort geltenden Programmen zwecks Vermittlung neuer Unterrichtsmethoden, Untersuchungstechnologien und der Expertise von Projekten.

Ausgehend von der Zielstellung des Medizinischen Institutes für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk und des Programms "Über die langfristige Ladung ausländischer Fachkräfte an das Medizinische Institut für traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk" erteilt die Leitung des Institutes Herrn **Harry Lamers** Vollmacht zur Ausübung der vorgenannten Tätigkeiten im Namen des Institutes.

Die wissenschaftliche Tätigkeit, einschließlich der Durchführung von Konsultationen erfolgt auf unentgeltlicher Basis.

Präsident des Medizinischen Institutes
für traditionelle und nichttraditionelle
Medizin in Dnipropetrovsk,
Doktor der medizinischen Wissenschaften, Professor

(Unterschrift) gez.: V.V. Abramov

< Stempelabdruck des ausstellenden Institutes >

Berlin, den 09. April 2017

Ich, Tamara Meyer, allgemein ermächtigte Übersetzerin der ukrainischen Sprache, bescheinige hiermit die Übereinstimmung der vorstehenden Übersetzung mit dem vorgelegten ukrainischen Text.
Die Übersetzung besteht aus 1 Seite.

Tamara Meyer

Duitse vertaling van de officiële oorkonde 482/1/1

- Übersetzung aus dem Ukrainischen -

Ministerium für Bildung und Wissenschaft der Ukraine
Ministerium für Gesundheitswesen der Ukraine

**Medizinisches Institut für
traditionelle und nichttraditionelle Medizin in Dnipropetrovsk**

(Stadt Dnipropetrovsk, vul. Sevastopolska 17, Gebäude 6)

Nr. 482/1 vom 24. Juni 2016

BERUFUNGSRKUNDE

Im Rahmen der geltenden Bestimmungen zur Berufung von Fachkräften an die Hochschulbildungseinrichtung wird gemäß Beschluss des Wissenschaftlichen Rates Nr.11 vom 23 Juni 2016

Dr. med. Harry Lamers
geboren 17. Juli 1936

mit Wirkung vom 23. Juni 2016 analog zu den an Universitäten der Bundesrepublik Deutschland geltenden Verfahren zum

HONORARPROFESSOR

berufen.

Die wissenschaftliche und darin eingeschlossene Konsultationstätigkeit erfolgt unentgeltlich.

Präsident des Medizinischen Institutes
für traditionelle und nichttraditionelle
Medizin in Dnipropetrovsk,
Doktor der medizinischen Wissenschaften, Professor

(Unterschrift) gez.: V.V. Abramov

< Stempelabdruck des ausstellenden Institutes >

Berlin, den 09. April 2017
Ich, Tamara Meyer, allgemein ermächtigte Übersetzerin der ukrainischen Sprache, bescheinige hiermit die Übereinstimmung der vorstehenden Übersetzung mit dem vorgelegten ukrainischen Text.
Die Übersetzung besteht aus 1 Seite.

Tamara Meyer

Duitse vertaling van de officiële oorkonde 482/1

Groepsfoto ter gelegenheid van het congres van de Oekraïnegroep bij mijn benoeming tot professor op 15 juli 2016 in Machern (D.) in het E.M.A.C.-instituut (Forschungs- & Ausbildungszentrum für Energy-Informationsmedizin & Bioregulation) van professor Dr. Dr. Kai Börnert (2e van rechts). Verder op deze foto v.l.n.r. professor dr. V. Zyganow integraal arts (Potsdam), Dr. rer. nat. Gerhard Steidl (Nürnberg, overleden in 2022), Isabella Lamers-Nizet (Roermond), professor Dr. Dr. S. Sokolovsky (vice-rector wetenschappelijk instituut Dnipro), professor Dr. Jürgen Zunft (Rostock), professor Dr. Dr. Harry Lamers (Roermond), professor Dr. Dr. Manuela Wagner (Leipzig), professor Dr. Dr. Victor V. Abramov (rector wetenschappelijk instituut Dnipro).

Hoofdstuk 11

Hoelang blijft de Neuraaltherapie nog op een laag pitje?

In Duitsland wordt aangenomen, dat daar de Neuraaltherapie door een kwart van alle huisartsen in praktijk wordt gebracht. Ze hebben na hun opleiding een vervolgcursus gevolgd en vol trots het diploma in de wachtkamer opgehangen en buiten een bordje met 'Praxis für Neuraltherapie' geplaatst. Dat op zich vindt Harry Lamers wel positief. Maar het is niet echt datgene waar hij heden ten dage voor staat. Meteen vanaf het eerste leerjaar moet wat hem betreft de hedendaagse Neuraaltherapie met zijn hard- en stoorveld regulatiegeneeskunde in leer en praktijk in de academische artsopleiding geïntegreerd worden. Het moet niet iets zijn dat er achteraf als een extraatje aan vastgeplakt wordt. Neuraaltherapie moet gewoon bij elke arts tussen de oren zitten. En daarna ook bij de patiënten. Dan kunnen de handelingen van de arts/neuraaltherapeut heel goed uitgelegd en begrepen worden. Zoals bijvoorbeeld het feit, dat prikjes juist niet per se op pijnlijke plekken moeten plaatsvinden, maar juist wel in een pijnvrij areaal, een stoorveld zoals een oud en vergeten litteken. Een spuitje zetten in een oud litteken ergens op het lichaam, om ergens anders genezing te bewerkstelligen, dat is voor de orthodox, conventioneel, regulier opgeleide arts nog een brug te ver. En het gooit ook nogal wat heilige huisjes omver. Zoals de hele wijk met luxe villa's van de medisch specialisten, die hun blik ineens verder moeten laten gaan dan hun eigen vakgebied. *"Neuraaltherapie kent geen specialismegrenzen"*, zegt Harry Lamers. *"Want het stoorveld en zijn werking op afstand zijn én niet aan een segment, én niet aan hetzelfde vakgebied gebonden."* Neuraaltherapie is "holistisch", gaat niet apart over bepaalde organen of lichaamsdelen, maar behandelt juist de mens als totaliteit. En dat behandelen gebeurt dan ook nog eens zonder een hele apotheek aan dure geneesmiddelen. Dertig jaar geleden schreef Harry Lamers daar al in eigen geschriften over: *"Men kan in de conventionele universitaire geneeskunde gewoonweg niet begrijpen, dat men met een enkel middel, en nota bene nog wel met een lokaalanestheticum, de meest verschillende ziekten succesvol kan behandelen."*

Geen wonder dat niet de complete medische wereld op de banken staat om de onderzoekers en voorvechters van de Neuraaltherapie toe te juichen. En geen wonder dat er bijna veertig jaar later toch nog niet veel schot zit in de zo gewenste integratie. Het levert ook gewoon financieel te weinig op, anders had de farmacie er wel de schouders onder gezet.

Ondertussen zijn er internationaal toch veel activiteiten, die maken dat de Neuraaltherapie in combinatie met reguliere geneeskunde in de belangstelling blijft. Nog in 2021 mag Harry Lamers zich in het Belgische Mechelen in het kasteel van Sint-Kateleijne-Waver vervoegen om bij wijze van erkenning van zijn levenswerk in de Neuraaltherapie geïnaugureerd te worden als erelid van de nieuw opgerichte Ferdinand Mertens Academie. Deze door de academisch docent in de anesthesie Peter Moulaert opgerichte academie houdt zich bezig met de wetenschappelijke studie van het zogenaamde Complex Regionaal PijnSyndroom (CPRS) en met onderwijs in Neuraaltherapie en ozontherapie volgens de huidige stand van de wetenschap. Niet vreemd dat deze academie Harry Lamers tot erelid benoemt.

Maar staan verder de ontwikkelingen dan helemaal stil?

Nee, niet helemaal, er wordt toch wel degelijk gewerkt aan organisaties, die deze geneeswijze hoog in het vaandel dragen. In Nederland is zelfs mede door de invloed van Harry Lamers een organisatie opgericht, die de inmiddels sinds de jaren '80 bestaande en erkende 'alternatieve' geneeswijzen onder een dak brengt. De AVIG (Artsen Vereniging Integrale Geneeskunde) is er - zoals de naam al zegt - voor artsen die de alternatieve geneeswijzen in hun dagelijkse reguliere artspraktijk willen integreren. Het zijn de beoefenaren van de acupunctuur, homeopathie, natuurgeneeskunde/leefstijlgeneeskunde én de Neuraaltherapie, die de handen in elkaar geslagen hebben om de reguliere geneeskunde te verrijken met hun capaciteiten.

Maar als het aan Harry Lamers ligt, is dat lang niet genoeg en zoals inmiddels blijkt eigenlijk ook de verkeerde invalshoek. Voor hem zou de organisatie een veel krachtiger statement moeten maken. Nu wordt er vanuit de AVIG verwezen naar individuele beoefenaren van verschillende alternatieve geneeswijzen. Zo staat Harry Lamers zelf ook ergens in de lijst met te raadplegen neuraaltherapeuten. Dát is nou net niet wat Lamers voor ogen staat. Niet alleen maar verwijzen naar iemand die bepaalde kennis heeft, maar die kennis onderbrengen bij alle academisch geschoolde artsen, die met al die kennis en toepassingen, zij het als huisarts, zij het als specialist vertrouwd zijn geworden. Trouwens noem hem geen 'neuraaltherapeut', hij

is allround arts, die de Neuraaltherapie doceert en toepast als zijns inziens belangrijkste integrale heelmethode.

Of zoals hij het uitroept op de rug van dit boek:

Oproep van professor Dr. Dr. med. Harry Lamers vanuit Roermond aan alle doktoren van de wereld: “Denk er toch aan alsjeblieft als je mensen krijgt, die gevangen zitten in hun lijden, dat niet meer weggaat, pas dan mijn Neuraaltherapie toe met kennis van het bijbehorende Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS) en de biofotonenregulatie, zoals ik ze heb onderwezen. Neuraaltherapie is een volwaardige geneeswijze, gebaseerd op een solide wetenschappelijk en experimenteel getest fundament.”

Waarmee hij met andere woorden bedoelt:

“Probeer de Neuraaltherapie praktisch uit en neem daarvoor de tijd. Stel de patiënt vragen en nog meer vragen en blijf denken wat je kunt doen en bereid van daaruit de behandeling voor. Je bent een dokter en je zult alles van je patiënt moeten weten. Een zieke kan in de voorgeschiedenis iets meegemaakt hebben, dat je bijvoorbeeld terugvindt in de zichtbare en onzichtbare littekens en van daaruit kun je de hele patiënt beter maken. We kunnen nu ook verklaren dat genezing gebeurt via de elektriciteit van de celmembranen van buiten en binnen de cel. Daar zit zoiets dieps in wat ik eerst ook nog niet begreep.”

In 2021 slaat de Covid-pandemie toe. Dat heeft ook gevolgen voor de verbreiding van de kennis van de Neuraaltherapie. Harry Lamers maakt van de nood een deugd en kiest voor een video-opname, waarmee hij ook op andere podia zijn boodschap uit kan dragen, van congreszaal tot huiskamer. In een videoboodschap spreekt hij als voorzitter van de DAH de kijkers toe vanuit zijn eigen Roermondse praktijk. Hij geeft een overzicht van zijn publicaties die op stapel staan en demonstreert vervolgens in een klinische les, hoe hij een patiënt behandelt.

Daarvoor heeft hij collega en patiënt Maartje Wijnhoven uit Roermond bereid gevonden de behandeling voor de camera te ondergaan. Eerst laat hij zien hoe zijn meetapparatuur werkt. Het is apparatuur ontwikkeld door de Oostenrijkse professor Engler. Harry Lamers legt uit, dat het apparaat, de VNS-Diagnosis 3000, twee waarden meet: de huidweerstand en de levenspotentiaal van de patiënt direct via de elektronen en indirect via de biofotonen (lichtdeeltjes uitgezonden door de lichaamscellen).

De patiënt legt haar handen op het toestel, de dokter bedient het apparaat en dat meet de twee waarden van de patiënt voorafgaand aan de behandeling.

Dan legt dokter Lamers uit, dat hij bij haar het totaalprogramma gaat uitvoeren. De behandeling 'van de kelder tot de zolder', zoals hij het persoonlijk noemt. In totaal zal hij in een paar minuten tijd op verschillende plaatsen met vrijwel pijnloze prikjes grotere en kleinere hoeveelheden procaïne toedienen. Hij begint aan de hals, links en rechts van de schildklier. Vervolgens is de keelholte aan de beurt. Hij prikt in de buurt van de amandelen en laat er kleine hoeveelheden procaïne (kwaddels genoemd) achter. Daarna is de gynaecologische ruimte aan de beurt. Er worden op heuphoogte kwaddels en diepere injecties in de buik gegeven. Dan gaat in deze demonstratie de injectienaald op een tiental punten over de voorzijde van het bovenlichaam van de patiënt en vervolgens nog eens naar meer dan tien plaatsen in de nek en over de rug. De dokter legt uit, dat er een grote overeenkomst is met acupunctuur, omdat hij net als een acupuncturist punten op de oer-meridianen benut, maar met dit verschil, dat hij telkens een hoeveelheid procaïne achterlaat, in plaats van dat hij de naald een tijdje laat zitten, zoals de acupuncturist dat doet.

Nu de behandeling afgerond is, wordt er opnieuw gemeten. Maartje legt haar handen weer op het apparaat, en de teller geeft betere waarden aan dan voor de behandeling. Voor de dokter het bewijs, dat hij de persoon energetisch informatief opnieuw opgeladen heeft en daarmee een verbeterde regulatie heeft bewerkstelligd.

De videoboodschap van president Lamers van de DAH wordt beschikbaar gesteld aan de leden van de DAH, die hij normaal toegesproken zou hebben.

Hoofdstuk 12

Harry Lamers Level 2.0

De roeping als arts en als mens begint altijd bij het Scheppingsverhaal.

Behalve met zijn eenmalige videoboodschap, houdt dokter Lamers zich in de covidtijd bezig met andere manieren om zijn boodschap naar buiten te brengen. Voor zijn biografie en voor publicaties in vakbladen formuleert hij zijn gedachten telkens weer. En die gaan verder dan alleen een technische uitleg van hoe zijn Neuraaltherapie natuurkundig gezien werkt. Er wordt veel eer bewezen aan anderen. Aan zijn grote voorbeeld Ferdinand Huneke en zijn vrienden Göring en Varro. Maar steeds meer komt de nadruk te liggen op - zoals hij zelf zegt - *“het bijna ongelooflijke”* van de werking van de Neuraaltherapie. En als het dan toch over ‘geloven’ gaat, dan is de stap naar een volgend niveau voor dokter Lamers snel gemaakt. Harry Lamers level 2.0, gaat niet alleen over het gewone leven van alledag en niet alleen over de dagelijkse techniek van de toepassing van Neuraaltherapie. Voor dokter Harry Lamers is het duidelijk geworden, dat de hoogste werkelijkheid bestaat uit God en zijn schepping. Daar valt al niet aan voorbij te kijken zodra je de spreekkamer van de dokter binnenstapt.

In de spreekkamer van Harry Lamers waar de video is opgenomen, hangt een fors schilderij, dat onmiskenbaar de penseelstreken van kunstenaar Anton Heyboer laat zien, die bij nadere beschouwing een crucifix vormen met links en rechts daarvan de woorden ‘ik’ en ‘geloof’. Aan een andere wand in de wachtkamer zien we een afbeelding van Harry Lamers, waar hij zijn biologische en geestelijke denkmodellen verenigt. En elders in zijn praktijk hangt een heel schema dat de vijf goddelijke aeonen (perioden) weergeeft.

Het is duidelijk: Harry Lamers gelooft, en dat deed hij altijd al. Als kind-misdienaar van acht na de oorlog in de grote kerken van Roermond, in Zwitserland wisten de dochters van zijn opvangouders jaren later nog dat Harry als negenjarige al niets liever dan priester wilde worden. Zijn jongere broertjes en zusje nam hij geregeld mee naar het kerkhof om te bidden bij de grafjes van hun overleden broertje en zusje, dominee en katholieke priester waren

zijn grootste vrienden bij de marine. In zijn stad Roermond wordt hij ook wel priester-dokter genoemd, niet omdat hij zich als zodanig profileert, maar wel om de manier waarop hij zijn patiënten als een vader op hun gemak weet te stellen, zelfs wanneer hun einde nadert.

Niets houdt Harry Lamers nog tegen bij zijn verkondiging en voor Harry is het zonneklaar. Hij gelooft! Dus aan hem de vraag om zich nog één keer op te stellen voor de klas. Voor ons simpele zielen. En uit te leggen wat hij bedoelt als hij zegt: *“dae dao baove, dae regelt 't allemaol”* (die daarboven, die regelt het allemaal). Want waar is dan Harry's plaats in de kerk? Zit hij elke zondag op de eerste rij in de Munsterkerk in Roermond? Nee, zijn plaats bevindt zich niet altijd in de omgeving van een kerk, al zou hij best wel op de preektoestel in een katholieke kerk kunnen staan, zozeer als hij op de kansel zijn verkondiging zou kunnen doen in een protestantse kerk. Ook bij de strengste gereformeerden zou hij kunnen voorgaan. Harry is niet van de ene groepering en ook niet van een andere, maar hij praat wel met iedereen. Harry Lamers' plek is vanuit de Bijbel zelf, Gods Woord, en meer specifiek, daar in de Bijbel waar apostel Paulus tot ons spreekt. Want Paulus is zijn grote voorbeeld. En hoe hij daar gekomen is, dat is ook deel van zijn levensverhaal:

Harry groeit op in een katholiek gezin. Dat laat zijn sporen na, maar in zijn geval niet door het zich afzetten tegen andere groeperingen. *“In onze straat woonden een Joodse en een protestantse familie. De kinderen daarvan waren mijn vriendjes, daar maakte ik toen al geen verschil tussen. Die God, dat moest voor mij gewoon een en dezelfde God zijn.”* Dat is ook de reden, waarom Harry zo blij is met de totstandkoming van het Limburgs Verzetsmonument op het Zwartbroekplein uit 1951 in Roermond, dat als katholiek monument was opgezet, maar waarmee toch het hele Limburgse verzet wordt geëerd. Het opschrift bij het monument 'Ik heb de goede strijd gestreden' is Harry Lamers meer dan lief en niet alleen omdat hij zelf als jongetje met geheime briefjes in zijn sokken een rolletje speelde in de communicatie binnen het verzet. Het is een citaat uit de laatste brief die de apostel Paulus schreef. Harry is Bijbelkenner bij uitstek en weet precies waar dit citaat te vinden is: 2 Timotheus 4 vers 7, in de brief die Paulus schreef aan Timotheus vlak voor zijn gewelddadige dood, in de tijd toen Paulus van 67/68 in Rome in de gevangenis zat. Harry: *“dat vers heeft mij altijd gepakt, dat ik daardoor katholiek en protestant en Joods wilde samenbrengen. Ik had daar toen al iets van geproefd, dat er samengewerkt werd, ook in die ondergrondse beweging in Roermond.”*

Het intensieve contact met de Bijbel is voor kinderen uit katholieke Roermondse gezinnen zoals Harry niet zomaar vanzelfsprekend, *“ook al had ik in de oorlog al maanden op de knieën gezeten en gebeden van Ivoren Toren, Gouden Huis, Ark van het Verbond enzovoorts”*. Dat Harry later zo intensief aan Bijbelstudie zou gaan doen, zat er in zijn jeugd wel al aan te komen. *“Maar ik heb mezelf ook verbaasd. Niemand heeft me daar thuis toe aangezet, dat is helemaal uit mezelf gekomen.”*

Dat echt intensieve contact met de Bijbel krijgt Harry Lamers jaren later pas, als hij al arts is. Dat heeft hij te danken aan een aantal van zijn patiënten uit de tijd dat hij zich steeds verder gaat toeleggen op de Neuraaltherapie. De familie Vos uit Born komt geregeld naar de dokter in Roermond. *“Ik heb ze zeker 16, 17 jaar op bezoek gehad. Ze brachten een Bijbeltje mee en ik wist niet wat ik ermee moest doen. Ik las erin, maar ik snapte er niet veel van. Ik kon geen verbanden leggen. Ik had geen wijsheid en kennis om te bepalen hoe ik daarin moest kijken.”* Maar allengs wordt hem die kennis van binnenuit bijgebracht. Via de familie Vos raakt Harry uiteindelijk ook betrokken bij de Christen-Immanuelgroep op de Venloseweg in Roermond. Daar komt hij tot geloof op zijn manier, door Bijbelstudie en door gezamenlijke lofprijzing/gebed en dankzegging. *“Daar kwam het dat ik de Bijbel letterlijk als de stem van mijn Vader en van Mijn Heer Jezus Christus hoor, die tot mij persoonlijk spreekt, waarbij ik dan mijn keuzes moet maken. Ik heb dat altijd gewild, niet zomaar al die weesgegroetjes prevelen, zonder dat ik er ook wat meer de zin van inzie. Dat er een (onder)bewustzijn in me aanwezig is, dat ik een keuze moet maken op grond van wijsheid, inzicht en liefde, voor moeilijkheden in het leven van mezelf, van broers en zussen, vrienden, ooms en tantes en anderen (patiënten).”*

Die wijsheid en dat inzicht groeien binnen Harry Lamers allengs langs twee verschillende wegen. Aan de ene kant is er de wetenschappelijke studie, aan de andere kant is er de verdieping van de Bijbel. Als arts heeft Harry Lamers dagelijks te maken met leven en dood, in de Bijbel gaat het precies over diezelfde thema's.

Iedereen vraagt zich wel eens af waar hij in godsnaam vandaan kwam, toen hij werd geboren en ook iedereen vraagt zich ooit in zijn leven wel eens af waar hij naartoe gaat als hij straks doodgaat en waar trouwens iedereen uit zijn omgeving toch gebleven is, die gestorven is. En waar zijn al die miljarden mensen gebleven die vóór ons op de wereld geleefd hebben? Waar is iedereen? Dat geldt ook voor Harry Lamers *“Dat had ik van tevoren ook nooit zo gedacht”*, zegt hij daar nu over. Maar waar de meeste mensen vervolgen

niet verder komen dan vol verbazing maar gewoon door te gaan met hun leven zolang het duurt, daar begint voor Harry Lamers de zoektocht naar de oorsprong en het doel van dat leven. En die zoektocht speelt zich af in veel boeken en met name het dikke boek, dat hij regelmatig raadpleegt, de Bijbel. Iedereen heeft er wel eens mee te maken, dus Harry Lamers vindt, dat iedereen ook gewoon begrip moet kunnen opbrengen voor zijn geloofsboodschap.

Hij maakt er ook geen geheim van dat hij de praatjes wel kent, die over hem rondgaan. *"Ik weet best, dat ik altijd patiënten heb gehad, die graag naar me toekwamen, maar die tegen hun omgeving zeiden. 'Ik ga graag naar dokter Lamers, maar hij lijdt wel aan godsdienstwaanzin'. Dat is natuurlijk niet zo, ik heb nu eenmaal veel gestudeerd en dus veel kennis. Enerzijds is daar Gods openbaringskennis vanuit de Bijbelstudie, anderzijds de menselijke wetenskapskennis vanuit mijn medische studie en wetenschappelijk onderzoek. Ik heb die kennis altijd samengebracht in al mijn doen en laten. Ik ben nu 86, en ik heb nu besloten mijn kennis zonder terughoudendheid uit te dragen. Dat anderen me daarom willen nekken, interesseert me niet meer."*

Hij haalt er zijn Bijbel bij, een duidelijk veel geraadpleegd exemplaar met allerlei aantekeningen in de marge. Harry: *"om het te begrijpen ga ik naar het scheppingsverhaal. Dan ga ik naar het eerste hoofdstuk. Genesis, en dan zie ik Genesis 1.1 tot 2 vers 4, waarin wordt verteld dat God hemel en aarde geschapen heeft, en de verschillende wezens die wij kunnen zien. Met 2.4 begint het verhaal opnieuw en vertelt Hij hoe zijn verhouding met de mens is. Er is een moment in mij gekomen, dat ik bij mezelf gezegd heb 'met welke wetenschap en kennis en toepassing van die kennis ik ook te maken heb, ik moet eerst weten wat God scheppingsmatig in zijn eerste bericht bedoeld heeft'. Maar op de tweede plaats was het voor mij van belang te weten 'hoe eindigt dat dan, zoals God dat in dat hele dikke boek beschreven heeft'. En op welke plaats zit ik daar ergens?"*

Het scheppingsverhaal blijft de eerste inspiratiebron voor Harry Lamers, zeker ook daar waar het gaat om het fenomeen 'licht', waarmee het verhaal heel dicht raakt aan het fenomeen 'elektriciteit en biofotonen', dat zo'n grote rol speelt in het wetenschappelijke werk van Harry Lamers en zijn Neuraltherapie.

Harry Lamers doceert en neemt het woord van de Bijbel letterlijk: *"Ik heb Bijbelkennis, dat wil zeggen, ik ben een mens die intensieve Bijbelstudie heeft gedaan en alle studies die alle theologen doen. Daarover kan ik met*

iedereen in gesprek gaan, doordat ik het zelf gedaan heb en met anderen hierover gesproken heb. Ik ben zover gekomen in mijn kennis omdat ik bijna elke dag Bijbelstudie heb gedaan naast dat ik wetenschappelijke studie heb verricht. Een ding stond en staat voor mij voorop: God heeft gesproken en God is de waarheid! Zo spreekt Hij Zichzelf ook uit met 'Ik ben geen leugen, maar waarheid'. In Genesis 1 vers 3 lees ik vervolgens het goddelijk bevel: en God zeide: 'het worde licht'. Vervolgens staat er 'het werd licht', zonder dat in dit vers gezegd wordt om wat voor licht het hier gaat. De lichtbron wordt omschreven als komend vanuit de bron Gods. Voor mezelf achtte ik dit letterlijk een uitspreken van God naar zijn scheppingsbedoeling. Maar verder wordt dit hier nog niet omschreven, zoals dat stap voor stap in de Bijbel later wel ter sprake komt.

Op de vierde scheppingsdag, die begint in vers 14, lezen we in vers 16 als we goed opletten dat die lichtbron uit Genesis 1 vers 3 niet de zon is, want die zon wordt pas tegelijk met de maan en de sterren hier op die vierde scheppingsdag gemaakt. Bovendien wil ik opmerken, dat op de derde scheppingsdag die begint in vers 11 'god zeide: dat de aarde uitschiet, grasscheutjes, zaadzaaiend kruid, vruchtbaar geboomte, dragende vrucht naar zijn aard, welks zaad daarin zij op de aarde'. Mijn opmerking daarbij is, dat we vanuit deze Bijbelse mededelingen zien, dat de biofotonenwerking uiteindelijk verbonden moet zijn met het licht van Genesis 1 vers 3, waarvan God de bron is. En de aard daarvan wordt niet toegelicht."

Dit biofotonenlicht is voor Harry Lamers het ware levenslicht, dat bij de geboorte leven brengt, dat daarna het leven in stand houdt en nu komt de kwintessens van zijn verkondiging en van zijn geneeswijze: het is volgens Harry deze in elk mens aanwezige en van oorsprong goddelijke elektriciteit en dit goddelijke licht die hij in zijn Neuraaltherapie gebruikt om regulatiestoringen in lichaam, ziel en geest op te heffen en zijn patiënten weer richting gezondheid te brengen. "Als die elektriciteit en dat licht er is, moet er ook een maker van die elektriciteit en dat licht zijn. Je komt nooit los van de vraag: 'waar is de bron waar die elektriciteit en dat licht vandaan komt?' Die vraag heeft altijd in mij gespeeld." En datgene, wat ik nu in mijn biografie uitspreek, spreek ik ook in dezelfde woordtaal uit, als ik op 17-09-2022 op het biofotonencongres in Driebergen heb uitgesproken, waarbij mijn medesprekers professor Dr. Roeland van Wijk, celbioloog en biofysicus, regulier en integraal tandarts Bert Heintzberger, en apotheker en orthomoleculair heilpraktiker Maartje Wijnhoven en anderen aanwezig waren. En hetzelfde heb ik ook op 28-10-2022 in Baden-Baden gedaan op

de 55e Medizijnische Woche waar wij met vele artsen, wetenschappers en gezondheidszoekende integraal geschoolde mensen onze 72ste Tagung van de DAH hebben gehouden.

De zoektocht van Harry Lamers naar de bron van het leven is al lang aan de gang. In 1992 verschijnt het dikke boek 'Das Phänomen Leben', dat Harry Lamers grotendeels met Lothar Göring en Paul Gerhard Seeger heeft geschreven. Maar voordat dit boek wordt gedrukt, stuurt Harry een kladversie naar zijn grote Duitse leraar en opleider Neuraaltherapie, collega Dr. med. Peter Dosch. Harry Lamers vertelt vervolgens welke reactie hij kreeg: *"Bij Dosch was een zekere professor theologie Samuel Külling uit Basel in behandeling. Dosch had hem de kladversie van dit boek laten lezen en professor Külling reageerde meteen telefonisch. Hij feliciteerde me met het boek en zei, dat hij met mij in contact wilde komen. Hij wilde dieper in gesprek komen, zei hij wel. Hij vond het natuurwetenschappelijk geschreven geweldig, maar zei hij, 'sommige dingen die je daar vertelt, zijn tegen de openbaringskennis, en ik hoor dat jij Christen bent'. Lothar Göring had ook geschreven over het ontstaan van het universum met een oerknal en over reïncarnatie. Het was natuurlijk niet onze bedoeling om Gods Schepping en het oerknal-denkmodel tegen elkaar uit te spelen. Dat vertelde ik hem toen ook al aan de telefoon. Professor Külling had toen evenwel al zijn proefschrift 'Der Schöpfungsbericht und naturwissenschaftliche Fragen' geschreven, dat ik toen nog niet gelezen had. Na gesprekken met professor S. Külling heb ik mijn uitdrukkelijke toevoeging bij het boek 'Das Phänomen Leben' geschreven: 'de eigenlijke bron van het leven is Gods Bijbelse schepping, en hierin is God de Vader in de Hemel de geestelijke Schepper en de Here Jezus Christus is zijn goddelijke zoon, die als mens in Maria zijn moeder geboren is en gestorven is vanwege de zonde en de dood'. In die tijd - zoals ik verder ga vertellen - was ik al zover dat ik tegen hem over de "alverzoening" met enthousiasme sprak, het geloof dat alle mensen uiteindelijk gered zullen worden."*

De Bijbel is voor Harry Lamers het geweldigste boek, dat God zelf via mensen geschreven heeft. Maar het is zeker geen natuurwetenschappelijk leerboek. *"Evenwel",* zo zegt hij, *"dat wil geenszins zeggen, dat men van hieruit ook geen natuurwetenschappelijke vragen kan stellen. Wat in de Bijbel beschreven wordt, is op de eerste plaats Gods heilsgeschiedenis ten behoeve van ons geloof, maar tevens is het natuurlijk de wereldgeschiedenis sinds de aanvang van de schepping. De bedoeling van Genesis waarin de schepping van hemelen en aarde beschreven wordt, is er enkel om de plaats van*

Gods relatie hiermee te beschrijven. God wil mij als het ware in dit deel hier op de eerste plaats zeggen, dat Hij het geschapen heeft. Hij heeft hemelen en aarde geschapen, maar Hij zegt me hier en elders niet hoe Hij dat gedaan heeft. Want hoe zou ik dat ten diepste geestelijk, wetenschappelijk etc. kunnen begrijpen en geloven via de eerste en laatste Bijbelwoorden.”

Zijn constatering dat goddelijke energie en licht de krachtbron zijn voor de biofotonen, de lichtsignalen die tussen de miljarden cellen van ons lichaam worden uitgewisseld, heeft toen in de jaren '90 al enigszins, maar nu nog veel meer verstrekkende gevolgen gekregen voor het medische werk van Harry Lamers: *“Het Biofotonenonderzoek is voor mij véél meer dan alleen maar de nieuwste geneeskundige leer, die niet door de reguliere geneeskunde kan worden genegeerd. Dat vind ik en met mij andere collega's. Mijn bewustzijnsregulatie is niet alleen verbonden met de wetenschapsleer van mensen, maar primair verbonden met Gods Woord en God zelf.”* En dan spreekt Harry Lamers als de kwetsbare dokter, die ook nogal eens hoon oogst als hij zijn geneeskundig werk toeschrijft aan God. *“Hier krijg ik dan soms grote wrijving en meningsverschil door, als ik dit hardop zeg. Dit is overigens hetzelfde als 40 jaar geleden, toen mensen soms wel eens spraken over mogelijke godsdienstwaanzin ten aanzien van mijn persoon. Nooit kwaadwillig overigens! Die minachting wil ik graag ondergaan. Want dat zal mij zeker niet afhouden van mijn mens-zijn en mijn geloof in God de Vader en in de Here Jezus Christus. Wel laat ik me deze mening nu anno 2023 niet meer afpakken. Evenwel enkele jaren geleden hield ik deze uitspraken meestal toch liever in mij verborgen. Dat was omdat ik me zonder storende invloeden van buitenaf op de wetenschappelijke kennis en wetenschappelijke toepassing van mijn eigen leer van de Neuraaltherapie wilde concentreren. Want de Neuraaltherapeutische werking van procaïnetoepassing lokaal, segmentaal en voor wat betreft de hele mens als biologische integrale eenheid, dient volgens de reguliere en de complementaire geneeskunderegels uitgesproken en toegepast te worden opdat er begrip voor ontstaat.*

Ik weet zeker, dat ik nu zodanig daarbij aangekoppeld word, dat God mij terugkoppelt tot het vraagstuk 'wat is Bijbelse regulatie Gods, zoals enerzijds in de Schrift verteld wordt en anderzijds in de wetenschappelijke regulatie zoals wij mensen die leren kennen en zien'. Het is mijn roeping, dat ik allebei die onderwerpen graag wil bespreken. Op dit tijdstip weet ik, dat mijn verkondigingsopdracht voor wat betreft Neuraaltherapie, BBRS en biofotonen uit moet gaan naar de constatering, dat ik terug wil gaan naar het begin

van de schepping en vervolgens verdergaand tot het eindhoofdstuk van de openbaring, dat wil zeggen van het eerste tot het laatste woord in de Bijbel.”

Hoofdstuk 13

Het waakvlammetje aansteken is niet genoeg, daarna moet het levenslicht volop blijven branden.

We kijken een jaar terug. Op 28 oktober 2022 wordt in Baden-Baden de 55ste Medizijnische Woche gehouden, een congres van allerlei bloedgroepen binnen de alternatieve medische wereld. De Deutsche Medizinische Arbeitsgemeinschaft für Herd- und Regulationsforschung e.V. (DAH) is ook prominent aanwezig en houdt er zelfs haar jaarvergadering. Het is nog geen twee maanden nadat Harry Lamers zijn hartinfarct heeft gehad, waarna hij zelf thuis maar wel in overleg met de specialist zijn behandeling voor zijn rekening genomen heeft. Professor Lamers is de president van de DAH en na twee jaar Covid wordt het tijd dat de leden elkaar in Baden-Baden weer eens ontmoeten. Van de president wordt natuurlijk verwacht dat hij zijn voordracht houdt. In dit jaar wil hij het belang van zijn Neuraaltherapie en van zijn haard- en stoorveldwerkingsprocessen nog eens in historisch perspectief stap voor stap belichten. Vooral ook omdat het Sars/Covid-tijdperk sinds 2019 niet alleen in de hele medische wereld, maar zeker ook binnen zijn eigen patiëntenkring voor het ziekteproces ernstige negatieve veranderingen heeft laten zien.

En deze speech wordt niet zomaar een verplicht nummertje en al helemaal geen praatje voor de vaak. Harry Lamers noemt het zijn proclamatie. Hij houdt zijn gehoor voor, dat er wat hem betreft noodzaak is om zijn nieuwe moderne toepassing van de Neuraaltherapie te verkondigen. Hij verkondigt zijn nieuwe stap in de theorie en toepassing van zijn energetisch-informatieve (EI)Neuraaltherapie. Dit laatste is volgens hem de meerwaarde voor de Neuraaltherapie, zoals die over de hele wereld geleerd moet worden. Hij grijpt de gelegenheid ook aan om een nieuwe term in te voeren. Die nieuwe benaming luidt Orthomoleculaire Neuraaltherapie - Mitochondriale Regulatie (ONMR). Oftewel een nieuwe benaming, die zich met name richt op een Neuraaltherapeutische combinatietherapie voor het opheffen van de ziekmakende ontregeling van met name ook de lichtbronnen in de cellen (de mitochondriën), namelijk de combinatie van zijn Neuraaltherapie met het gebruik van de juiste orthomoleculaire voedingsstoffen. Orthomolecu-

laire geneeskunde is een benaming die professor Bertalanffy in de geneeskunde heeft geïntroduceerd vanwege het feit, dat ieder levend molecuul in het menselijk lijf driedimensionaal aanwezig is en dat dit voor de theorie en praktijk van de geneeskunde van het allerhoogste belang is.

Voor deze nieuwe post-covid ontwikkeling niet alleen binnen de Neuraaltherapie herinnert Harry Lamers zich de uitspraken en ontdekkingen van collega-artsen waarmee hij in het verleden al intensief heeft samengewerkt. Het is met name de Berlijnse professor Paul Gerhard Seeger, die hem tijdens hun meer dan tienjarige samenwerking al eens de goede raad meegegeven heeft, die Harry in zijn oren geknoopt heeft: *“Harry bedenk altijd, dat wanneer jij met onze Neuraaltherapeutische behandeling het licht in de ademhalingsketen weer aanknipt, dat het dan wel noodzakelijk is, dat je er ook voor zorgt, dat onze lichtregulatie zelf gehandhaafd blijft. En daarvoor heb je de toevoer van levende ademhalingsfermenten, vitaminen en andere biokatalysatoren nodig. En daarvoor raad ik jou vooral aan om de Wolz-gist-enzym-elementen ook aan je patiënten te geven naast je Neuraaltherapie.”*

Maar ja, hoe doe je dat? Het lichaam heeft geen gasverwarming, die je eenmaal aansteekt en die daarna zelf het vuurtje gaande houdt. In zijn toespraak voor zijn DAH-gehoor in de herfst van 2022 geeft professor Lamers toe, dat de bovengenoemde goede raad van de medeauteur van zijn boek ‘Das Phänomen Leben’ - professor Seeger - in de afgelopen jaren bij hem op de achtergrond geraakt is. Want zonder die gist-enzym-elementen bereikte hij ook de gewenste resultaten, totdat Covid kwam.

Nu kijkt Harry Lamers met verwondering terug op die tijd, waarin artsen en professoren van formaat hem persoonlijk kwamen vragen of hij ook hen wilde behandelen: *“Dat die grote dr. dr. med. P.G. Seeger in mijn voordrachten en in mijn workshops destijds meer dan 10 jaar in Baden-Baden vooraan op de eerste rij zat! En nog steeds hartverwarmend is, dat hij daar toentertijd ter plekke alle grote artsen en wetenschappers met alle nadruk wees op de Neuraaltherapie zoals ik die in leer en als praktijk toepaste op zijn hotelkamer in hotel Atlantis in Baden-Baden. Wat heb ikzelf vooral veel met hem gesproken over zijn aandeel in de nieuwe Neuraaltherapie van Lamers-Göring-Seeger, welke beschreven wordt in het boek ‘Das Phänomen Leben’.*

Dit geschiedt ook in het boek 'Eine einheitliche Theorie der gesamten Materie, einschließlich aller biologischen Systeme'. Daarin heb ik ook namens Lothar Göring, mijn/onze mede-auteur van het boek 'Das Phänomen Leben' met hem gesproken. Ook professor dr. Iwan Engler heeft dit gelezen en heeft mede geholpen aan de totstandkoming van dit boek.

P.G. Seeger stierf op 6-6-1991 kort voor de uitgave van ons boek getiteld 'Das Phänomen Leben' met de ondertitel 'Fundament voor de Regulatiegeneeskunde en voor de Werkingsmechanismen van alle Leven en Geneeskunde'. Toen hebben Göring en ikzelf het boek "Eine einheitliche Theorie ..." geschreven en in mijn praktijk in Roermond uitgegeven. Ik heb het nu ook opnieuw op mijn websites www.harrylamers.nl en www.Neuraaltherapie.nl laten plaatsen. Want vooral voor de toekomst zal ook dit boek met name ter ere van de bijna-Nobelprijswinnaar P.G. Seeger dienen. Dit is in het voorwoord van dat boek te lezen."

Terug naar 28 oktober 2022, als Harry Lamers in Baden-Baden over de ontwikkelingen van de 70 jaar Neuraaltherapie binnen DAH en IGNH spreekt tijdens de 55ste Medizijnische Woche.

Eerst legt hij zijn gehoor uit, dat hij met P.G. Seeger en de andere medeauteur Göring al in de beginjaren '90 in hun gezamenlijk boek 'Das Phänomen Leben' had aangetoond, dat met name de lading (290 mV energie) van procaïne rechtstreeks op de zogenaamde mitochondriale ademhalingsketen inwerkt. Dat was in die tijd volledig nieuw en het leverde Harry Lamers daarom ook de onderscheiding op in de vorm van de Huneke medaille van de IGNH (Internationale Gesellschaft der Neuraltherapie nach Huneke). De aandacht voor de energetische werking van Procaïne op mitochondriaal gebied is sindsdien verflauwd, maar maakt nu een revival mee, want de betekenis hiervan is volgens Harry Lamers:

"De behandeling van de ziekmakende ontregeling van haar- en stoorveldbelaste Neuraaltherapeutische patiënten wordt niet alleen op de celmembranen van de zenuwen en van de lichaamscellen uitgeoefend, (zoals thans binnen de IGNH wordt geleerd) maar wordt met name ook (zoals thans binnen de DAH geleerd wordt) binnenin de cel ter plekke van de membranen van de mitochondriën en van de andere intracellulaire elementen inclusief in de persoonlijke DNA/RNA-keten ook uitgeoefend met behulp van de energie van de procaïne die een energetische lading heeft van 290 mV. En juist dat is het bijzondere. De Neuraaltherapeutische toediening van procaïne moeten we zien als de integrale Energie-Informatie-Systemische-Regulatiewerking zoals deze anno 2023 binnen de IGNH en de DAH

beschreven wordt. Maar dan is de leer van het opnieuw ontsteken van het waakvlammetje noodzaak geworden."

Harry Lamers prijst zich gelukkig, dat collega Seeger hem jaren geleden op het hart heeft gedrukt, dat de mitochondriële Neuraaltherapie verbonden is met de Seeger-Wolz enzym-gistcellen therapie en tevens met de microbioom-therapie in de darmen. En dat je je van die samenhang als kringloop des levens steeds bewust moet zijn om ze toe te passen als er nog geen permanente genezing tot stand is gekomen. Een verwarming blijft ook alleen maar branden als na het ontsteken van de waakvlam, de brandstoftoevoer continu in stand gehouden wordt.

In zijn DAH-voordracht geeft Harry Lamers nu toe, dat hij het zelf enigszins als zijn missing link beschouwt, dat hij niet vanaf 1992 doorgaan is met het toepassen van een vervolgbehandeling die collega Seeger samen met een andere Duitse onderzoeker, Siegfried Wolz al in de late jaren '60 had ontdekt. Want Siegfried Wolz had in die tijd als assistent van Nobelprijswinnaar Feodor Lynen een nieuwe enzym-gistcel-combinatie ontwikkeld, waarmee de mitochondriale zuurstof-ademhaling op gang gebracht kon worden. Harry Lamers: *"Op die manier had Siegfried Wolz kleine, dunwandige gistcellen zover tot ontwikkeling gebracht, dat die een uiterst positieve uitwerking kregen op de celademhaling: de enzym-gistcellen."* Siegfried Wolz begon met de productie van zijn orthomoleculaire supplementen in de ware zin des woords volgens Bertalanffy, die al snel overal in flesjes en potjes verkrijgbaar waren. Harry Lamers zegt dat hij zich nu pas realiseert dat het samengaan van zijn Neuraaltherapie met de enzym-gist-producten van Wolz voor hem en zijn volgelingen en medewerkers de juiste methode geworden is. Orthomoleculaire Neuraaltherapie - Mitochondriale Regulatie, oftewel ONMR, is voor hem de benaming van die nieuwe weg. En in zijn voordracht in Baden-Baden legt hij uit wat hem juist nu tot die constatering gebracht heeft: de Covid-pandemie.

Harry Lamers vertelt in 2022 zijn toehoorders in zijn voordracht tijdens de 55ste Medizijnische Woche in Baden-Baden, dat een aantal gebeurtenissen aan het begin van de Covid-pandemie hem plotseling met name het belang van de door Wolz geproduceerde preparaten hebben laten inzien. *"In de eerste weken van de Covid-infecties en sinds er gestart werd met m-RNA-vaccinaties en -tests met wattenstaafjes tot diep in de neus, waren in mijn patiëntenkring al de eerste twee doden te betreuren, nadat ze in het ziekenhuis meteen in een kunstmatig coma gebracht waren. Korte tijd later kreeg mijn eigen broer na een m-RNA-vaccinatie binnen enkele uren*

een zware hevige terugval van zijn Kahler-carcinoom. Stel u voor, hij was al zeven jaar klachtenvrij geweest! Op datzelfde moment werd ik me als in een flits ervan bewust, dat ik me 1 naast mijn kennis van de reguliere geneeskunde en sinds de Sars-Covid-crisis in een wetenschappelijke race bevind om het coronavirus te begrijpen en onder controle te krijgen met behulp van m-RNA-sequenties, en dat ik 2 naast mijn bijzondere methode van de klassieke en EI-Neuraaltherapie, ook nog 3 de kennis en ontdekking van de enzym-gistcellen van Wolz beslist nodig had. Overigens is Wolz voor mij een toevoeging aan de orthomoleculaire kennis die er al was. Die ortho-kennis bestond voor mij al sinds enige tijd uit het gebruik van een product van de firma Vitals. Zij produceert het Postbiol-EC een uniek postbioticum ook op fermentatiebasis. U kent de voorvoegsels, pro- en syn-, nu komt het voorvoegsel post- erbij, dat een paar jaar geleden helemaal niet bestond.”

Vanaf dat moment beschouwt Harry Lamers de gist-enzymen van Wolz als de noodzakelijke toevoeging, wanneer hij met zijn Neuraaltherapie de waakvlam van de genezing bij zijn patiënten weer ontstoken heeft. “En vanaf dat moment heb ik bijna al mijn patiënten de levende Wolz-gistcellen laten gebruiken. Want toen kwamen de woorden van Paul Gerhard Seeger weer bij me op.”

Dit leidde vervolgens tot de totstandkoming van de ONMR-onderzoeksgroep, die onder voorzitterschap staat van Maartje van Wijnhoven, orthomoleculair therapeut en apotheker met praktijk voor natuurgeneeskunde in Harry's stad Roermond. Harry Lamers beschouwt de totstandkoming van de ONMR als een nieuwe meeromvattende stellingname ten aanzien van de grote waarde van de Neuraaltherapie in combinatie met alle andere therapieën “waarbij wij voor de behandeling van bijna alle door ontregeling van de zuurstoftoevoer naar de lichaamscellen getroffen patiënten naast de bijzondere EI-Neuraaltherapie tegelijkertijd de Wolz-gistcellen nodig hebben. Dit vind ik een fundamentele nieuwe boodschap.”

Wat betekent ONMR dan?

ONMR staat voor Orthomoleculaire Neuraaltherapie - Mitochondriële Regulatie

Neuraaltherapie staat in dit verband speciaal voor de "Neuraaltherapie volgens Huneke en Lamers", waarbij de elektrische lading van de geïnjecteerde procaïne storingen in de werking van de lichaamscellen (de mitochondriële Dysregulatie) opheft en aldus mitochondriële regulatie ontstaat.

Orthomoleculair doelt op het gebruik van de juiste voedingsstoffen en juiste voedingssupplementen en als aanvulling op de eigenlijke moderne Neuraaltherapeutische behandeling, waarbij procaïne primair als natuurlijke werkzame stof beschouwd moet worden en niet primair als anesthetisch middel.

Dus de Neuraaltherapeutische behandeling moet de cellen weer toegankelijk maken, de orthomoleculaire voeding zorgt vervolgens voor continuering van het herstel.

Zijn vakgenoten verwijst hij naar de literatuur die erover geschreven is in de afgelopen jaren. Wie dit volledig wil begrijpen doet er volgens Harry Lamers goed aan de DAH-jubileumboeken uit de jaren '60 en '70 en de AKOM-tijdschriftpublicaties van de jaargangen 2020-2021 alsmede de eerdere geschriften van hemzelf en collega's op de websites www.harrylamers.nl en www.Neuraaltherapie.nl te lezen en de tekst van het 70-jarige Festschrift van de DAH-Matrix te downloaden.

Zelf gaat hij zich terugtrekken als actief praktiserende arts. Zijn huidige patiënten blijft hij nog behandelen, maar hij neemt geen nieuwe patiënten meer aan. Zijn energie en tijd steekt hij vanaf nu in het verder uitrollen van zijn behandelmethodes binnen de organisaties waarin hij actief is. Harry Lamers wil zijn verkondiging verder graag ook geschiedkundig op schrift stellen. Hij wil spreken en schrijven over wat in hem persoonlijk aan wetenschappelijke kennis is samengekomen en wat in hem tot vermeerderde Bijbelse geloofskennis is opgeslagen.

“Welke personen, zowel Bijbelse leraren als geneeskundige leraren, waren in dat proces van mij betrokken? Dat wil ik uiterst zorgvuldig vastleggen. Daarbij is het natuurlijk zo, dat datgene wat voor mij aanvankelijk (40-50 jaar geleden) nog enigszins conflictmatig leek, natuurlijk thans voor mij vanuit oude naar nieuwe werkelijkheid is geëvolueerd. Ik stel – niet opschepperig maar meer nog als eer naar God en dus ook naar mensen toe – dat ik een bijzondere natuurwetenschappelijke geneeskundige kennis opgebouwd heb in theorie en praktijk op de eerste plaats en tegelijkertijd heb ik ook een bijzondere Bijbelse kennis op regulatie-geneeskundig-natuur-biologisch gebied opgebouwd. Voor mij is het Bijbels zo, dat God tegen mij zegt (in de aanvang van de Efezebrief hoofdstuk 1:3-14): ‘ik heb je van TEVOREN gekend en ertoe aangesteld, dat jij voor mij optreedt tegenover de mensen op aarde en tegenover de geestemachten die geschapen zijn inclusief de duivel.’ Dat betekent, dat ik de verkondiging nu namens Hem mag doen. Ik voel dat ik nu eindelijk terechtgekomen ben in een situatie, dat ik ermee voor de dag mag komen en het Bijbels beter mag en kan uitleggen dan ik tot nu toe gedaan heb. TEVOREN betekent vóór de schepping, dat wil zeggen volgens Gods geestelijke plan (Vers Efeze 3:11). Daartoe zou ik ook graag weer opnieuw een groepje vormen, waarin ik een paar integrale wetenschappers en Bijbelleraren heb, zoals ik vroeger, 20 jaar geleden, thuis ook al zo’n internationaal groepje gehad heb.” de Ichthus-groep tesamen met Heinz Gesch (Eben Haezer) en A.E. Knoch (Konkordant Verlag).

Hij verkondigt evenwel thans ook zijn boodschap aan de wereld, en die wereld praat terug. En dus blijft hij hierin ook actief. Hij wil aankoppelen aan nieuwe ontwikkelingen in Nederland en elders, om als het ware zijn estafettestokje van zijn nieuwe kennis in theorie en praktijk zowel geneeskundig als bijbels konkordant door te geven. En hij vindt dat hem dat nog goed afgaat.

Eind 2022 was er een bijeenkomst van de tak “Neuraaltherapie” binnen de Nederlandse artsenvereniging voor integrale geneeskunde (AVIG), mede op touw gezet door Harry Lamers zelf, om de nieuwste stand van zaken binnen de Neuraaltherapie, BBRS en Biofotonen binnen de andere AVIG -vagrøepen door te geven en tevens nieuwe activiteiten te ontplooiën. De Stichting Opleidingen Neuraaltherapie in Nederland en de werkgroep Bio-energetische Tandheelkunde (SONN-BT) organiseerden daartoe de benodigde voorlichtingsbijeenkomsten in de vorm van symposia en onderwijs voor artsen en tandartsen. Verwijzend naar Duitsland, waar duizenden artsen en tandartsen naast hun reguliere behandeling ook Neuraaltherapie toe-

passen, promoot SONN-BT weekendcursussen om ook in Nederland reguliere artsen en tandartsen op te leiden tot gekwalificeerde internationaal werkzame neuraaltherapeuten. Want de ontwikkeling van Neuraaltherapie, haard- en stoornisgeneeskunde gaat thans overal in de wereld sneller en sneller. En artsen en tandartsen behoren nu steeds samen zowel tot de moderne academische leraren en leerlingen tot alsook de geneeskundige hbo-leraren en -leerlingen. Iedereen kan en mag vanaf nu deelgenoot zijn.

Zo is er altijd weer iets nieuws te vermelden over leven en werk van Harry Lamers. Een boek bevriest de geschiedenis op het moment van publicatie. Een website is en blijft flexibel, dus na dit boek wordt zijn website mede ingeschakeld als zijn spreekbuis. Want Harry Lamers stopt niet helemaal. 'Zolang es Óze Leeve Heer 't toeleut' (zolang Onze Lieve Heer het toelaat). Want er is voor Harry een 'totdat...'. En dan op zijn websites www.harrylamers.nl en www.Neuraaltherapie.nl. Maar dan o.a. ook door andere betrouwbare uitgeverij van zijn boeken en relaties met Bijbelse evangelisten, herders en leraren. Dit maakt hij evenwel in de komende tijd verder bekend op andere podia, zowel in de handboeken als via de websites en verbonden met de DAH/IGNH, Deo Volente (zo God wil).

LITERATUURLIJST

Websites:

www.harrylamers.nl
www.Neuraaltherapie.nl

Aanbevolen literatuurlijst:

- Huneke, Ferdinand: Das Sekunden-Phänomen in der Neuraltherapie / von Ferdinand Huneke mit e. Geleite. von J. Peter Dosch u.e. Nachs. Von Hagen Huneke. - 6. bearb. Aufl. - Heidelberg: Haug 1989 ISBN 3-7760-1123-8
- Heil, heling en gezondheid
G. Heitink & J. Veenhof; Uitgever Meinema
ISBN 9789021135489
- AKOM Fachmagazin für angewandte Komplementärmedizin
(Officieel mededelingenorgaan voor o.a. de DAH (Deutsche Medizinische Arbeitsgemeinschaft für Herd- und Regulationsforschung e.V.) www.akom.media
- Jubiläumbuch DAH 2010, Matrimed Verlag, Heidelberg
2010 ISBN 978-3-9813998-0-6
- Jubiläumbuch DAH 2020-2023
Digitale versie te lezen op www.neuraaltherapie.nl
- Gesund werden - gesund bleiben - mit frischen Enzymhefezellen / Versorgen-Stärken-Entgiften
ISBN 978-3-944-50200-8
2. Auflage 2017 Eubiotika M.O. Verlag e.K. 65183 Wiesbaden
www.eubiotika-verlag.de
- Erfolgreiche biologische Krebsabwehr
Paul Gerhardt Seeger - Siegfried Wolz
Aufsatzsammlung ISBN 978 - 944-59205-3
6. Überarbeitete und erweiterte Auflage 2014
www.eubiotika-verlag.de
- Lamers H.J. / Göring L.W. / Seeger P.G.
Das Phänomen Leben
Fundamentales Konzept einer neuen "Ganzheitsmedizinischen-Medizin"
Grundlage der Regulations-Medizin und Wirkungsweise aller Therapien.
Erklärt am Beispiel der Neuraltherapie
VESTA-Verlag
1. Auflage 1992, 2. Auflage 1997
ISBN 90-5506-001-1
- Artikel H.J. Lamers "Neuraaltherapie / de therapeutische werking op afstand illustreert op indrukwekkende wijze het bestaan van een fundamenteel Basis-Bio-Regulatiesysteem", pag. 100-115 in het boek:
Integrale Geneeskunde
R. Van Wijk / C.W. Aakster
Stichting TIG, 2006
ISBN 90-810186-1-2

- Het Voornemen van de eeuwen
(De grote lijnen van het plan dat God in Christus gemaakt heeft (Efeze 3:11)
H.B. Slagter, Wijk bij Duurstede: Het Morgenrood, 2019
ISBN 9789066944268
- Prof. Dr. S. Külling
Der Schöpfungsbericht und naturwissenschaftliche Fragen
Immanuel-Verlag, Riehen, Zwitserland
- Dieter Landersheim
Das Evangelium des Apostels Paulus
Gott ist der Retter aller Menschen
Schwalbach a. Ts, Duitsland
www.biblischelehre.de
- Willy Dick
Lehrt die Schrift die Allaussöhnung?
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- H.B. Slagter
Rijkdom! De positie van de gelovige
Everread uitgevers, Wijk bij Duurstede, ISBN 90-6694-239-8
www.everread.nl
- Peter Slagter
Op weg naar de eindtijd
Everread uitgevers, Wijk bij Duurstede, ISBN 9789066944565
www.everread.nl
- A. E. Knoch
Der Kalender Gottes
1955, Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- Hans Käser
In Ihm
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- Ganzheitliche, biologische Krebstherapie nach Dr. Dr. Seeger
Union für biologische Krebstherapie (UBK) e.V., Kassel Duitsland
- Der Schöpfung Zweck und Ziel
Tweede oplage 1987, Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- P.A. Slagter
De Liefde van Christus, Zekerheid, toewijding en inzicht!
Everread uitgevers, Wijk bij Duurstede, ISBN 90-6694-259-2
www.everread.nl
- P.A. Slagter
Tussen hemelvaart en wederkomst
Brochure-reeks Het Morgenrood, Oudewater
ISBN 90-6694-171-5
- Hoite Slagter
Leven na de dood
Het Morgenrood, Wijk bij Duurstede
ISBN 9789066943148

- Hermann H. Rocke
Das Christusgeheimnis
Gedemütigt dienen
3e oplage 2003
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- A.E. Knoch
Lobpreis und Gebet bei Paulus
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- Wilhelm Prolingheuer
Israel - ein heiliger Überrest und wir
Nr. 226 2e oplage 1991
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- Wilhelm Prolingheuer
Jesus Christus am Kreuz
Nr. 228
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- W. Prolingheuer
Is alles Gods Plan?
Stichting Eben-Haëzer, Rotterdam
- Armand Gimbrère: Aanval op de Waarheid
Artikel in maandblad Het Zoeklicht
Nr. 7/2022
Het Zoeklicht, Doorn
- Ludwig Wolf
War die Erschaffung des Menschen für Gott ein Wagnis?
Nr. 221
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- Hermann Rocke
Gott hat es gegeben
Nr 208
Konkordanter Verlag Pforzheim, Duitsland
- H.B. Slagter
Verkondig het woord
De tweede brief aan Timoteus
Everread uitgevers, Wijk bij Duurstede, ISBN 90-6694-267-3
www.everread.nl
- Eric Munnicks
Van kazemat tot kelderleven, Roermond 1940-1945
ISBN/EAN: 978-90-802304-9-1
- Verder wens ik thans naar overige boeken te verwijzen van met name:
Professor Dr. Roeland van Wijk
Bert Heintzberger
Professor Dr. Dr. Kai Börnert
Knut Henning en Gisela Peters (E.A.V.)
Wolfgang Hans Albrecht

- Professor Dr. Dr. Johannes Huber
Deze hedendaagse Bijbelse theoloog en wetenschappelijk holistisch arts en wetenschapper heeft net als ik zelf zijn autodidactische systemische regulatieheelkundige boeken geschreven, ook als geroepeene.
- Koen Vanmechelen en zijn publicaties "Not to be mistaken" (1986-2021) Curated by "Didi Boozing, Labiomista Press"
Mijn echtgenote Isabella, dochter Laura en Edwin Becker en enkele bijzondere kennissen en vrienden hebben Koen Vanmechelen ontmoet. Dit was op 26-2-2023 in het Limburgs Museum in Venlo tijdens de tentoonstelling 'Mystiek-Rituelen. Verstillig. Extase.' (15-10-22/19-03-23). Deze ontmoeting was bijzonder vanwege zijn sublieme passievolle getuigenis over zijn levenswerk tot nu toe. Er volgt een verdere ontmoeting van bovengenoemde personen en mij met Koen Vanmechelen in het open LABIOMISTA park voor bioculturele diversiteit in Genk, rondom het thema 'fertiliteit, immuniteit, kunst en wetenschap'. (H.L.)
- En ik verwijs ook naar de publicaties van:
Professor Dr. med. Enrico Edinger
Professor Dr. med. Bodo Köhler
Drs. Ben Hobrink
Drs. Ruud van der Ven
Professor Dr. Willem Metsemakers en zijn bacteriofagen
gezondheidsleer
Dokter Drs. Frans Kusse (arts)
Dokter Drs. Gio Meijer (arts)
Dr. Herman van Wietmarschen
- En de vierjaarlijkse geschriften van de Nederlandse AVIG/TIG, welke ik vanaf nu (2023) met de Duitse AKOM-maandbladen wil verbinden.
Want tenslotte is de bijzondere geneesmethode Neuraaltherapie-BBRS-Biofotonen-Oermeridianen-Regulatie een holistische-systeembioologische-energie-informatie-systeemregulatie. Het moet iedereen bekend zijn, dat met name de Neuraaltherapie als bijzondere Regulatietherapie al sinds enkele jaren wereldwijd in vele landen zijn landelijke vakgroepen binnen de regulaire universitaire wetenschap heeft! Nederland stond indertijd wegens mijn landelijke NVNR-oprichting mede voorop. Thans wil ik daar ook aan meewerken. En daartoe dient dit boek en ook de Festschrift 70 jaar DAH-Matrix met de Neuraaltherapie volgens Huneke en medepioniers na hem tot nu toe! Deze boeken zouden daarom ook wereldwijd in vele talen vertaald en gelezen moeten worden. (H.L.)

* Portret in brons van Harry Lamers,
in 2007 gemaakt door zijn
echtgenote Isabella Lamers-Nizet.
(Foto ©John Peters)

Oproep van professor Dr. Dr. med. Harry Lamers vanuit Roermond aan alle doktoren van de wereld: *“Denk er toch aan alsjeblieft als je mensen krijgt, die gevangen zitten in hun lijden, dat niet meer weggaat, pas dan mijn Neuraaltherapie toe met kennis van het bijbehorende Basis-Bio-Regulatie-Systeem (BBRS) en de biofotonenregulatie, zoals ik ze heb onderwezen. Neuraaltherapie is een volwaardige geneeswijze, gebaseerd op een solide wetenschappelijk en experimenteel getest fundament.”*

Harry Lamers: *“Ik heb nu besloten mijn kennis uit te dragen. Ik weet best, dat ik altijd patiënten heb gehad, die graag naar me toekwamen, maar die tegen hun omgeving zeiden: ‘Ik ga graag naar dokter Lamers, maar hij lijdt wel aan godsdienstwaanzin’. Dat is natuurlijk niet zo, ik heb nu eenmaal veel gestudeerd en dus veel kennis. Enerzijds is daar Gods openbaringskennis vanuit de Bijbelstudie, anderzijds de menselijke wetenschapskennis vanuit mijn medische studie en wetenschappelijk onderzoek. Ik heb die kennis*

altijd samengebracht in al mijn doen en laten. Ik ben nu 86, en ik heb nu besloten mijn kennis zonder terughoudendheid uit te dragen. Dat anderen me daarom willen nekken, interesseert me niet meer.”